

Откровението

книга

със седем печата?

Евалд Франк

Евалд Франк

ОТКРОВЕНИЕТО

Книга

със седем печата?

СЪДЪРЖАНИЕ:

ПРЕДГОВОР

ПЪРВА ГЛАВА

Въведение. „Господният ден“.

Произход и значение на пророческото Слово.

Откровението на Исус Христос, както било дадено на Йоан.

Благославящият поздрав към седемте църкви.

Незабравимо изживяване.

ВТОРА ГЛАВА

Седемте послания на възкръсналият Господ.

Първо послание: Запази първата любов!

Второ послание: Бъди верен до смърт!

Трето послание: Предупреждение за учението на Валаама и николаитите.

Четвърто послание: Предупреждение за заблуда и грешно вдъхновение.

ТРЕТА ГЛАВА

Пето послание: Период на Реформацията – укрепване на слабите във вярата.

Шесто послание: Период на Филадельфия – време на братска любов.

Седмо послание: Порицание за равнодушие и мързел.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Поглед към небето.

ПЕТА ГЛАВА

Загадъчна книга със седем печата.

ШЕСТА ГЛАВА

Отварянето на печатите. Разкриването на силата на антихриста. Общ преглед.

Първи печат. Антихриста в първия си стадий: Незабележимо начало.

Втори печат. Антихриста във втория си стадий: Упражняване на сила и проливане на кръв.

Трети печат. Антихриста в третия си стадий: Тъмните векове.

Четвърти печат. Антихриста в четвъртия си стадий: Смъртоносно смесване.

Пети печат. Еврейските мъченици в миналото и в бъдещето.

Шести печат. Началото на Господния ден. Глобални природни бедствия.

СЕДМА ГЛАВА

Подпечатаните иудеи.

Безбройното множество идващо от голямата скръб.

ОСМА ГЛАВА

Седми печат. Тишина на небето.

Престола на милостта ще стане престол на съда.

Въведение към седемте тръби.

Първите четири тръби.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Непредставима мъка.

Пета тръба – първото горко.

Шеста тръба – второто горко.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Първото видение между шестата и седмата тръба.

Отворената книга.

Господ като Ангел на завета.

Йоан изял горчивата сладка книга.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА.

Второто видение между шестата и седмата тръба:а. Размерите на храма и служението на двамата свидетели.

Седмата тръба. Победно ликуване на небесата. Прогласяване на Царството на земята.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Жената облечена със слънцето, Христос и Неговите.

Сатана – огненочервения змей и неговите последователи.

Окончателното сваляне на змея от небето на земята.

Неговият бой срещу Михаил и поражението му.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Виденията на Даниил във връзка с Откровението.

Седмоглавият звяр от морето на народите.

Звярът от земята.

Тайнственият белег на звяра.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Агнето и 144 000 запечатани.

Вечно действащото Евангелие и призивите на трите ангела.

Голямата жътва на житото в края на периода на милостта.

Жътвата на земното лозе – изпълнението на Божия гняв.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Заплаха от седемте чаши на гнева.

Множеството при стъкленото море.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Седемте чаши на гнева: Завършване на Божия гняв.

Сатанинската троица: змей, звяр, лъжепророк

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Жената язدهща звяра

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Унищожението на великия Вавилон.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Ликуване на небесата поради унищожението на Вавилон. Сватбената вечеря на Агнето.

В последната битка решава Самият Господ.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

Връзването на сатана. Първото възкресение завършва с мъчениците.

Хилядолетното царство на мира.

Второто възкресение и Страшния съд.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Прогласяването на новото небе и земя. Великолепието на Новия Йерусалим.

Ужасната съдба на загубените.

Описанието на Новия Йерусалим.

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Реката на живота и дърветата на живота. Райските условия по време на Хилядолетното царство.

Последното наставление към вярващите.

Заклучителното слово на Исус.

ДОПЪЛНЕНИЕ

Седемдесетте Даниилови седмици и актуалните събития свързани с Израел в светлината на библейското пророчество.

ЕПИЛОГ

Схема "[Библейско разпределение на времето](#)"

Предговор

В това изложение ще разглеждаме най-вече периода от времето на Новозаветната Църква и ще използваме пасажите от Светото Писание, които изясняват течението на времето като процес. Ще наблегнем на последната книга от Библията наречена „Откровение“ (Апокалипсис). Пророческото слово съдържа символи, които са наистина трудно разбираеми. По тази причина много изследователи и учители на Библията са го оставили настрана, докато другите са изявили собствените си мисли. Досега наистина не съществува вярно изясняваща, актуална и балансирана литература, която да отговаря на най-новия стадий на бързо ускоряващото се развитие.

Това дори не е било възможно, тъй като определени процеси могат да бъдат разпознати и виденията разбрани, чак когато се сбъдне предсказаното в Светото Писание. В библейското пророчество е обърнато специално внимание на първото и последното поколение на християнското времеброене. Възхваляваме

Всевишния Бог, Който знае всички предстоящи събития и Който е поръчал те да бъдат записани предварително. За да бъде по-добре разбираемо това изложение ще разглеждаме постепенно отделните глави на Откровението. За тази цел ще използваме съответните места от цялото Свето Писание.

Въпреки че в трактата написаното е кратко, то е достатъчно да помогне на всеки заинтересуван читател да намери достъп до Божия съвет. На всеки, който изследва искрено, нека Господ Бог да даде истинско разбиране и откровение за правилното разбиране текста на Откровението. Блаженни са тези, които четат Слово, вдъхновено от Духа и го разбират чрез Духа, понеже Духът издирва всичко, даже и Божиите дълбочини (1Корин. 2:10).

ГЛАВА 1

Въведение.

„Господният ден“.

Произход и значение на пророческото Слово

Апостол Йоан бил в изгнание на остров Патмос заради „**Божие слово** и **Христовото свидетелство**“, и там чрез Божия Дух той идва в изстъпление. Видял е най-важните бъдещи събития от Божествения спасителен план, включително и **Господния ден**. В Стария и Новия завет подробно е описан Господният ден. Предположението, че става въпрос за събота или неделя е неправилно, то е резултат на недоразумение. *Господният ден* е период от време, който следва след *спасителния ден* (Исая 49:8, 2Корин. 6:2, Евр. 4:7) – седмия ден според Божието времеброене. Бог брой дни там където ние броим години. Бог изчислява дни там където ние изчисляваме години. „*Още и това нещо да не забравяте, възлюбени, че за Господа един ден е като хиляда години, и хиляда години като един ден*“ (2Петр. 3:8, Псал. 90:4)

От началото на времето си имаме работа със седемте пророчески дневни периода, които Бог е дал на човечеството. Грубо сметнато „изминалите два дни“ са около две хиляди години от Адам до Аврам. След това още около две хиляди години от Аврам до Христос. А сега отново приближава края на „двата дена“, наречени „последни дни“, когато Божият Дух е активен в течение на времето на милостта, траещо две хиляди години (Деян. 2:17). Седмият ден ще бъде „хиляда

годишен период“ от време на мирното Христово царство върху земята (Откр. 20 гл).

Преди *Господния ден* Бог е искал да изпрати пророк Илия (Мал. 4:5). **Господният ден** е последният период от време преди началото на вечността – започва с Божии съдилища, които завършат с битката в Армагедон (Откр. 16:12-16, 19:11-21, Езек. 38:20,23, Йоил 3:9-17 и др.). Затова за безбожните е определен като ден на безмилостен гняв когато ще се сбъдне: „*Слънцето ще се обърне в тъмнина, И луната в кръв, Преди да дойде великият и страшен ден Господен*“. И също: Исая 13 гл., Езек. 30:3, Йоил 2:1-2, Йоил 3:15, Соф. 1:14-15, Деян. 2:20, 2Петр. 3:10, Откр. 6:12-17 и др.

Седмият ден – хилядолетното мирно царство – това е Божият почивен ден. В края му сатана ще бъде освободен още веднъж за да подтикне към последна битка всички сили съпротивляващи се на Бог, оглавени от „Гога и Магога“, които ще бъдат разгромени веднъж завинаги (Откр. 20:7-10). После ще настъпи последният съд, ще се появи ново небе и нова земя и времето ще премине във вечността.

Преди **спасителния ден** Господ Бог изпратил „Своя ангел“ в лицето на Йоан Кръстител, който подготвил пътя (Мал. 3:1, Мат. 11:10 и др.). Той се издигнал в духа и силата на Илия, за да обърне сърцата на тези, изповядващи старозаветната вяра на бащите към новото начало на децата на Новия Завет (Мал. 4:6, Лука 1:17). „*Той дойде за свидетелство, да свидетелствува за светлината, за да повярват всички чрез него*“ (Йоан 1:7). Той е бил мост между Стария и Новия завет (Лука 16:16) и подготвил пътя за Господа (Исая 40:3, Марк 1:1-4 и др.)

Преди *Господния ден*, в края на **деня на благодатта**, тоест в *последния период от времето* на Църквата, се издига пророк за да обърне сърцата на децата на Новия Завет към вярата на бащите — апостоли (Мал. 4:6). Неговото библейски основано оповестяване води истинската Църква отново в съответствие със Словото и я връща към предишното ѝ състояние, за да ѝ бъде върнато всичко, което притежавала в началото – преди Второто идване на Исус Христос. Чрез мощното действие на Духа, което Светото Писание определя като „късен дъжд“ Църквата се връща към своя първоначален Божий ред (Яков 5:7-8). Исус Христос казал в Мат. 17:11, че в бъдещето все още предстои служение според пророчеството на Малахия: „*Наистина Илия иде, и ще възстанови всичко*“, също така Той е потвърдил, че служението на Йоан Кръстител вече се е осъществило (ст. 11-13). Когато Йоан започнал служението си му били зададени три въпроса. Единият от тях бил: „*Илия ли си? И той казал: Не съм*“ (Йоан 1:21). В стих 23 се

позовал на пророческото слово на Стария Завет, отнасящо се до него и служението му.

Точно както Илия взел дванадесет камъка, съответстващи на дванайсетте израелски племена, направил олтар на Господа и върнал хората към Бог (1Царе 18 гл.), също така учението на дванадесетте апостола ще бъде въведено отново чрез последното оповестяване на новозаветната Църква и Божиите хора ще бъдат върнати отново при Господ и Неговото Слово. Сега наистина преживяваме последната част от спасителния план.

Апостол Петър се позовал на обещанието за установяване на Христовата Църква по време на втората си проповед след Петдесятница, когато чрез водителство от Светия Дух е казал: „...*да дойдат освежителни времена от лицето на Господа, и Той да ви изпрати определения за вас Христа Исуса, Когото трябва да приемат небесата до времето, когато ще се възстанови всичко, за което е говорил Бог от века чрез устата на светите Си пророци*“ (Деян. 3:19-21). Още в началото на новозаветната Църква Светият Дух предсказал чрез устата на пророците какво ще се случи накрая, тоест, че преди завръщането на Исус Христос истинската Църква ще бъде върната към състоянието, в което е била първоапостолската Църква.

Откровението на Исус Христос, което било дадено на Йоан

В първата глава на Откровението срещаме пълно разкриване на Исус Христос, в Когото са скрити всичките съкровища на премъдростта и на Божието знание (Кол. 2:3). А премъдростта и Божието знание се разкриват чрез Него. В самото начало са написани думи с обхващащо значение „*Откровението от Исуса Христа*“.

„Откровението от Исуса Христа, което му даде Бог, за да покаже на слугите Си онова, което има да стане скоро; а Христос прати та го яви чрез ангела Си на Своя слуга Йоан,

който възвести Божието слово и свидетелството Исус Христово - и всичко що е видял.

*Блажен, който прочита, и ония, които слушат думите на това пророчество и пазят **написаното в него**; защото времето е близо“* (Откр. 1:1-3).

Йоан получил това Божие откровение по свръхестествен начин чрез изпращането на „Неговия ангел“. Ангелите са служебни духове (Евр. 1:14), които се появяват в човешки образ при особени случаи. В Откр. 22:8-9 Йоан говори за поразителното влияние на това свръхестествено изживяване: паднал да се поклони пред ангела, но той му казал: „*Недей! Аз съм служител на тебе и на братята ти пророците и на тия, които пазят думите на тая книга. Поклони се Богу*“.

Според Лука 1:11-20 ангел Гавриил донесъл на Захария радостната вест за предстоящото раждане на Йоан Кръстител. Както е казано в стихове 26-38 същият ангел отишъл по-късно при Мария и ѝ съобщил за раждането на Исус Христос. В Лука 2 пастирите са изживели това важно събитие, когато ангелът им го съобщил, а спусналото се на земята небесно войнство хвалело гласно Бога в хармония „*Слава на Бога във висините, И на земята мир между човеците, в които е Неговото благоволение*“ (ст. 8-14).

За явяване на ангели има множество сведения в Стария и Новия завет. Това е ставало винаги с особена цел, която била свързана със **служение и послание**. На остров Патмос това станало за да „...**покаже на слугите Си онова, което има да стане скоро**“. Терминът „откровение“ би бил преведен по-точно като „разкриване“, според гръцката дума „апокалипсис“ в оригиналния текст.

В последната книга на Библията се разкриват много важни събития, отнасящи се най-вече до последния период от време. Благословени са тези, които четат, слушат и пазят написаното в книгата Откровение. Това е потвърдено в началото на книгата — Откр. 1:3 и накрая в Откр. 22:7. В това пророчество Бог е разкрил Своя спасителен план до самия край. С това Божието свидетелство е завършено. Господ е имал предвид всичко, не е забравил нищо, затова никой няма право да добавя или отнема нещо, камо ли да измисля нови откровения върху казаното. И когато това правят самозвани пророци или пророчици, трябва да го отхвърлим, защото не изхожда от Бога.

Всяко откровение, изхождащо от Бог е винаги в съответствие със Светото Писание. Ние като хора можем да грешим, но имайки достъп до абсолютно безгрешното Слово, написано от хора, водени и вдъхновявани от Светият Дух, днес достигахме до истината на Словото.

Благославящият поздрав към седемте църкви

Йоан поздравява седемте църкви, които Бог е избрал измежду множеството църкви, за характеризирание на седемте послания и за да издигне Исус Христос като **верен свидетел, първороденият от мъртвите** и владетел на земните царе:

„Благодат и мир да бъде на вас от Онзи, Който е, и Който е бил, и Който иде, и от седемте духове, които са пред неговия престол,

и от Исуса Христа, който е верният свидетел, първороденият от мъртвите и началникът на земните царе. На този, Който ни люби, и ни е развързал от греховете ни чрез кръвта Си, и Който ни е направил Царство от свещеници на своя Бог и Отец, на Него да бъде слава и господство във вечни векове. Амин“ (ст. 4-6).

След това пророкът възвестява идването на Господ в началото на царуването Му, което ще бъде видимо за всички: *„Ето, иде с облаците; и ще Го види всяко око, и ония, които го прободоха; и всички земни племена ще възридаят за Него. Така е. Амин“.*

Тук не се описва Второто Му Пришествие, идването Му като младоженец (Мат. 25:1-13), Който ще прибере в къщи Своите преди да настъпи страшният Господен ден (1Сол. 4:13-18). Описва се Неговото идване когато ще седне на славния Си престол - първо за да съди (Мат. 25:31), и после да царува хиляда години (Откр. 20:6). Идващият се самопредставя: *„Аз съм Алфа и Омега, казва Господ Бог, Който е, и Който е бил, и Който иде, Всемогъщият“.* **Това е свидетелството на Исус.**

Пророкът е известен като любимия ученик на Исус, който споменава за личното Му участие в съденето и в бъдещото царуване, и за дълготърпението на Исус. Той е чул мощния глас на възкръсналия Господ (стих 11):

„Каквото виждаш напиши на книга, и прати го до седемте църкви...“

Незабравимото изживяване

След това Йоан е видял възкръсналия и възвисен Господ като човешки Син в Божественото Му величие, между седемте златни светилника.

„И обърнах се да видя Този, Който ми проговори; и като се обърнах, видях седем златни светилника;

и сред светилниците видях Един, Който приличаше на Човешкия Син, облечен в дълга дреха и препасан около гърдите със златен пояс;

а главата и косата Му бяха бели като бяла вълна, като сняг, и очите Му, като огнен пламък;

и нозете Му приличаха на лъскава мед, като в пец пречистена: а гласът Му беше като на много води“ (1:12-15).

Седемте златни светилника показват, че новозаветната Църква преминава през седем специални периода от време.

Господ заповядал на пророк Мойсей да направи златен светилник и му дал точни указания как да го направи (Изх. 25:31-40). Пророк Захария свидетелствува: *„Погледнах, и ето светилник цял от злато с чаша отгоре му, със **седемте светила** на него, и със **седем цев**и на седемте светилника“ (Зах. 4:2).*

Съдът с маслото, **седемте светила** и **седемте цев**и символично показват пълнотата на Светия Дух, който непрекъснато се влива във новозаветната Църква през всичките седем периода от време.

„И имаше в десницата Си седем звезди“. Господ държи здраво в ръката Си седем звезди, които са седемте ангела на седемте църкви. Тези Божии посланици имат директно възложено от Него свръхестествено поръчение. Никой човек не упражнява власт върху тях, никой събор няма влияние върху тях. Те имат слово за Църквата **„ТАКА КАЗВА ГОСПОД“**. Йоан видял, че от устата на човешкия Син *„...излизаше меч остър и от двете страни; и лицето Му светеше, както свети слънцето в силата си“*. Острия и от двете страни меч е Божието Слово, което излиза от устата на Господ.

Който чете внимателно описанието на човешкия Син ще усети същото възхищение, както и пророка, който е написал:

„И когато Го видях, паднах при нозете Му като мъртъв; а Той тури десницата Си върху мене и каза: Не бой се, аз съм първият и последният и живият; бях мъртъв, и, ето, живея до вечни векове; и имам ключовете на смъртта и на ада“.

Ако Господ е изобразен като човешки Син то е във връзка с Него като пророк, ако е показан като Божий Син, това е във връзка с Него като Спасител и ако Той се описва като Давидов Син това се отнася за Него като Цар.

ГЛАВА 2

Седемте послания

на възкръсналия Господ.

Първото послание:

Запази първата любов!

Ще бъде излишно да се разглеждат подробно седемте писма, тъй като вече сме ги разглеждали и до определена степен са известни на всички. Посланието винаги се давало първо на ангела – пратеник към определено църковно общество, след това той го предавал на цялата Църква. В писмата откриваме похвала за доброто и порицание за неправилно учение и т.н. В края на всяко едно послание има особени обещания за победителите, които се отнасят не само до местното събиране, но и до всички вярващи в продължение на цялата новозаветна Църква.

Църковните историци изучавали детайлно седемте особени епохи. Най-известният е д-р Кларенс Ларкин, който в книгата си „Dispensational Truth” («Разпределената истина») на 130-132 стр. е съставил класиране на времевите периоди. Божият мъж Уилям Бранхам ги използвал, когато говорил относно седемте епохи на Църквата. Същото разпределение на времеви периоди се ползва и тук.

Писмата имат пророчески предсказващ характер и са от значение за историята на спасението. Говорещият и Действащият винаги е възкръсналият Господ. Във всяко едно писмо ТОЙ представя Себе Си по различен начин, но винаги във връзка с Църквата. Тя трябва да знае Кой е Той и трябва да слуша онова, което говори Той.

Различни са и седемте обещания, дадени за победителите. Когато Господ се завърне праведниците от всички времеви периоди на Църквата, които са достигли съвършенство и участват в първото възкресение заедно ще наследят всичко обещано.

В първото послание четем:

„Това казва Оня, Който държи седемте звезди в десницата Си, Който ходи сред седемте златни светилника;

Зная твоите дела, труда и търпението ти, и че не можеш да търпиш злите човеци, и си изпитал ония, които наричат себе си апостоли, а не са, и си ги намерил лъжливи;

и имаш търпение, и за Моето име си издържал, и не си се уморил.

Но имам това против тебе, че си оставил първата си любов.

И тъй, спомни си от къде си изпаднал, и покай се, и върши първите си дела; и ако не, ще дойда при тебе и ще дигна светилника ти от мястото му, ако се не покаеш.

Но имаш това, че мразиш делата на николаитите, които и аз мразя“.

Става дума за работата в Божието царство, за деянията и търпението на вярващите. Дадено им е свидетелство, че не са могли да понесат зли и нечестни служители. Става въпрос за мъже, които се представяли за апостоли, но верните на Словото в онзи първи период са разкрили, че те са лъжци.

В Деяния 20:28-32 и на други места апостол Павел предупреждава, че след неговото заминаване ще се появяват мъже, които ще проповядват лъжеучения с цел да отвличат ученици след себе си. Във връзка с това подтиква старейшините на Църквата към бдителност.

Вярващите по онова време все още ярко си спомняли учението и деянията на истинските апостоли. Знаели, че ако нечие учение и деяния не са в съответствие с първоначалните, тогава той е имитатор и претенциите му са неоправдани.

Отклонението от оригинала започва още в първото християнско поколение. За истински вярващите трябва да остане първоначалният християнски оригинал като единствен валиден пример във всички времена.

Също така е похвалена упоритостта и непоколебимостта на вярващите в Неговото име. Следва, обаче, порицание, че мнозина са изоставили първата си пламенна любов. Призовава ги към покаяние и връщане към първоначалните дела. Ако ли не, Господ ще махне светилника от мястото му. Каква е ползата от светилник, който не излъчва светлина? Тогава остава само спомен и мъртва форма. Отново следва похвала за омразата към делата на николаитите, които са въвели степенуването между т.нар. „служещи братя“ и миряни, които слушали проповедите. Господ също мрази това.

Обещанието към всички, които слушат, какво казва Духът на Църквите, гласи:

„На този, който победи, ще дам да яде от дървото на живота, което е сред Божия рай“.

Първите хора изгубили правото на достъп до дървото на живота и били изгонени от рая. След завършеното спасение и смирение вярващите отново ще получат достъп до дървото на живота и до рая (Лука 23:43).

Църковната епоха на Ефес трае от началото на новозаветната Църква до 170 г. сл. Хр.

Второ послание: Бъди верен до смърт!

Във второто послание Възкръсналият се представя по следния начин:

„Това казва първият и последният, Който стана мъртъв и оживя.

Зная твоите дела, твоята скръб и сиромашия, но пак си богат, и как те клеветят ония които наричат себе си юдеи, а не са, но са сатанинската синагога.

Не бой се от това, което скоро ще пострадаш. Ето, дяволът скоро ще тури някои от вас в тъмницата, за да бъдете под изпитание, и ще имате скръб десет дни. Бъди верен до смърт, и аз ще ти дам венеца на живота“.

По онова време истински вярващите са били жертви на гонения. Земно погледнато били са бедни, присмивали им се онези, които претендирали, че са истински евреи, тоест истински вярващи, но всъщност са били „сатанинска синагога“. Господ окуражава Своите с думи: *„Не бой се от това, което скоро ще пострадаш!“* Гонението винаги е дело на тези, които мислят, че са прави, обаче не са. Истинските Божии деца не гонят, но биват гонени (Гал. 4:28-29).

Врагът се погрижил за това истинските вярващи да бъдат вкарани в затвора и да изпитат голяма горест. „Десетте дни скръб“, посочени в пророческото слово, са доказани в църковната история. Това са били десетте най-страшни години на гонения срещу християните по времето на император Диоклециан от 300 до 310 г. сл. Хр. Този Който остане верен до смърт при тези обстоятелства ще получи венеца на живота. Обещанието гласи:

„Който победи, няма да бъде повреден от втората смърт“.

Първата смърт настъпва когато душата напусне тялото; втората - когато духът напусне душата по време на Страшния съд.

Църковната епоха на Смирна трае до 312 г. сл. Хр.

Трето послание: Предупреждение за учението на Валаама и николаитите

В третото послание Господ се представя по следния начин:

*„Това казва Тоя, Който има **двуострия меч**:*

Зная, где живееш, там гдето е престолът на сатана; и държиш здраво името Ми, и не си се отркъл от вярата в Мене, даже в дните на Моя верен свидетел Антипа, когото убиха между вас, гдето живее сатана.

Но имам малко нещо против тебе, защото имаш там някои, които държат учението на Валаама, който учеше Валака да постави съблазън пред израилтяните, та да ядат идоложертвено и да блудствуват.

Така също имаш и ти някои, които държат, подобно на ония, учението на николаитите.

Затова покай се; и ако не, ще дойда при тебе скоро и ще воювам против тях с меча, който излиза от устата Ми“.

ТОЙ познава Своите и деянията им, знае какво правят и къде живеят. По онова време сатана заел своето важното място в отстъпващото християнство. През 325-та година след Христа се състоял събор в Никея, в който участвали около 1500 човека. Там било подчертано превъзходството на духовниците над миряните. Двамата основни говорители са били Атанасий и Арий.

Господ упреква, че някои вярващи толерират „учението на Валаама“ и са съгласни с „учението на николаитите“. Въпреки че Валаам не принадлежал към израелския народ в Стария Завет успял да подтикне Израелтяните към идолопоклонство и смесване с други народи.

Николаитите са били смесена група с нарастващо влияние и в отстъпващата църква станала очевидна пропастта между миряните и духовниците. В третия времеви период така наречените в първия период „дела на николаитите“ са се превърнали в стабилно учение, което Господ мразел. ТОЙ призовава Своите да се покаят, иначе ще трябва да се намеси с меча, който излиза от устата Му, тоест със Своето Слово срещу тези, които са се отклонили.

Обещанието гласи:

„На тогова, който победи, ще дам от скритата манна; ще му дам и бяло камъче, и на камъчето ново име написано, което никой не познава, освен оня, който го получава“.

Господ засища Своите със скритата манна на откритото Слово и обещава нови имена на победителите.

Църковната епоха на Пергам продължава до 606 г. сл. Хр.

Четвърто послание: Предупреждение за заблуда и грешно вдъхновение

В четвъртото послание Господ се представя по следния начин:

„Това казва Божият Син, Който има очи като огнен пламък, и Чиито нозе приличат на лъскава мед:

Зная твоите дела и любовта, вярата, служението и търпението ти, и че последните ти дела са по-много от първите.

Но имам против тебе това, че търпиш жената Езавел, която нарича себе си пророчица и която учи и прилъгва Моите слуги да блудствуват и да ядат идоложертвено.

И дадох ѝ време да се покае, но не иска да се покае от блудството си.

Ето, Аз скоро ще я тръшна на болно легло: и ще туря в голяма скръб ония, които прелюбодействуват с нея, ако се не покаят от нейните с тях дела.

И чадата ѝ ще убия с мор. И всичките църкви ще познаят, че Аз съм Който изпитвам вътрешности и сърца; и ще въздам на всеки от вас според делата му.

А на вас, останалите в Тиатир, които не държат това учение, и които не са познали дълбоките работи (както те ги наричат) на сатана, казвам: Няма да наложа на вас друг товар;

но дръжте онова, което имате, докле дойда“.

Църквата в Тиатир, в съответстващия времеви период е похвалена за своите дела, любов, вяност, отзивчивост и търпение. Също така Той свидетелствува за нейния духовен растеж. След това обаче Господ казва какво не Му харесва.

Жена, която се представя за пророчица, Той нарича “Езавел” и я порицава. Много е лесно за приемане, но заедно с това и най-голямата измама в духовната сфера идва от пророкуващите. Хората им вярват и им се възхищават без да подозират, какви могат да бъдат скритите им цели.

В новозаветната църква Бог поверил петкратното служение единствено и само на братята. В действителност Бог не е призовавал нито една пророчица, учителка, жена-апостол и т.н. Ако въпреки това някоя жена се представя за пророчица, апостол, учителка и т.н., тогава сравнявайки със Светото Писание ще открием, че сатана се е възползвал от нея за да изпита Църквата. Рано или късно при всяко духовно съживление настъпва момент на изкушение както при Ева.

Павел е подчертал Божествения ред: „*Жената да се учи мълчаливо с пълно подчинение. А на жената не позволявам да поучава, нито да владее над мъжа, но нека бъде мълчалива. Защото първо Адам бе създаден, а после Ева. И Адам не се излъга но жената се излъга, та падна в престъпление“* (1Тим. 2:11-14). Всяка жена, която смята себе си за духовна, и не приема властта на мъжа си, заповядана от самия Бог в Битие 3:16, автоматично попада под властта на сатана и става негов инструмент, точно както е станало в Едемската градина. Това става не в разговор за политика или други земни маловажни неща, а винаги е свързано с **казаното от Бог**.

Когато една жена прекрачи границата, определена в Словото, и започне да поучава другите на библейски теми, тя вече се превъзнася над Светото Писание и над съпруга си. Това е ясен знак, който не може да се пренебрегне, че всъщност тя по най-набожния начин е подвластна на вражеската сила и че вдъхновението ѝ е лъжливо. Апостолът заповядал: „*Жените нека мълчат в църквите, защото не им е позволено да говорят; а нека се подчиняват, както казва и законът. Ако искат да научат нещо, нека питат мъжете си у дома“* (1Корин. 14:34-35) .

Тъй като евангелието на Исус Христос важи вечно, също и насоките, установени в началото, важат вечно. Апостолът по Божието поръчение се позовава на случилото се в Едемската градина и посочва на жените мястото им.

Същите предупреждения били дадени на Израелтяните в Стария завет:

„И ти, сине човешки, Насочи лицето си и против дъщерите на людете си, Които пророкуват от своето си сърце; И пророкувай против тях, като речеш:

Така казва Господ Иеова: Горко на жените които пришиват възглавнички на всеки лакът, и правят покривала за главите на лица от всякакъв ръст, за да ловят души! Ще ловите ли душите на людете Ми, И ще пазите ли души живи за себе си?“ (Езек. 13:17-18).

Би било добре да се чете тази глава до края, и да си вземете поука за в бъдеще. Всъщност сега нищо не се е променило. Има жени и в сегашното време, които считат себе си за духовни, започват да поучават другите, обаче лъжливото им вдъхновение е очевидно. Техните лъжливо вдъхновени пророчества са магьоснически възглавнички на врачуване и съдържат змийска отрова. Всеки, който ги слуша става духовно свързан и трябва да бъде освободен чрез пълната мощ на името на Исус Христос.

Божии служители, които проповядват Словото, би трябвало да го знаят добре и да разкриват действията им. Но както по онова време Ева послушала змията и повлякла със себе си Адам в грехопадение, така и те са били измамани от жената Езавел, „...която учи и прилъгва Моите слуги да блудствуват и да ядат идоложертвено“. От контекста е ясно, че тук не става въпрос за естествено блудство, а за духовно. Жените, които се представят за пророчици нека внимават да не блудстват с Божиите служители, които могат да изгубят духовният си авторитет и влияние. Езавел, която едновременно действала като пророчица и учителка, била призвана да се покае, също и последователите ѝ. Духовните деца, които са били плод на това смешение загинали духовно.

Но за тези, които не са повярвали на самозваната пророчица и не практикували учението ѝ важало обещанието:

„И на този, който победи, и който се пази до край, за да върши дела чисти като Моите, ще дам власт над народите, - и той ще ги управлява с желязна тояга; Те ще се строят като грънчарски съдове“, както и Аз получих от Отца Си. И ще му дам зорницата“.

Спасените ще наследят всичко заедно със Спасителя и през Хилядагодишното царство ще властват с Него над народите и света.

Църковната епоха на Тиатир продължава до 1520 г. сл. Хр.

ГЛАВА 3

Пето послание:

Времевият период на Реформацията – укрепване на слабите във вярата

Петото послание към Църквата в Сардис започва с думите:

„Това казва Оня, Който има седемте Божии духове и седемте звезди: Зная твоите дела, че на име си жив но си мъртъв.

Бодърствуй и закрепи останалото, което е било близо до умиране; защото не намерих някои от твоите свършени пред Моя Бог.

Помни, прочее, как си приел и си чул, и пази го и покай се. И тъй, ако не бодърствуваш, ще дойда като крадец; и няма да знаеш в кой час ще дойда върху тебе“.

Началото на този времеви период на Църквата съвпада с началото на Реформацията. Тук е отправено сериозно порицание към вярващите! Църквата може на пръв поглед да изглежда жива, но в същото време да бъде духовно мъртва. Тя може да демонстрира духовен живот, дори и да използва дарбите обаче само Божият Дух е способен да прозвежда духовния живот. Помазването на духа става в духовната сфера, а новораждането от Духа — в душата.

Следва призив: да бодърствува и да укрепи останалите, които са близо до умиране, тъй като деелата им не са свършени пред Бог. *„Помни, прочее, как си приел и си чул, и пази го и покай се“.* Обаче, и по онова време имало група, която се различавала от тълпата т. нар. „вярващи“.

„Но имаш няколко души в Сардис, които не са осквернили дрехите си и ще ходят с Мене в бели дрехи защото са достойни“.

Обещанието към тях е потвърдено още веднъж:

„Който победи, ще се облече така в бели дрехи; и Аз никога няма да излича името му от книгата на живота, но ще изповядам името му пред Отца Си и пред Неговите ангели“.

Възможно е да бъде заличено име, записано в „Книгата на живота“, обаче нито едно име не може да бъде заличено от „книгата на живота на Агнеца“. В едната са имената на повиканите, докато в другата — на избраните.

Когато Израел извършил идолопоклонство, Бог искал да заличи имената им от книгата на живота, но Мойсей влязъл в ролята на посредник и молел Господ да се смили над тези, които участвали в танца около златното теле и го издигнали за свой бог.

„Но сега, ако щеш прости греха им, - но ако не, моля Ти се, мене заличи от книгата, която си написал. Но Господ рече на Моисея: Който е съгрешил против Мене, него ще залича от книгата Си“ (Изх. 32:32-33). Всичките вярващи ще бъдат коронясани не в началото на пришелствуването им, а в края му.

Църковната епоха на Сардис продължила примерно до 1750 г.

Шесто послание:

Времевия период на Филадельфия – време на братска любов

В шестото послание е казано:

„Това казва Светият, истинският, у Когото е Давидовият ключ; който отваря, и никой няма да затваря; и затваря, и никой не отваря.

Зная твоите дела. Ето, поставих пред тебе отворени врата, които никой не може да затвори, понеже, имайки само малко сила, пак си опазил Моето слово, и не си се отрекъл от името Ми.

Ето, давам ти някои от ония, които са от сатанинската синагога, които наричат себе си юдеи, а не са, но лъжат, - ето, ще ги накарам да дойдат и да се поклонят пред нозете ти, и да познаят, че Аз те възлюбих.

Понеже си опазил Моята заповед да търпиш, то Аз ще опазя тебе от времето на изпитанието, което ще дойде върху цялата вселена да изпита ония, които живеят по земята.

Ида скоро; дръж здраво това, което имаш, за да ти не отнеме никой венеца“.

Този времеви период след Реформацията е едновременно период на отворените врати и на братската любов. Вавилонският затвор е бил взривен и се отварят вратите за проповядване на Евангелието по целия свят. Въпреки малката им сила в началото вярващите останали при Словото и не се отрekli от името на Господа. Той направил така, че хората да излязат от „сатанинската синагога“ и да се поклонят на Господа в Църквата, благодарение на мощното провъзгласяване на Евангелието.

Господ също е намекнал, че този времеви период е преди времето на изпитание, което ще дойде върху цялата земя. Тук Той обявява за приближаващото Му идване и увещава Своите Си:

„Дръж здраво това, което имаш, за да ти не отнеме никой венеца“.

Обещанието гласи:

„Който победи, ще го направя стълб в храма на Моя Бог; отгдето няма вече да излезе вън; и ще напиша на него името на Моя Бог, и името на града на Моя Бог, новия Ерусалим, който слиза от небето от Моя Бог; ще напиша и Моето ново име“.

Църковната епоха на Филадельфия е продължила до 1900 г.

Седмо послание:

Порицание за равнодушие и мързел

Последното, седмо послание започва с порицание:

*„Това казва **Амин, верният и истински свидетел, начинателят на всичко, което Бог е създал**: Зная делата ти, че не си студен нито топъл. Дано да беше ти студен, или топъл.*

Така, понеже си хладък, нито топъл, нито студен, ще те повърна из устата Си.

*Понеже казваш: **Богат съм, забогатях и нямам нужда от нищо, а не знаеш, че ти си окаяният, нещастен, сиромаш, сляп и гол“.***

В последния период от време, който е нито топъл, нито студен, много равнодушен и мързелив, Господ предупреждава, че ще изплюе от устата Си онези, които не се покаят. Това означава, че те няма да чуят Неговият повик, който ще бъде за първото възкресение и грабване.

Господ порицава грешното мислене, че духовно притежават всичко в пълнота и нямат нужда от нищо със следните думи: *„Не знаеш, че ти си окаяният, нещастен, сиромаш, сляп и гол“*. Лошо е когато някой е реално беден, сляп и гол. Но ако някой не осъзнава състоянието си, тогава той вече психически не е наред. Същото важи и в духовния смисъл.

Трагедията на този измамен последен времеви период е, че хората се самозалъгват, живеят в измислица и си вообразяват нещо, което в действителност не съществува. Порицанието на Господ към вярващите, живеещи в края на времето на милостта е, че им липсва реално духовно оценяване. Живеят си в свят на желаниа и мечти без да осъзнават, че Господ ги порицава справедливо. Въпреки това Той не се отказва от Своите, чука на вратите и им дава съвет:

„Съветвам те да купиш от Мене злато, пречистено с огън, за да се обогатиш, и бели дрехи, за да се облечеш, та да се не яви срамът на твоята голота, и колурий, за да помажеш очите си, та да виждаш. Ония, които любя, Аз ги избличавам и наказвам; затова бъди ревностен да се покаеш“.

Само който осъзнае собственото си състояние и дойде при Господ ще приеме онова, което Той е подготвил, включително помазването на очите си за да вижда чрез откровението на Духа всичко Божествено, принадлежащо към Божието царство. Самият Господ свидетелствува, че стои пред вратата и чука, въпреки че вътре проповядват за Него, пеят и говорят за действията на Духа и за духовните дарби. Протичат богослуженията по реда си, но на Него не Му е дадена думата в събирането, и не е допуснат да изяви Своето откровение. Неговото дълготърпение обаче е към края си, затова Той Се обръща към хората, чукайки на вратите на сърцата им и казва:

„Ето стоя на вратата и хлопам; ако чуе някой гласа Ми и отвори вратата, ще вляза при него и ще вечерям с него, и той с Мене“.

Това е сегашната ситуация. Не цели събирания, а само единични вярващи чуват Неговия повик, приемат Неговия съвет и отварят вратите на сърцето си, за да може Той да яде с тях приготвената от Него вечеря. В никой предишен период от време масата на Господа не е била толкова изобилна от храна както сега.

Обещанието е най-голямо от всичките:

„На този, който победи ще дам да седне с Мене на Моя престол, както и Аз победих и седнах с Отца Си на Неговия престол“.

Бог установил началото на новото творение в Христос да е чрез новораждането; затова Той Се е представил през този времеви период като **Начинателя на всичкото Божее създание.** Всички родени и новородени от Неговия Дух (Йоан 3:3-7, Яков 1:18, 1Петр. 1:23, 1Йоан. 5:1-4) са част от църквата на първородните (Евр. 12:23), и едновременно с това са нови създания в Христа (2Корин. 5:17-19), заедно с победителите ще седят на Неговия престол и заедно с Него ще царуват.

Прави впечатление, че в началото на всяко послание е написано **„ТОВА КАЗВА ГОСПОД“.** В края на всяко писмо четем: *„Който има ухо, нека слуша що говори Духът към църквите“.* Точно това е целта — да слушаме думите на Духа в настоящото време, тоест обещаното и разкрито за този период Слово. Сега това е особената вест, за която е ставало въпрос във всяка Църковна епоха. В първите три послания този израз стои преди обещанието, а в последните четири – след обещанието.

В Мат. 13 гл. Господ е подчертал необходимостта да слушаме и да виждаме. Той нарича благословени очите на тези, които виждат и ушите на тези, които чуват. Победителите във всеки период от време са тези, които са чули Божията вест, повярвали и я последвали. По този начин са получавали дял от онова, което правил Бог в тяхното време. Също така и ние трябва да слушаме какво говори Духът в наши дни чрез вестта, за да имаме дял от това, което Бог е обещал и което прави в сегашното време. Истинските Божии деца слушат не само пратеника, който идва като ангел и донася Божията вест, но чуват и **„ТОВА КАЗВА ГОСПОД“**, вярват в свидетелството на Словото и така стават победители, които ще наследят всичко.

ГЛАВА 4

Поглед към небето

В четвъртата глава Йоан видял отворена врата на небето и чул глас, мощен като тръба, който казал: *„Възлез тук, и ще ти покажа това, което трябва да стане подире“.*

Той вече видял развитието на Църквата върху земята. Сега той виждал от небесна гледна точка и останалото, тоест събитията чак до Хилядагодишното царство, последният съд, новото небе и новата земя.

Пророкът свидетелствува: „Начаса се намерих в изстъпление чрез Духа, и, ето, престол беше поставен на небето, и на престола седеше Един“ (стих 2). Наистина той е бил пренесен на небесата в духа и можел точно да опише Седналия на престола около когото имало дъга (ст. 3-4). Също така е видял 24 старейшини, седящи върху 24 престола, облечени в бяло, имали и корони на главите си. Също е видял светкавици и чул гласове и гърмежи, изхождащи от престола, „...и пред престола горяха седем огнени светила, които са седемте Божии духове“ (стих 5).

Бог е само един единствен, Който има само един единствен Свети Дух. Този един Дух действа през седемте времеви периода. Също това е символизирано в Агнеца със седемте рога и седемте очи. Пророкът Исая също описва Човешкия Син с помощта на седемте прояви на Духа:

„И духът Господен ще почива на него, Дух на мъдрост и разум, Дух на съвет и на сила, Дух на знание и на страх от Господа;

И той ще се наслаждава в страха от Господа; Тъй щото няма да съди според каквото гледа с очите си, Нито ще решава според каквото слуша с ушите си“ (Исая 11:2-3).

Става въпрос за седмokratното действие на Духа през седемте периода на новозаветната Църква. В Откровението ние отново и отново срещаме число „седем“. То наистина е пряко свързано с библейските пророчества: седем църкви, седем ангели-вестители, седем обещания към победителите, седем печата, седем тръби, седем гърмежи, седем чаши на гнева и т.н. Числото „седем“ изразява съвършенство. Бог Си почивал на седмият ден след Своето творческо деяние. Седмото хилядолетие ще бъде мирно Божие царство на земята (Исая 11 гл. и 65 гл., Откр. 20 гл. и др.). Както след седмия ден следва отново първият, така и след седмото хилядолетие не може да следва осмо, но трябва да се върне всичко към началото. Тоест, тогава времето отново ще влезе във вечността.

Йоан продължава описанието си:

„И пред престола имаше като стъклено море, подобно на кристал, а сред престола и около него четири живи същества, пълни с очи и отпред и отзад.

Първото живо същество приличаше на лъв, второто приличаше на теле, третото имаше като човешко лице, и четвъртото живо същество приличаше на летящ орел“.

Пророкът Езекиил, който също е видял Господ върху престола, заобиколен с дъга, описал в 1-та глава до детайли Него и четирите живи същества.

„И четирите живи същества, имащи по шест крила, бяха пълни с очи изоколо и извътре; и те не престават денем и нощем да казват: Свет, свет, свет е Господ Бог Всемогъщия, Който бе и Който е, и Който ще бъде“.

Двадесет и четирите старейшини, които вече са коронясани и седнали на своите престоли, падали на колене и сваляли короните си пред Единствения, Който е достоен да седи на престола с корона на Главата Си, те Му се покланят с възкликание:

„Достоен си, Господи наш и Боже наш, да приемеш, слава, почит и сила; защото Ти си създал всичко, и поради Твоята воля всичко е съществувало и е било създадено“.

ГЛАВА 5

Загадъчната книга със седем печата

В петата глава първо пише за загадъчната книга в ръцете на Седящият на престола, която от задна страна била запечатана със седемте печата.

„И видях, че един силен ангел прогласяваше с висок глас: Кой е достоен да разгъне книгата и разпечата печатите ѝ?

И никой, нито на небето, нито на земята, нито под земята, не можеше да разгъне книгата нито да я гледа“.

Това събитие ни е представено като драма с различни роли, за да разберем случващото се. Йоан е плакал, защото никой нито на небето, нито на земята, нито под земята не бил в състояние да вземе книгата и да я разгърне. После той разбира, че можел само един:

„Ето лъвът, който е от Юдовото племе, който е Давидовият корен, превъзможна, за да разгъне книгата и да разпечата нейните седем печата.“

*И видях между престола и четирите живи същества между тях и старците, че стоеше **Агне** като заклано, което имаше седем рога*

и седем очи, които са седемте Божии духове, разпратени по цялата земя.

И то дойде та взе книгата из десницата на седящия на престола“.

Агнето взело книгата, а не Лъвът, тъй като този процес се отнася към периода на милостта за новозаветната Църква. От едната страна Божият Син е изобразен като Лъв от Юдовото племе, тоест като Цар, а от другата — Йоан Го вижда като Агне, чрез което е символизирано изявяването му като Изкупител във връзка със спасените. Единствено Божият Агнец, Който ни е изкупил е достоен да вземе книгата, да счупи печатите и да разкрие тайната на тази книга.

„И когато взе книгата, четирите живи същества и двадесетте и четири старци паднаха пред Агнето, като всеки държеше арфа и златни чаши пълни с темян, които са молитвите на светиите.

И пеят нова песен, думайки: Достоен си да вземеш книгата и да разпечаташ печатите ѝ: защото си бил заклан, и със Своята кръв си изкупил за Бога човеци от всяко племе, език, люде и народ

и направил си ги на нашия Бог царство и свещеници; и те царуват на земята“.

Това не означава, че само някои са избрани да бъдат свещеници в някоя държавна църква.

Всичките изкупени са посветени на Бог, както е написано: „...и Който ни е направил Царство от свещеници на своя Бог и Отец...“ (1:6). „Вие, обаче, сте избран род, царско свещенство, свет народ, люде, които Бог придоби...“ (1Петр. 2:9).

Четирите живи същества пред престола имат особена задача във връзка със изкупената Църква. Затова са споменати както ще видим по-напред само при отварянето на първите четири печата, но не са споменати при останалите три. Четирите ездача също се споменават само при първите четири печата и не се споменават при останалите три.

Библейските учители са на едно мнение, че от двадесет и четирите старейшини – дванадесетте праотци са представители на Стария завет, а дванадесетте апостола са представители на новозаветната Църква. Това показва, че целостта на всичките вярващи от народите и от дванайсетте племена е завършена от гледна точка на Хилядолетното царство. В този контекст нищо не е казано относно грабването и сватбената трапеза в **Небесата**, но пише за царуването върху **земята**.

Десетки хиляди по десетки хиляди и хиляди по хиляди ангели около престола, живите същества и старейшините казваха с висок глас:

„Достойно е Агнето, което е било заклано, да приеме сила и богатство, премъдрост и могъщество, почит, слава и благословение.

И всяко създание, което е на небето, на земята и под земята и по морето и всичко що има в тях, чух да казват: На Този, Който седи на престола, и на Агнето да бъде благословение и почит, слава и господство, до вечни векове“.

Тук става ясно, че цялото творение е включено в изпълнението и завършването на Божия спасителен план и те всички заедно ще участват в прославянето. Тогава цялото творение ще бъде спасено и освободено от тленното, на което е подчинено и поради което въздиша (Рим. 8:19-25). Едва можем да си представим с какво облекчение ще въздъхне цялата вселена когато Бог ще върне всичко към първоначалното състояние и всички заедно ще Го възхваляват и прославят.

ГЛАВА 6

Отваряне на печатите.

Разкриване силата на антихриста.

Общ преглед

Шестата глава описва отварянето и съдържанието на първите шест печата с помощта на символи. Самите печати вече подробно са били разглеждани. Поради това само ще ги прегледаме накратко както направихме и с посланията до църквите.

В първите четири печата винаги е изобразен ездач на кон, който всеки път е с различен цвят. Забележително е, че четирите живи същества пред престола стоят на страната на Бог, докато четирите ездача действат в полза на противника. Конят винаги е бил символ на военни конфликти. Тук е представен Христовият противник, който започнал своят религиозен военен поход върху земята успоредно с победното шествие на Исус Христос.

В книгата на пророк Захария са описани четири коня в същите цветове като конете в четирите печата, които после биват впрегнати в четири колесници (Зах. 2 гл. и 6 гл.). Там ставало въпрос за преследването и разпръсването на Израел., а тук - за преследването и унищожението на Църквата. Същите демонични сили, които използвала Римската империя за да потиска израелския народ преследват и Църквата от самото начало. Имитаторът на Христос язди четири различни коня, чиито цвят говори за развитието му във всяка една епоха.

В книгата на пророк Йоил тази разрушителна антихристова сила в четирикратната си форма е изобразена като насекоми: лапач, скакалец, изедник и пръг (Йоил 1:4). Новозаветната Църква е Христовото Тяло в цялата му пълнота. ТОЙ е Дървото на живота, което ражда плодове и ние сме в Него. ТОЙ е лозата, а ние сме клоните. Противникът се е опитал да унищожи това Божие дърво, даващо плодове през четирите етапа на развитие на четирите ездача, но чрез същия пророк Бог обещава да обезщети за всички тези години (Йоил 2:25).

Първите три печата вече са в миналото; четвъртият печат се простира до края на новозаветната Църква. Петият печат се отнася до Евреите. Шестият печат трае чак до края на епохата на съда. Седмият печат съдържа седемте тръби, които се отнасят към часовия период на шестия печат.

Първи печат.

Антихриста в първия си стадий:

Незабележимо начало

Когато Агнецът отворил първия печат едно от четирите същества извикало с гръмовен глас: „Дойди!“ След това Йоан пише:

„И видях, и ето бял кон; и яздецят на него имаше лък; и даде му се корона и той излезе побеждаващ и да победи“.

Никой не би заподозрял нещо зле в тази картина, освен ако Светият Дух не му го разкрие. Такава е била действителността със скритата антихристова власт в началния ѝ стадий. Белият цвят на коня показва, че в началото тя се представяла невинно и още не била осквернена с кръв. Защото тогава това още не било възможно тъй като още не е имала светска власт. Първоначално тази власт изглеждала много набожна и „християнска“, обаче ездачът е разкрит като измамник. Той имал лък, но нямал стрели, тоест само се преструвал. Тук е точно

обратното на Христос, чието име е **Божие Слово** (Откр. 19:13), противникът Му няма име, а само титла.

Павел говорил за мъже, които донасяли чужди учения и отвличали след себе си ученици (Деян. 20:29-31). Тези учения скоро след това възвестявали друг Исус, проповядвали са друго евангелие и са били под влиянието на друг дух (2Корин. 11:3-4). Те са напуснали Божие Слово и евангелието на Исус Христос, поради което са проклетни (Гал. 1:6-9). Няма нужда някой да се представя за апостол или да твърди, че действа от името на Христос (2Корин. 11:13-15). Църквата основана на Божие Слово е изпитала това грешно течение сравнявайки го с проповядването и деянията на апостолите и е открила, че е лъжливо (Откр. 2:2 и др.).

Чак когато с продължение на развитието на небиблейското учение на николаитите и когато техните практики били обобщени, и изобразени от председателя на тази първа организирана християнска вяра той бил коронясан. Учението и практикуването не могат да бъдат коронясани, а единствено лицето, което ги представя. Този грешен мъж започнал бой срещу истинските вярващи и печелил.

Развитието отговарящо на първия печат се простира до първите векове. Това течение, отвръщащо се от Словото, постигнало надмощие на всички нива докато накрая по времето на Константин държавната и религиозната мощ не се обединили. Тогава църквата служела на държавата, и държавата на църквата. Първият печат се простира чак до третия часови период на Църквата.

Тази антихристовата мощ се развива паралелно с Църквата на Исус Христос. Започнала незабелязано чрез учението на николаитите (2:6). Точно това антихристово течение имал предвид Йоан когато написал: „*От нас излязоха, но не бяха от нас*“ (1Йоан. 2:19). Тези нагледно вярващи, измамани от врага и отделени от библийската Църква първоначално се лутали. После проповядвали учението на *Валаама*, което носело със себе си смърт (Откр. 2:14) и накрая Езавел, лъжливата пророчица, станала техен духовен водач (Откр. 2:20).

Втори печат.

Антихриста във втория си стадий:

Упражняване на власт и проливане на кръв

При отварянето на втория печат второто живо същество казало:

„Дойди! И излезе друг кон, червен; и на яздеция на него се даде да вдигне мира от земята, тъй щото човеците да се избият един друг; и даде му се голяма сабя“.

Йоан вижда вече не бял кон като в началото, а червен като огън. Времето на мирното съжителство един до друг напълно е отминало. Духовно-религиозното течение е получило светска власт и започнало гонение срещу хора, които са вярвали по друг начин. Това е символизирано чрез меч, който му бил даден. Както всеки знае от историята, слепият фанатизъм на организираната религия е пролял много кръв.

Ездачът не е разполагал с Божието Слово като меч на Духа, а със земен меч и земна мощ. Мирът бил отнет, народите и племената воювали помежду си в името на религията. По време на втората фаза на тази религиозна, но антихристова мощ, която символизира вторият ездач, мнозина били преследвани. Червеният цвят на коня изобразява кръвта на мъчениците, която била пролята. Вторият печат спада към периода на насилственото християнизирание, и се простира чак до Средовековието.

Трети печат.

Антихриста в третия си стадий:

Тъмните векове

При отварянето на третия печат третото живо същество казало:

„Дойди! И видях, и ето черен кон, и яздецият на него имаше везни в ръката си.

И чух нещо като глас отсред четирите живи същества, който казваше: Един хиникс пшеница за динар, и три хиникса ечемик за динар; а дървеното масло и виното не повреждай“.

След периода на поробване и преследване срещу вярващите по друг начин, започва една епоха на още по-голяма мъка. Смъртта взимала множество жертви по един или друг начин. Тъмните векове са символизирани чрез черния кон. Въпросният ездач, който си присвоил властта, държал в ръцете си везни. Хората били зависими от него и от волята му. Той решавал кой колко и какво ще получи. Тези, които не му се подчинили и не изпълнили волята му трябвало да се „отплатят“. Такива са били множество, поради което смъртта взела много жертви.

От описанието „един хиникс пшеница за динар, и три хиникса ечемик за динар“ става ясно, че бил период на недостиг. А виното и маслото не можели да бъдат повредени. В преносен смисъл и във връзка с духовната област, маслото е символ на Светия Дух, чрез когото идва всяко едно откровение на Божието Слово. Виното изобразява възбудата и радостта, която е предизвикана в човека от едно истинско откровение от Светия Дух. Във всички случаи библейските вярващи са били принуждавани да изпитат много скърби.

Третият печат започва от Реформацията и се простира до XVIII век, известен е като период на Просвещението, което довело към разделянето на държавата и църквата и чрез това религиозната власт била ограничена.

Четвърти печат.

Антихриста в четвъртия си стадий:

Смъртоносното смесване

При отварянето на четвъртия печат четвъртото живо същество казало с мощен глас:

„Дойди! И видях, и ето блед кон и името на яздеция на него беше смърт, и адът вървеше подире му; и даде им се власт над четвъртата част от земята да умъртвят с меч, с глад, с мор и със земните зверове“.

Четвъртият стадий на тази свръхвласт, която е на външен вид християнска, но всъщност светска, продължава чак до края на последния времеви период на Църквата.

Последният етап на развитие, който съществува още и днес, съдържа първите три. Ако смесим първите три цвята от тях ще се получи четвъртия. Тук повече не се вижда незабележимото начало на първия бял кон, яркия кърваво-червен цвят на втория, нито черният цвят на третия. Накрая всичко е смесено и изявено в избледнелия блед цвят на последния кон. Самият ездач е наречен „смърт“. Не е учудващо написаното: „...и адът вървеше подире му“. Както е истинко онова, че чрез Христос идва божествения живот, също така е вярно, че чрез антихриста и неговата религиозна система идва духовна смърт.

Чрез четвъртия ездач е описана действителността за последния период, каквато се открива сега пред очите ни. Човечеството не забелязва, че в онази

светска институция, описана в четирите печата, всичко е смесено: набожност като на агне, преследването на другите, властта над масите, надмощието на всяко едно равнище. Останала е само религиозната форма, а от Божията сила няма и следа. Целта на институцията е осъществяване на светска власт под религиозно було. Това ясно е изобразено чрез гордия ездач.

Първите четири печата разкриват антихристовото развитие от началото до края на Новия завет. Първите му четири стадии на развитие са били описани от пророка Йоил като четири насекоми, които се опитвали да унищожат Божието дърво (Йоил 1:4). Същото е изобразил и пророк Захария чрез четирите коня (Зах. 1:8 и 6:2-5) и четирите рога (Зах. 1:18-21). Самият антихрист, главата на тази световна институция е представен чрез съответния ездач с юзди в ръцете, който има контрол над светските и религиозните събития.

Пети печат.

Еврейските мъченици

в миналото и в бъдещето

При отварянето на петия печат не се чува гласът на живо същество, тъй като този печат не се отнася до новозаветната Църква. Едната половина от петия печат спада към времевия период на Църквата тъй като се отнася до вече загиналите еврейски мъченици. Другата половина спада към времевия период след грабването на Невястата, когато ще се изпълни броя на еврейските мъченици по време на голямата скръб. Тези, които принадлежат към новозаветната Църква след смъртта си отиват в рая. Душите, обаче на еврейските мъченици са под олтара. Те все още не могат да влязат в Божията слава, защото не са приели примирението в Христа.

“И когато отвори петия печат, видях под олтара душите на ония, които са били заклани за Божието слово и за свидетелството, което опазиха.

И те викаха с висок глас, казвайки: До кога, Господарю свети и истинни, не ще съдиш и въздадеш на живеещите по земята за нашата кръв?

И на всеки от тях се даде по една бяла дреха; и рече им се да си почиват още малко време, докле се допълни числото и на

съслужителите им и братята им, които щяха да бъдат убити като тях”.

Евреите, загинали в миналото — имаме предвид всички тези, които били изстребени през последните 1500 години, повече от шест милиона души само през миналия век — все още нямали свидетелството на Исус Христос. Те са умрели като носители на свидетелство за Божието Слово, както е било дадено на Израел. Затова те искат отмъщение и питат: „*До кога, Господарю свети и истинни, не ще съдиш и въздадеш на живеещите по земята за нашата кръв?*“ Истински вярващите в Христос и примирените с Бога не искат отмъщение. Те се молят за своите преследвачи така както направил техният Спасител: „*Отче, прости им, защото не знаят какво правят*“ (Лука 23:34), или като Стефан, който се молил за враговете си, които го убили с камъни: „*Господи, не им считай тоя грях*“ (Деян. 7:60).

Душите под олтара били изстребени за Божието Слово и за свидетелството, което имали като евреи. Те чакали Месията, но както вече споменахме не им било открито че Исус Христос от Назарет е бил техният Месия. По тази причина те не принадлежат към изкупените на новозаветната Църква. Бог изминава специален път с израелския народ. Път, отговарящ на Неговия спасителен план, уставен още преди създаването на света. Израелският народ в съответствие със сключения Завет е бил предназначен да свидетелствува за един истински Бог и за Неговото Слово.

Прословути учители от организирани църкви са били на мнение, че Бог отхвърлил Израел и на неговото място е поставил Църквата. Това, обаче не е библиейско. Той само ослепил временно очите на Израел, за да може нашите да се отворят и да участваме в Неговото спасение. Божиите дарове, признанието и избирането на Израел са неотменими. Той не съжالياва за тях (Рим. 11 гл.). Еврейските мъченици са блаженни, въпреки че не са се обърнали към Христос, тъй като според убеждението си вярвали в идването на Месията и Го очаквали.

Във втората част от текста на петия печат ясно ни е казано, че тези мъченици са получили бяла дреха, но трябва да изчакат още малко време докато се допълни броя на съслужителите и братята им, които ще бъдат убити като тях. Принадлежащите към новозаветната Църква винаги се наричани „синове и дъщери“, докато тези към Израел — „слуги и слугини“. Затова намираме тази разлика в терминологията в Деяния 2:17-18 във връзка с изливането на Светия Дух, който се излива върху двете групи: първо „*на синовете и дъщерите*“, а после „*на слугите и слугините*“.

Шести печат.

Началото на Господния ден.

Глобални природни бедствия

Шестият печат съдържа последния период от време на голямата скръб в последния му стадий и въвежда в Господния ден. За по-добро ориентиране следва цялостен преглед на предизвестените събития. Първо ще бъде вземането на Невестата в славата. Почти едновременно ще бъде сключен договор между Ватикана, Израел, ООП (Организация за освобождение на Палестина) и съседните арабски държави, а в Йерусалим ще започне служението на двама пророка, което ще трае три години и половина. След като изпълнят служението си 144 000 повярвали иудеи ще са готови на хълма Сион, договора ще бъде нарушен и двата пророка убити. След това ще настъпи голяма скръб за три години и половина за иудеите (Дан. 7:25) и антихрист ще има власт над всички народи (Откр. 13:5-7).

„А веднага след скръбта на ония дни, слънцето ще потъмнее, луната няма да даде светлината си, звездите ще паднат от небето и небесните сили ще се разклатят“ (Мат. 24:29). През този кратък период от време ще настъпят бедствия и промени, които ще засегнат целия свят. Тръбите също спадат към тази последна епоха, както и изливането на чашите на гнева. По времето на шестия печат небето и земята ще бъдат разклатени, те ще преминават през съдилищен и пургативен процес. След това ще се случи онова, от което се страхуват и днес: на земята ще падат метеорити и цялата вселена ще бъде разтресена.

„И видях, когато отвори шестия печат, че стана голям трясък: слънцето почерня като козиняво вретинце, и цялата луна стана като кръв;

небесните звезди паднаха на земята, като когато смоковница, разклащана от силен вятър, мята неузрелите си смокини;

небето биде преместено като свитък, когато се свива; и всички планини и острови се вдигнаха от местата си“.

Тогава върху земята ще дойде голям хаос, безизходица и отчаяние. Това, което хората не са очаквали ще дойде изведнъж върху цялото земно кълбо – това ще стане когато отминат времената на езичниците, които тъпчат Йерусалим (Лука 21:24).

„И ще станат знамения в слънцето, в луната и в звездите, а по земята бедствие на народите, като ще бъдат в недоумение поради бученето на морето и вълните.

Човеците ще примират от страх и от очакване онова, което ще постигне вселената, защото небесните сили ще се разклатят“ (ст. 25-26).

В следния библейски текст е изразено общото отчаяние:

„И земните царе, големците и хилядниците, богатите и силните, всеки роб и всеки свободен се скриха в пещерите и между скалите на планините;

и казват на планините и на скалите: Паднете върху нас и скрийте ни от лицето на седящия на престола и от гнева на Агнето;

Защото е дошъл великият ден на Неговия гняв; и кой може да устои?“ (Откр. 6:15-17).

Небиблейско е учението за грабването след голямата скръб. На нас се казва, че ще дойде Исус, *„който ни избавя от идеция гняв“* (1Сол. 1:10), *„защото Бог ни е определил не на гняв, но да получим спасение чрез нашия Господ Исус Христос“* (1Сол. 5:9 и др.).

Божията милост, дадена на човечеството чрез Божия Агнец ще приключи завинаги когато престола на милостта се превърне в престол на съда. Тогава кроткият Агнец ще стане Съдия. Божият гняв ще дойде внезапно в началото на Господния ден, който включва всички съдилища и очистване - преди началото на Хилядолетното Царство. *„Защото е дошъл великият ден на Неговия гняв; и кой може да устои?“* (Откр. 6:17). Много места в Библията хвърлят светлина върху тези последни събития, както и върху връзката помежду им. Както е предсказал пророкът Исая, земята ще се люлее насам натам като колиба:

„Земята се съкруши съвсем, Земята се разложи съвсем, Земята силно се разтърси.

Земята ще полита като някой пиян, И ще се люлее насам натам като колиба; Беззаконието ѝ ще натегне върху нея; И ще падне и няма вече да стане“ (24:19-20).

В този текст виждаме, че краят на света ще бъде страшен. Но както ясно свидетелстват и други библейски места след това цялото творение ще се върне към най-славното състояние и ще участва в Хилядолетното царство. Онова, което

не може да съществува в присъствието на Бог, ще приключи и на негово място ще застане онова, което Му е угодно. Отново всичко ще бъде наред.

ГЛАВА 7

Подпечатаните иудеи

Седмата глава е лесно разбираема. В първата част е описано подпечатването на 144000 души от **дванайсетте израелски племена**, а в другата — безбройно множество от различни народи, което идва от голямата скръб. В първия стих са показани четирите ангели на съда държат здраво четирите ветрове, които ще бъдат пуснати чак при шестото тръбене (Откр. 9:14-15).

„След това видях четири ангела, стоящи на четирите ъгъла на земята и държащи четирите земни ветрове, за да не духа никакъв вятър по земята, нито по морето, нито върху някое дърво“ (стих 1).

Ветровете и бурите говорят за опустошение и унищожаване, както е потвърдено и в пророческото слово (Зах. 6:5).

Първо става въпрос за подпечатването на 144 000 души от 12-те израелски племена. Те ще бъдат означени с Божия печат на челата си. Тези, които принадлежат към Църквата, носят печата на Духа, Който е Божият печат. Според Ефес. 1:13, 4:30 и други места, печата на Бога е Светия Дух. Както Божия Дух се е спуснал върху Божия Син след кръщението (Мат. 3:16 и др.), „...защото Отец, Бог, Него е потвърдил с печата Си“ (Йоан 6:27), така същият Дух Се спуска върху всички синове и дъщери Божии, към които благоволи (Деян. 2:38-39, 2Корин. 1:21-22 и др.).

В случая това събитие е изобразено символично чрез ангел, който ще дойде от изток и ще носи Божия печат. Пророк Езекиил видял, че онези, които скърбят поради всичките мерзости в Йерусалим са били белязани на челата си (Езек. 9:1-6). От описанието - както в Езекиил, така и в Откровението става ясно, че първо трябва да се извърши подпечатването и чак след това ангелите на съда ще могат да започнат да вършат това, което им е заповядано.

„И видях друг ангел да се издига от изток, у когото беше печата на живия Бог; и той извика с висок глас към четирите ангела, на които бе дадено да повредят земята и морето и каза:

Не повреждайте земята, нито морето, нито дърветата, преди да ударим печат върху челата на слугите на нашия Бог“ (Откр. 7:2-3).

От една страна в пророческия текст става дума за белега на звяра, който хората ще носят, в преносен смисъл, на челото или на дясната ръка. От друга страна - Божиите слуги ще носят на челото Божия печат. Нито белегът на звяра, нито Божият печат са видими с естествено око. По същия начин не може да бъде видимо сметнато числото 666 (13:18), нито жената със златна чаша и с всички богохулни имена и надписа „Великия Вавилон“ на челото, яздеща животно в пустинята може да бъде видяна с просто око. Тук настъпваме върху почвата на откровението: духовното съдържание трябва да се връзва с духовно разбиране и духовен език (1Корин. 2:13-15). Но Господ познава Своите (2Тим. 2:19), и те познават Него (Йоан 10:14).

Относно 144 000, този библейски текст не може да се тълкува като отбор на някакъв църковен елит или да говори за религиозно обединяване – трябва да вярваме и да го приемаме така, както е написан:

„И чух числото на подпечатаните, сто и четиридесет и четири хиляди подпечатани от всичките племена на израилтяните:

от Юдовото племе, дванадесет хиляди подпечатани; от Рувимовото племе, дванадесет хиляди; от Гадовото племе, дванадесет хиляди;

от Асировото племе, дванадесет хиляди; от Нефталимовото племе, дванадесет хиляди; от Манасиевото племе, дванадесет хиляди;

от Симеоновото племе, дванадесет хиляди; от Левиевото племе, дванадесет хиляди; от Исахаровото племе, дванадесет хиляди;

от Завулоновото племе, дванадесет хиляди; от Иосифовото племе, дванадесет хиляди; от Вениаминовото племе, дванадесет хиляди подпечатани“.

В този текст **дванайсетте племена** са изброени поименно. Това би трябвало да предотврати объркване или грешно тълкуване, тъй като не би могло да бъде казано по-ясно. Учението известно под названието „British Israel“, твърдящо че 10 от племената са се изгубили между народите е напълно небиблейско, тъй като Светото Писание свидетелства, че по времето на подпечатването всички 12 племена ще са в родната им земя.

Безбройното множество идващо от голямата скръб

От стих 9 Йоан вижда множество хора от всички народи и езици,

*„...стоящи **пред** престола и пред Агнето, облечени в бели дрехи, с палмови клони в ръцете си,*

*и викаха с висок глас, казвайки: Спасение на нашия Бог, Който седи **на** престола и на Агнето!*

*И всичките ангели стояха около престола и около старците и четирите живи същества; и паднаха на лицето си **пред** престола, та се поклониха Богу, казвайки:*

Амин! благословение, слава и премъдрост, благодарение и почит, сила и могъщество на нашия Бог до вечни векове. Амин“ (ст. 9-12).

Множеството на победители ще бъде грабнато в славата и те ще изживеят изпълнение на обещанието да бъдат **на престола**, за разлика от това множество намиращо се **пред престола**.

„На този, който победи ще дам да седне с Мене на Моя престол, както и Аз победих и седнах с Отца Си на Неговия престол“ (3:21).

Тези, които са останали верни по време на скръбта, ще се появят **пред** престола в началото на Хилядолетното царство. Това безбройно множество ще служи на Господ Бог в Неговия храм, но няма да владее заедно с Него:

„А един от старците заговори и ме попита: тия, облечените в бели дрехи, кои са и откъде са дошли?

Аз му отговорих: ти знаеш, господарю. А той ми рече: те са, които идат от голямата скръб; те опраха дрехите си и ги избелиха с кръвта на Агнеца.

Затова са пред престола на Бога, Комуто и служат денем и нощем в Неговия храм; и Тоя, Който седи на престола, ще се всели в тях (др. превод: „ще разпростре скинията Си върху тях“);

няма вече да огладнеят, нито да ожаднеят; тях няма да види слънце, и никакъв пек;

защото Агнецът, Който е сред престола, ще ги пасе и води на живи извори водни, и Бог ще отрие всяка сълза от очите им“ (ст. 13-17).

От използването на думите „денем и нощем“ става ясно, че тук се говори за Хилядолетното царство, а не за вечността, където вече не съществуват понятия като „ден и нощ“ и „вчера и утре“. Онова множество, което служи на Господ Бог в Неговия **храм**, са спасените, дошли от голямата скръб. Църквата-Невеста е идентична с Новия Йерусалим и тя ще живее в него. Новият Йерусалим, като Божий град, няма **храм**.

„И храм не видях в него, защото неговият храм е Господ Бог Всемогъщият и Агнето.

И градът нямаше нужда от слънце, нито от луна да го осветява, защото Божията слава го осветяваше, и неговото светило е Агнето“ (Откр. 21:22-23).

Това голямо множество, което никой не можеше да изброи, се състои от вярващи, които са били изкупени чрез кръвта на Агнеца и по милост са им дадени бели дрехи, но те не са били готови да се въздигнат по време на Грабването. Не скръбта ги очиства или донася блаженство, те вече са били спасени преди скръбта, но не са били подготвени за Грабването. **Изкуплението е действително за всички примирени с Бога, без значение към коя група принадлежат и се постига единствено чрез кръвта на Божия Агнец.** Добрите дела и изпитанията не са спасили никого, нито са дали вечен живот. Единствено в Исус Христос Бог е сключил нов Завет чрез кръвта, пролята върху Голготския кръст. Който вярва на това, той намира лично примирение с Бог и получава вечен живот.

ГЛАВА 8

Седмия печат. Тишина на небето.

Престола на милостта става престол на съда.

Въведение към седемте тръби.

Първите четири тръби

„И когато отвори седмия печат, настана мълчание на небето около за половин час“ (стих 1).

В шесте начални стиха е обяснено подробно съдържанието на седмия печат и какво се случва. В първия стих чрез внезапно мълчание е изразено възхищението от случващото се, което не е виждано никога досега. Това, което се случва дори спира дъха.

Пророк Исаия свидетелствува за небесното войнство, което непрекъснато зове: „Свет, свет, свет Господ на Силите!“ (Исаия 6:3). Йоан пише за четирите живи същества, които също викат денем и нощем: „Свет, свет, свет е Господ Бог Вседържител, Който е бил, Който е, и Който иде“ (Откр. 4:8).

При отварянето на седмия печат настъпва пълна тишина на Небето. Това е момент на най-голяма изненада – цялото небесно войнство мълчи половин час. Това се случва когато престола на милостта става престол на съда и Божият гняв започва. Завършването на Божия спасителен план е голяма изненада за всички на Небесата.

В предишните печати беше четен и се вземаше на предвид целия текст, който принадлежи към всеки един от печатите. Същото трябва да направим и относно последния печат. Започвайки от втория стих ни е съобщено какво съдържа седмия печат и какво се случва:

„И видях, че на седемте ангела, които стояха пред Бога, се дадоха седем тръби.

И друг ангел дойде, та застана пред олтара, държейки златна кадилница; и нему се даде много темян, за да го прибави при молитвите на всичките светиин над златния олтар, който бе пред престола.

И кадилният дим се издигна пред Бога от ръката на ангела заедно с молитвите на светиите.

И ангелът взе кадилницата, напълни я с огън от олтара и хвърли огъня на земята; и настанаха гръмове и гласове, светкавици и трус“ (ст. 2-5).

Описанието ясно показва, че тук наистина става въпрос за Израел. По времето на новозаветната Църква Исус Христос е Посредник и Ходатай пред престола, на който донесе кръвта Си като Първосвещеник (Евр. 9:11-14). Неговото първосвещеническо служение приключва в момента на Грабването, когато Той ще вземе при Себе Си Църквата-Невяста. След това Той ще се занимае с Израел. Молитвите на тези от дванадесетте израелски племена, които повярват няма да бъдат носени пред престола на милостта от Христос, като Посредник и

Първосвещеник, защото в онзи момент Той ще празнува като Младоженец на сватбената трапеза в Небесата със Своята възлюбена Невяста. Тогава молитвите на подпечатаните ще се издигат нагоре, ангелът ще ги събира като едно благоухание и ще ги донася на златния олтар.

След като седемте ангела, стоящи пред Бог са получили тръби, последните молитви на иудеите са събрани в кадилница и вече са поставени на златния олтар пред Божия престол. След това престола на милостта ще се превърне в престол на съда. Божият гняв ще се отприщи - това е изобразено чрез нагорещените въглини, които се хвърлят на земята. В този момент Бог няма да иска да бъде възхваляван, тъй като не може едновременно да излива последния Си гняв и да приема почит и поклонение. Затова на Небето цари мълчание.

Когато кадилницата свърши божественото си предназначение, тогава ще бъде напълнена с нагорещени въглини от олтара, които ще бъдат хвърлени върху земята като символ на отприщени Божий гняв, идващ на земята. *„И седемте ангела, които държаха седемте тръби, се приготвиха да затръбят“* (стих 6). Благодатното дело с народите и с Израел тук приключва.

За разлика от останалите печати съдържанието на седмия е описано много ясно, без ползване на загадъчни символи. Затова за разбирането му не е нужно специално откровение, контекста е достатъчно ясен, а взаимните връзки са изчерпателни. След като престола на милостта стане престол на съда ангелите ще започнат да тръбят. Така това недвусмислено е изразено в библейския текст и няма място за погрешни тълкувания. Трябва да помним, че тръбите следват чак след подпечатването на 144 000 (7 гл.).

*„Като затръби **първият** ангел, настана град и огън, размесени с кръв, които бидоха хвърлени на земята; и третата част на земята изгоря, също и третата част от дърветата изгоря, изгоря и всяка зелена трева.*

*И като затръби **вторият** ангел, нещо като голяма планина, пламнала в огън, се хвърли в морето; и третата част от морето стана кръв, та измря третата част от одушевените същества, които бяха в морето; и третата част от корабите биде унищожена.*

*И като затръби **третият** ангел, падна от небето голяма звезда, която гореше като светило, и падна върху третата част от реките и върху водните извори.*

А името на звездата е Пелин, и третата част от водите стана пелин, и много човеци измряха от водите, защото се вгорчиха.

*И като затръби **четвъртият** ангел, третата част от слънцето, и третата част от луната, и третата част от звездите биде поразена, тъй щото да потъмнее третата част от тях, и третата част от деня да не свети, така и третата част от нощта“.*

Първите четири тръби са насочени срещу природата. Тук става въпрос за подробно описани събития. След като четирите ангели са тръбили, Йоан пише: „И видях, и чух един орел, който летеше сред небето, и казваше с висок глас: Горко, горко, горко на земните жители поради останалите тръбни гласове от тримата ангели, които още има да затръбят“ (стих13).

ГЛАВА 9

Непредставима мъка.

Пета тръба – първото горко

*„И като затръби **петиият** ангел, видях една звезда паднала на земята от небето, на която се даде ключа от бездънната пропаст.*

И тя отвори бездънната пропаст; и дим се издигна от пропастта като дим от голяма пещ; и слънцето и въздуха потъмняха от дима на пропастта.

И от дима излязоха скакалци по земята; и даде им се сила, както е силата, що имат земните скорпии“ (ст. 1-3).

Обявяването в края на осма глава е оправдано, тъй като в петата тръба е описана жестока мъка, която ще сполети хората **нямащи** Божия печат. Както вече споменахме по това време 144 000 имат Божия печат и тръбите няма да им навредят. Според безгрешното свидетелство на Светото Писание тръбите с наказания следват чак до завършване служението на двамата пророка, което ще трае три години и половина. Още повече: подпечатаните се намират в Израел по време на тръбенето на петата тръба, тоест по времето на адската мъка траеща пет месеца и ще бъдат пощадени.

Дойдете, люде Мои, влезте в скришните си стаи, И затворете вратите след себе си; Скрийте се за един малък миг, догдето премине гневът (Исая 26:20).

*Но им се заръча да не повредят тревата по земята, нито някое зеленище, нито някое дърво, а само такива човеци, които нямат **Божия печат** на челата си (Откр. 9:4).*

Можем да сравним с глава 7, стихове 1-8.

На тези странни същества била дадена силата на скорпионите. Става въпрос за същества, идващи директно от ада. Те ще причинят мъка, която е непредставима. Това мъчение е ограничено до период от пет месеца.

*„И позволи им се, не да убиват тия, но да ги мъчат **пет месеца**; и мъката беше като мъка от скорпия, когато ужили човека.*

През ония дни човеците ще потърсят смъртта, но никак няма да я намерят; и ще пожелаят да умрат, но смъртта ще побегне от тях“ (ст. 5-6).

Тези отвратителни същества, идващи от подземния свят са описани в стихове от 7 до 11:

„И скакалците приличат на коне, приготвени за война; и на главите им имаше като корони подобни на злато, и лицата им бяха като човешки лица. А те имаха коса като косата на жените, и зъбите им бяха като на лъв.

При това, имаха нагръдници като железни нагръдници; и шумът на крилата им беше като шум от колесници с много коне, когато тичат на бой.

Имаха и опашки подобни на скорпиини, и жила; а в опашките си имаха сила да повреждат човеците пет месеца.

Имаха над себе си за цар ангела на бездната, който по еврейски се нарича Авадон, а на гръцки се именува Аполион“ .

Това страшно посещение за безбожните хора е описано като първото „горко“.

Когато израелският народ напускаше Египет *природата* бе сполетяна от бедствия. Същите мъки са описани в първите четири тръби.

В петата и шестата тръба научаваме за страдания, които ще дойдат върху безбожните хора. По време на петата тръба те ще искат да умрат, но няма да могат. Ще трябва да изживеят много страшна мъка. В шестата тръба ще започне голямото измиране.

Шестте тръби на наказанията следват в хронологичен ред една след друга и се случват по времето на шестия печат. Изключението е само седмата тръба, която вече не съдържа наказание, но прогласява Хилядолетното царство.

Шеста тръба – второто горко

*„И като затръби **шестият** ангел, чух един глас от роговете на златния олтар, който беше пред Бога,*

*че някой казваше на шестия ангел, у когото беше тръбата: Развържи четирите ангела, които са вързани при голямата река **Ефрат**.*

И развързаха се четирите ангела, които бяха приготвени за тоя час и ден и месец и година, за да убият третата част от човеците“ (ст. 13-15).

Реката Ефрат, при която са завързани четирите ангела в дадения момент протича през днешен Ирак. Оттам, където се намира люлката на човечеството и е имало множество известни градове като Вавилон, Харан, Ур, Ниневия и други ще излезе голяма свръхестествена армия от дълбините на подземното царство, за да избие една трета от човечеството. Тъй като тук става въпрос за едно глобално събитие, в седма глава е казано, че четирите ангела се намират в четирите ъгли на земята. Тук географски е посочено точното място, от където ще започне това жестоко унищожаване на човечеството. А в онзи голям Божий ден оттам ще се надигне и земна армия (Откр. 16:12-16 и др.).

В седмата глава на четирите ангела е било заповядано да не нанасят никаква вреда докато не завърши подпечатването. Те ще бъдат пуснати по времето на шестата тръба и ще погубят една трета от човечеството. Бог е определил година, месец, ден и час за всяко нещо както е казано в библейския текст.

„И числото на воюващите конници беше двеста милиона; аз чух числото им.

И конете във видението и яздеците на тях ми се видяха такива: те носеха като огнени, яцинтлови и жупелни нагръдници; и главите на конете бяха като глави на лъвове, и от устата им излизаше огън, дим и жупел.

От тия три язви, - от огъня, от дима и от жупела, що излизаха от устата им, - биде избита третата част от човеците.

Защото силата на конете бе в устата им и в опашките им; понеже опашките им приличаха на змии и имаха глави, и с тях повреждаха“ (ст. 16-19).

Задачата на тези демонични създания е да погубят онази трета от хората, които са били мъчени преди това. Тъй като в този период от време вече няма милост хората не могат да се обърнат към Бог. Оставени са на съдбата, която сами са си избрали и трябва да понесат всичко, дори и смъртта.

„И останалите човеци, които не бяха избити от тия язви, не се покаяха от делата на ръцете си...“ (стих 20).

Както в първите четири тръби винаги бе ударена една трета – една трета от земята, дърветата и тревата; една трета от морето и създанията в него; една трета от водите; една трета от слънцето, луната и звездите – така и в шестата тръба ще бъде избита една трета от хората.

Недопустимо е да търсим друго значение на този библейски текст и да го определяме като гонение на евреите имайки предвид, че в петата тръба е ясно казано – подпечатаните евреи са недосегаеми. Трябва да вярваме на всяко Божие Слово, без да го променяме. В текста за шестата тръба наистина пише за една трета от хората на земята, тоест в днешно време това са два милиарда от общо шест. Също така, както вече беше обяснено тръбите с наказанията принадлежат към последния период след Грабването на Църквата-Невяста, и дори след подпечатването на 144 000. Така свидетелства Божието Слово.

ГЛАВА 10

Първото видение между шестата и седмата тръба:

Отворената книга.

Господ като Ангел на Завета

Десетата глава се намира между шестата и седмата тръба, както и преди седмата глава е вмъкната между шестия и седмия печат. Ще се занимаем подробно с десета глава. Важно е да подредим правилно събитията във времето. От особено значение са „ключовите думи“, които ни помагат да разберем за кой предмет или събитие всъщност става въпрос.

„И видях друг силен ангел, който слизаше от небето, облечен в облак; на главата му имаше дъга, лицето му беше като слънцето, и краката му като огнени стълбове“ (стих 1).

В оригиналния текст съществува една единствена дума означаваща ангел и пратеник (ΑΓΓΕΛΩ). Ако Господ се открие или е изобразен като Ангел, то това винаги е във връзка с някакво послание — съобщение или вест. Също така и неговите служители, носещи особено послание, се наричат в Светото Писание ангели или пратеници както и Самият Той (Агей 1:13, Мал. 3:1, Лука 7:27, Евр. 13:2, Откр. 2 гл. и 3 гл. и др.). Във втората част на първия стих от Малахия 3-та глава е съобщено за идването на Господ като „Ангела на завета, който ще дойде в храма Си“. Подготвящият пътя Му също се нарича „Негов ангел“. Ако Той е обграден с дъга, значи събитието е във връзка със завета. Дъгата е символ на завета между Бога и хората (Бит. 9:13).

Видимата форма на Господ Бог ни е известна от Едемската градина. Той слезе на връх Синай в същата форма за да установи завета Си с Израел. Оттогава Той е наричан **Ангел на завета** и също **Ангел на присъствието Му** (Исая 63:9). За Мойсей е казано:

„И като се навършиха четиридесет години, яви му се ангел Господен в пустинята на Синайската планина, всред пламъка на една запалена къпина.

А Моисей, като видя гледката, почуди ù се; но когато се приближаваше да прегледа, дойде глас от Господа:

Аз съм Бог на бащите ти, Бог Авраамов, Исааков и Яковов“
(Деян. 7:30-32).

„Това е онзи, който беше в събранието в пустинята заедно с Ангела, който му говореше на Синайската планина, както и с бащите ни; който и прие животворни думи, за да ги предаде на нас“ (стих 38).

В последната книга от Стария завет в Мал. 3:1 е казано: *„Ето, Аз изпращам вестителя Си, който ще устрои пътя пред Мене; И Господ, Когото търсите,*

неочаквано ще дойде в храма Си, Да! **Ангелът на завета**, когото вие желаете; *Ето, иде, казва Господ на Силите*“. Първата част от този библейски текст се е сбъднала чрез служението на Йоан Кръстител – това е потвърдено в Новия завет (Мат. 11:10, Марк 1:2, Лука 7:27). Втората част с **Ангела на завета** ще се сбъдне по-късно с Израел както става ясно от контекста.

Трябва да обърнем внимание на факта, че Господ никъде не се нарича **Ангел на завета** във връзка с новозаветната Църква, а единствено във връзка с израелския народ, с когото е сключил Завета на връх Синай.

В Новия Завет с Църквата Господ Бог не е сключил завет в образ на ангел, но в образ на Син — чрез Божието възплъщение в Човек. Когато Той сключваше Нов завет със Своя народ в кръвта Си (Мат. 26:26-28 и др), Неговото лице **не беше като слънце**. Когато носеше греховете на света, Той беше Човек на скърби без завидно благообразие или красота (Исаия 53 гл.). На Голгота над Него не беше дъга, а само венец от тръни на главата Му.

Отделните детайли са от голямо значение за правилното разбиране на десета глава. Тогава Господ няма да дойде като Човешки Син, Божий Син или Давидов Син, а ще дойде от небето като силен Ангел, облечен в облак и с дъга над главата, която е дъгата на завета. Неговото лице беше като слънце (Мат. 17:2, Откр. 1:16). Прави впечатление онова, че Господ тук не е придружен от ангел или от множеството спасени. В този случай Той идва Сам и рикае пронизително като лъв. Както Йосиф се откри на братята си при повторната им среща, на която никой друг не е присъствал (Бит. 45 гл., Деян. 7:13), така и Господ ще остави за малко Невястата Си по време на сватбената трапеза в Небесата и ще слезе долу Сам за да Се открие на Своите братя евреи при второто срещане.

По това време тайнствената книга, която оставаше заключена и запечатана до последното време (Дан. 12:4, Откр. 5 гл.) се намира в ръката Му вече отворена. Това означава, че събитието от десета глава може да стане единствено след разпечатването на печатите и след отваряне на тайнствената книга.

„И държеше в ръката си разгъната книжка; и като положи дясната си нога на морето, а лявата на земята“. Господ е първоначалния владетел на всичко, което е създал. Той също така е означен като Този, който *има наследство сред всички народи* (Пс. 82:8). Тук Той идва и преди началото на Своего царство иска това, което Му принадлежи. Още в книгата на Исус Навиев откриваме символичното значение: *„Всяко място, на което стъпи стъпалото на нозете ви, давам ви го, според както казах на Моисея“* (Ис. Нав. 1:3).

Първоначалната Божия воля е била да се даде на хората властта върху земята. Чрез злонамерената измама на сатана, осъществена чрез змията, първите хора изгубили това високо достойнство и станали подвластни на сатана заедно със цялата земя. Когато Христос бил на земята сатаната Му предложил всички царства на света. Той не приел, тъй като първо трябвало да изкупи човека и цялото творение. Затова на земята била проляна кръв за изкупление и примирение. Като наследници на Бога и сънаследници с Исус Христос ние сме върнати към нашето първоначално предназначение.

Господ, комуто принадлежат **земята** и **морето** стъпва върху тях за да покаже, че Той започва да владее.

*„Извика с висок глас, както когато **рикае** лъв; и когато извика, седемте гръмове издадоха своите гласове“ (стих 3).*

Седемте гръмове звучат не сега, както някои си мислят, а ще звучат във връзка със събитията, описани тук. Както тяхното откровение, така и сбъдването им няма нищо общо с Църквата-Невяста. Невъзможно е да са свързани с някое от идванията на Исус Христос или да спадат към Второто Му Пришествие. Никой не знае точния момент, час и ден, обаче тези, които принадлежат към Църквата-Невяста ще се подготвят и ще излязат да посрещнат Младоженеца. Всички дискусии и проповеди относно седемте гръмове изхождат не от Бога.

Терминът „лъв“ по отношение на Господ също не се използва нито веднъж във връзка с новозаветната Църква. Чак при отварянето на тайнствената книга Той ще бъде изобразен като Лъва от Юдовото племе, който превъзмогна всичко (Откр. 5:5). Множество пасажи в пророческото слово ни изясняват значението на думата „рикае“, както е описана в Откр. 10 гл. Те също така показват връзката между това събитие и Израел.

*„Господ **ще изреве** свише, И ще издаде гласа Си от светото Си обиталище; **Ще изреве** силно против паството Си; Ще извика, като ония, които тъпчат грозде, Против всичките жители на света“ (Ерем. 25:30).*

*„Те ще ходят след Господа, Който **ще рикае** като лъв; А когато **изрикае**, Тогава чадата ще бързат да дойдат от запад“ (Осия 11:10).*

*„И Господ **ще изрикае** от Сион, И ще издаде гласа Си от Ерусалим; Небето и земята ще се потресат; Но Господ ще бъде прибежище на людето Си, и крепостта на израилтяните“ (Йоил 3:16).*

*„Господ **ще изриказе** от Сион, И ще издаде гласа Си от Ерусалим; Пасбищата на овчарите ще ридаят, И върхът на Кармил ще повехне“ (Амос 1:2).*

Когато Господ след завършването на служението на двамата пророци ще постави нозете Си на земята и морето и ще извика с висок глас, тогава 144 000 подпечатани ще се намират на връх Сион (Откр. 14:1).

Само в момента когато Господ **изриказе** като лъв, тогава седемте гърма – не седемте проповедника – ще проговорят със своите гласове.

*„И след като седемте гърма проговориха, аз щях да пиша, но чух глас от небето, който каза: **Запечатай това, което изговориха седемте гърма, и не го пиши**“ (Откр. 10:4).*

Това, което изговорили седемте гръмове не било записано в пророческата книга и затова така то не е част от Писанието – Божието Слово, което трябва да бъде четено, слушано и проповядвано и на което трябва да вярваме (Откр. 1:3). Амин! Проповедниците са призвани да възвестяват единствено написаното Божие Слово (2Тим. 4:1-5). Същото се отнася и до разкриването на всички тайни. Ненаписаното остава тайна на Бог, който ще извърши в подходящият момент онова, което е решил и казал (Втор. 29:29). Божият глас е описан като звука на гръмове при издаването на закона в Изход 20, в книгата на Йов, Псалмите, Йоан 12 гл. и в Откровението.

Тези, които добавят нещо към завършеното свидетелство на Писанието и дори към Откровението са предупредени, че ще страдат от язвите по време на голямата скръб (Откр. 22:18-19). Всяка спекулация, включително и за седемте гръмове си остава само едно предположение. Всичко написано или проповядвано на тази тема е излишно и е плод на нечие въображение. Всъщност никой не знае, какво съдържат седемте гръмове — така Господ Бог го е решил и това събитие е оставил на Своето всезнание. В този случай Той Самият ще бъде собствения Си тълкувател. Всичко ще се случи според Неговия план и ред на събитията.

Друга ключова дума за това изключително голямо събитие е изговорената **клетва**.

„Ангелът, когото видях да стои на морето и на земята, издигна десницата си към небето,

*и се **закле** в живеещия до вечни векове, Който е създал небето и каквото има в него, земята и каквото има по нея, и морето и каквото има в него, че не щеше да има вече бавене,*

*но че в дните на гласа на седмия ангел, когато се приготви да **затръби**, тогава щеше да се изпълни тайната на Бога, както Той е благовестил на Своите слуги, пророците“.*

Първите шест ангела вече са тръбили, съгласно 8-ма и 9-та глави. Тръбенето на седмия ангел е съобщено по специален начин, защото след това се случва нещо необикновено. Формулирането „...на Своите слуги, пророците“ е типично за Стария завет и показва, че става въпрос за Израел, а не за новозаветната Църква, тъй като иначе би било казано „...на Неговите свети апостоли и пророци“ (Ефес. 3:5 и др.)

Пророк Даниил видял края на последния период от време, а също така и Ангела полагащ **клетва**. Той попитал: „кога ще бъде краят на тези чудни събития? И чух мъж, облечен в ленена дреха, който беше над водата на реката, и издигна десницата си и левицата си към небето и се закле в Онзи, Който живее вечно, че в края на времето, времена и половин време, и когато свърши мощта на унищожителя на светия народ, тогава ще се изпълни всичко това“ (Дан. 12:6-7 - директен превод от немската Библия).

Приликата на тези две места не може да остане незабелязана и не трябва да бъде игнорирано значението ѝ. По времето на Даниил Ангела е вдигнал двете си ръце, защото в тях не се намирала отворената книга и **се закле** в Живущия, Който живее вечно. В Откровението той вдига към небето само дясната Си ръка, защото в лявата се намира тайнствената книга и **се заклева** в Живущия, Който живее вечно. На пророк Даниил било разкрито, че **от** момента на тази **клетва** чак до самия край, когато ще приключи мощта на унищожителя на светия народ ще изминат три години и половина. На Йоан било казано, че „не щеше да има вече бавене“. И двете са верни. От този момент започва обратното броене на време, което ще продължи до края на тази цивилизация.

Господ ще дойде като Ангел на завета и ще **рикае** като лъв, но след това ще разкрие Себе Си като Агне пред 144 000, с което се посочва тяхното изкупление. Още при отварянето на книгата ние Го виждаме като Лъв и като Агне (Откр. 5:5,6). След това избраните от Израел ще гледат на Този Когото прободоха (Зах. 12:10). Всички те в пълен брой се намират на върха Сион след завършване на служението на двамата пророци. В същия момент, в който Израел ще познае Месията те също ще видят и измамното дело на антихриста, договора между тях и него ще бъде прекратен (Дан. 9:27).

После остават още три години и половина на голяма скръб, траеща чак до края на сегашната ера. Тръбенето на седмия ангел в Откр. 11:15, според написаното тук, в десета глава, съдържа провъзгласяване на Царството. Затова в

този контекст се говори за „гласа“ на седмия ангел. Предишните шест тръби съдържат само съдилища — никакви съобщения, никакъв глас.

Както е сигурно, че чрез „гласа“ на седмия ангел на Църквата ще бъдат разкрити всички тайни и Църквата-Невяста ще бъде доведена до съвършенство, надавайки среднощния вик: *„Ето младоженецът иде! Излизайте да го посрещнете!“*, също така е сигурно, че седмата тръба ще провъзгласи Царството.

Според Откр. 3:11-22 седмият ангел на Църквата донася последното послание за възстановяване. Чрез неговото служение бяха разкрити всички **тайни** на Стария и Новия завет — от Мойсей до Откровението. В Откр. 10 гл. обаче, нищо не е написано за многото **тайни** на Словото, които трябва да бъдат разкрити и завършени във връзка с *„...когато затръби...“*, а само за **една „Божия тайна“**, която е Христос (Кол. 2:2-3), чрез когото ще бъде завършен целия спасителен план на Бога. Това Той надлежно е съобщил на Своите слуги и пророци от Стария завет, а също на Своите апостоли и слуги от Новия завет.

Тази **Божия тайна** била разкрита на Църквата от самото начало както свидетелствува Павел: *„И без противоречие велика е тайната на благочестието: Бог се яви в плът...“* (1 Тим. 3:16 и др.). Само Израел не можел да я види. После обаче ще се разкрие тази за тях неразбираема тайна на Бога в Христос, тяхния Месия. Чак тогава това ще им бъде разкрито и покривалото ще се снемее, което лежи върху сърцата им (2 Корин. 3:15-16). Това ще се случи след като затръби седмият ангел от Откр. 11 гл., както е съобщено в десета глава. След това се провъзгласява Царството и **Божията тайна** ще бъде завършена.

Йоан изял горчиво сладката книга

„И гласът, който чух от небето, проговори пак на мене, като рече: Иди, вземи разгънатата книга, що е в ръката на ангела, който стои на морето и на земята.

Отидох, прочее, при ангела, та му рекох да ми даде книжката. И каза ми: Вземи и я изяж; и в корема ти ще бъде горчива, но в устата ти ще бъде сладка като мед.

И тъй, взех книжката от ръката на ангела, та я изядох, и в устата ми беше сладка като мед; но като я изядох, коремът ми се вгорчи.

Тогава ми се каза: Трябва пак да пророкуваш за много люде и народи, езици и царе“ (ст. 8-11).

От контекста става ясно какво е значението на изяждането на книгата. Подобно изживяване описва пророк Езекиил (2:8, 3:3). И в двата случая е показано символично, че Божиите мъже трябвало да изядат свитък книга, тоест трябвало да приемат в себе си Словото, за да могат и нататък да го предават. След това повереният пророк според Божието поръчение проповядвал на народи и царе. Наблюдавайте внимателно – тук не става дума за благовестуване на Евангелието, а за пророкуване на народите. Тук разликата е голяма. Двамата пророка от Откр. 11 гл. няма да проповядват на народите, а на Израел, но ще пророкуват за народите. Свидетелството на вечно важащото Евангелие се проповядва на народите сега (Мат. 24:14). Обаче по време на служението на двамата пророка ще зазвучи „ТАКА КАЗВА ГОСПОД“ към народите на Земята, които ще бъдат сполетени от големи мъки.

ГЛАВА 11

Второто видение между шестата и седмата тръба:

Измерването на храма и служението

на двамата свидетели

В единадесетата глава първо ни е посочено какво ще се случва през последните три години и половина, когато храмът ще бъде изграден отново. Международните закони защитават молитвените Божии домове, но не защитават околните им парцели. Поради тази причина през тези три години и половина на голямата скръб единствено двора ще бъде оставен на езичниците за тъпчене.

„И даде ми се тръст като тояга; и ангелът стоеше и казваше: Стани та измери храма Божий, и олтаря, и тези които се кланят в него;

но двора който е извън храма остави вън и недей го измерва, защото е даден на езичниците, и светия град ще тъпчат четиридесет и два месеца“ (ст. 1-2).

Тук става въпрос за периода на голямата скръб и преследванията след първите три години и половина по време на служението на двамата пророци, когато храма вече е бил изграден отново. Това е едно перфектно разпределяне на времето и описание на нещата. Дори е измерен и олтара за изгарянията. Това ни напомня Дан. 9:27, че жертвата и приносът ще престанат в половината от последния 7-годишен период.

Пророк Езекиил видял храма заедно с всичките му детайли, както е описано в 40-47 гл. От описанието става ясно, че и бъдещият храм ще е изграден така както първия. Третият храм — Божият дом в Йерусалим, — ще бъде отново построен върху първоначалното му място и ще е там през Хилядолетното Царство. Множество места в Библията свидетелствуват за това: Исая 2:2-3, 56:7; Езек. 47; Агей 2:9; Зах. 14:20-21; Откр. 7:15 и др. Храмовият хълм е част от хълма Сион и затова 144 000 са показани там.

Разпределянето на времето и описанията на явленията, съпровождащи различни събития са толкова ясни, че би трябвало да са разбираеми за всеки. Служението на двамата свидетеля също е определено от срок за три години и половина: „А на двамата си свидетели ще дам да **пророкуват хиляда двеста и шестдесет дни** облечени във вретница“ (стих 3).

Когато в Светото Писание са използвани термините **четиридесет и два месеца, хиляда двеста и шестдесет дни** или **време, времена и половина време** тоест **година и две години и половина**, винаги става въпрос за **половината** от седемдесетата седмица на Даниил. Жизненоважно е обаче да определим към коя **половина** принадлежи дадено събитие.

Двамата пророка, помазани от Духа, също са означени като „маслинови дървета“. Пророк Захария (4:11-14) ги видял от дясната и лявата страна на светилника. Това, че стояли до светилника означава, че тяхното служение не спада към времевия период на Църквата. Служението им започва след грабването на Новозаветната Църква-Невяста, защото след това Израел ще бъде спасен (Деян. 15:14,16, Римл. 11:25 и др.)

Който наблюдава тяхното служение във всички случаи ще се сети за Мойсей и Илия и за времето когато Бог действал чрез тяхната властна дума. Все пак чрез служението на Мойсей Египет бил сполетян от страшни бедствия (Изх. 7-12гл.), дори и водата се превърнала в кръв. По време на служението на Илия небето се заключило за три години и половина (3Царе 17 гл.) и от него паднал огън. И двете неща ще се повторят по време на служението на двамата свидетели. Нищо от живота на Енох не посочва на случващото се по време на служението на двамата пророка. Той бил седмият след Адам (Бит. 5:19-24, Юда 1:14, Евр. 11:5-6) и е свършен предобраз на живеещите в седмия и последен период на Църквата, които няма да умрат, а ще бъдат изменени и грабнати (1Кор. 15:51-57, 1Сол. 4:13-17 и др.)

Мойсей и Илия също са били онези, които говорили с Господ върху хълма на Преображението (Мат. 17 гл. и др.). И двамата са споменати в последните три стиха на Стария завет — в книгата на пророк Малахия. Мойсей,

който написал петте книги на Тората е най-големият пророк за иудеите, а Илия – най-важния за тях тъй като според иудейските вярвания, отговарящи на Писанието той ще предиде явлението на Месията.

Пророк Исая ги описва като герои и пратеници, които молят за мир. В следващия стих се споменава за прекратяването на договора:

„Ето, силните им викат навън, посланиците на мира плачат горчиво.

Пътищата запустяха, няма вече минаващ пътник. Той наруши договора, презря градовете, не зачете човека“ (Исая 33:7-8).

„Сега ще стана, казва Господ; Сега ще се възвиша, сега ще се възвелича“ (стих 10).

„Грешните в Сион се боят; Трепет обзема безбожните; и казват: Кой от нас ще обитава при поглъщащ огън? Кой от нас ще обитава при вечни пламъци?“ (стих 14).

„Очите ти ще видят царя в красотата му, Ще видят широкоразпространена земя“ (стих 17).

„А на Давидовия дом и на ерусалимските жители ще изляе дух на благодат и на моление; И те ще погледнат на Мене, Когото прободоха; И ще плачат за Него както плаче някой за едничкия си син, и ще скърбят горчиво за Него както скърби някой за първородния си“ (Зах. 12:10).

Божиите помазаници са „Божии лъвове“, имат пълната Божия мощ. Всичко, което изрекат в името на Господ то ще става. Тяхната задача е не само да извикат 144 000, но и да прогласят наказания над народите и да пророкуват, както е споменато в края на десета глава.

След като си изпълнят поръчението ще бъдат убити.

„И земните жители ще се зарадват за тях, ще се развеселят, и един на друг ще си пратят подаръци, защото тия два пророка са мъчили жителите на земята“ (стих 10).

Хора от всички народи и езици ще гледат труповете им. Доскоро критиците на Библията недоумяваха този стих и се чудеха как би могло да се случи. В днешно време това наистина е възможно благодарение на телевизията,

целият свят ще види труповете им. И тук Библията е вярна до края, да, и навеки.

„А след трите и половина дни влезе в тях жизнено дишане от Бога, и те се изправиха на нозете си; и голям страх обзе ония, които ги гледаха.

А те чуха силен глас от небето, който им казваше: Възлезте тука. И възлязоха на небето в облак; и неприятелите им ги видяха.

И на часа стана голям трус, и десетата част от града падна, та измряха в труса седем хиляди човека; и останалите се уплашиха, та отдадоха слава на небесния Бог“ (ст. 11-13).

Седмата тръба – победно ликуване на небесата.

Прогласяване на Царството на земята

След като на Йоан било показано какво предстои във връзка със служението на двама свидетели, той вижда края на тази епоха и съобщава какво ще се случи по времето на тръбенето на седмия ангел:

*„И затръби **седмият** ангел; и на небето имаше силни гласове, които казваха: Световното царство стана царство на нашия Господ и на Неговия Христос, и Той ще царува за вечни векове.*

И двадесет и четиримата старейшини, седящи пред Бога на престолите си, паднаха на лицата си и се поклониха на Бога, и казаха:

Благодарим Ти, Господи Боже Всемогъщи, който си и който си бил, затова че си взел голямата Си власт и си се възцарил“ (ст. 15-17)

Както вече беше съобщено в Откр.10 по онова време Божията тайна в Христос ще бъде завършена и царуването Му ще започне. Тогава ще стане и предварителният съд над народите, а също и на мъртвите, които ще бъдат възкресени преди началото на Хилядолетното царство. Господ ще възнагради Своите слуги – пророци, и всички светии, които са имали страх от Неговото име и са останали верни до смърт по време на периода на голямата скръб.

„Народите се разгневиха; но дойде Твоят гняв и времето да се съдят мъртвите, и да дадеш наградата на слугите Си пророците и на светиите и на ония, които се боят от Твоето име, малки и големи, и да погубиш губителите на земята“ (стих 18).

Темата за съдене преди началото на Царството също е отразена в следните библейски места: Исаия 2:2-4, Мих. 4:1-5, Мат. 25 гл. от стих 31, Дан. 7:9-14, Откр. 20:4-6 и др.

Всички съдебни процеси преди и след Хилядолетното царство са детайлно описани. Първо всички, които ще участват в Грабването, ще застанат пред Христовото съдилище. Те трябва да бъдат съдени дори и да са предназначени да празнуват сватбената вечеря, и на края да съдят света и да царуват заедно с Господ. Павел пише: *„...понеже ние всички ще застанем пред Божието съдилище... И тъй, всеки от нас за себе си ще отговаря пред Бога“* (Рим. 14:10-12).

После той пише: *„Защото всички трябва да застанем открити пред Христовото съдилище, за да получи всеки според каквото е правил в тялото, било добро или зло“* (2Кор. 5:10).

„И няма създаване, което да не е явно пред Бога; но всичко е голо и разкрито пред очите на Този, на Когото има да отговаряме“ (Евр. 4:13).

Павел имал увереност в делото си пред Бога, но също той виждал Господ като негов Съдия, Който ще произнесе справедлива присъда във всеки съд. Преди заминаването си той свидетелствува: *„...отсега нататък за мен се пази **венецът на правдата**, с който Господ, **праведният Съдия**, ще ме възнагради в онзи Ден; и не само мен, но и всички, които са възлюбili **Неговото явяване**“* (2Тим. 4:8).

Преди царят да застане на престола и да поеме властта над царството той трябва да бъде коронясан. Когато Господ слиза след сватбената трапеза за да реши последната битка и да започне царуването, **на главата Му има много корони** (Откр. 19:12). **Всички**, които ще царуват заедно с Него и са предназначени да бъдат в Неговото царство също ще бъдат коронясани с венци преди да седнат с Него на престола Му.

Ако всичките вярващи осъзнаваха, че ще трябва да застанат пред съдилищния престол на Христос нещата в Църквата-Невяста скоро щяха да изглеждат съвсем различно. Страхът от Бога, благоприличието и смирението щяха да бъдат в разговорите и живота им. *„И казвам ви, че за всяка празна*

дума, която кажат хората, ще отговарят в съдния ден. Защото от думите си ще се оправдаеш, и от думите си ще се осъдиш“ (Мат. 12:36-37). „Господ ще съди людете Си“ (Евр. 10:30). В предишните стихове ни е казано кои са тези вярващи и какво са правили.

Нищо няма да остане неизяснено, никой въпрос – неотговорен, и никой проблем – нерешен. „Затова не съдете нищо преждевременно, докато не дойде Господ, който ще извади на светло скритото в тъмнината и ще изяви намеренията на сърцата. И тогава всеки ще получи своята похвала от Бога“ (1Корин. 4:5).

Апостолът е подредил правилно тези различни съдилища, които във времето са отдалечени едно от друго. На своя колега Тимотей пише: „Заръчвам ти пред Бога и пред Христа Исуса, Който ще съди живите и мъртвите, и пред вид на **явлението Му и царуването Му**“ (2Тим. 4:1).

Павел се позовава на явяването на Христос когато казва, че справедливия Съдия ще му сложи венеца, но не само на него а и на всички, които са **възлюбili Неговото явяване**. Това включва цялата Църква-Невяста. Също така, обаче той пише за съденето на живите и мъртвите по време на **царуването Му**, тоест в самото начало на Хилядолетното царство.

В онзи ден делото на всеки един вярващ в Божието царство ще бъде изпитано: „...на всеки работата ще стане явна каква е; защото Господният ден ще я изяви, понеже тя чрез огън се открива; и самият огън ще изпита каква е работата на всекиго“ (1Корин. 3:13).

В това време — след сватбената трапеза, преди началото на царуването — Господ ще изпълни и двете части от 2Сол. 1:7-10. Едната се отнася до вярващите, другата — до невярващите.

*„...когато се яви Господ Исус от небето със Своите силни ангели,
в пламенен огън да даде възмездие на ония, които не познават Бога,
и на ония, които не се покоряват на благовестието на нашия Господ
Исус.*

*Такива ще приемат за наказание вечна погибел от присъствието на
Господа и от славното явление на Неговата сила,*

*когато дойде в оня ден да се прослави в Своите светии и да се
покаже чуден между **всичките повярвали...**“*

Въз основа на грешно тълкуване на **Йоан 5:24** и подобни библейски места мнозина вярващи са останали с впечатлението, че никога няма да застанат пред съдилището и затова могат да правят и да си позволяват всичко, каквото пожелаят. Напълно е ясно, че съответните думи на нашия Господ се отнасят до Последния съд, където няма да се появят всички онези, които са участвали в първото възкресение. Трябва заедно със стих 29 да бъде разглеждан и стихът 24: *„Истина, истина ви казвам, който слуша Моето учение, и вярва в Този, Който Ме е пратил, има вечен живот, и няма да дойде на съд, но е преминал от смъртта в живота“*. Тук се има предвид Страшния съд като последен съд.

„Недейте се чуди на това; защото иде час, когато всички, които са в гробовете, ще чуят гласа Му,

*и ще излязат; ония, които са вършили добро, **ще възкръснат за живот**, а които са вършили зло, **ще възкръснат за осъждане**“* (Йоан 5:28-29).

Нашият Господ е означил първото възкресение като „възкресение за живот“, а второто — „възкресение за осъждане“. Разбира се, че групата на първородните няма да се появи на Последния съд.

Пророк Исаия видял в духа какво още ще се случи преди началото на Царството: онова войнство във въздуха пада долу заедно със сатана.

„И в оня ден Господ ще накаже във височината войнството на високопоставените, И на земята земните царе.

*И ще бъдат събрани, Както се събират затворниците в тъмницата. И ще бъдат затворени в тъмницата, И след **дълго време** ще бъдат наказани.*

*Тogaва луната ще се смуги и слънцето ще се засрами; Защото Господ на Силите **ще царува** на Сионския хълм, И в Ерусалим, и пред старейшините Си, със слава“* (Исаия 24:21-23).

Божиите паднали ангели и отпаднали от Бога хора, които се разбунтували срещу Него по особен начин ще бъдат осъдени в този предварителен съд и ще бъдат затворени в тъмница, обаче, както е писано, *„след дълго време **ще бъдат наказани**“*, тоест след хиляда години, по времето на Страшният последен съд. Този период от хиляда години сатана също ще прекара вързан и хвърлен в бездната (Откр. 20:1-2).

Пророкът пита относно мъчениците, които също ще участват в първото възкресение: *„Твоите умрели ще оживеят? Моите мъртви тела ще възкръснат. Събудете се и запейте радостно вие, които обитавате в пръстта“* (виж също Дан. 12:2). *„Защото, ето, Господ излиза от мястото Си, За да накаже жителите на земята за беззаконието им; И земята ще открие кървите си, И не ще покрие вече **убитите** си“* (Исая 26:19+21). Трябва да имаме предвид, че тук става въпрос за всички онези, които както в миналото, така и в бъдещето са преследвани и убити (Откр. 6:9-11; 13:15; 18:24; 20:4).

Тук не става въпрос за хората, починали от естествена смърт и погребани, нито за отваряне на гробовете. Това не е общото възкресение на всички мъртви, а както става ясно от контекста това са мъченици, дали живота си заради вярата си и доста често са бивали някъде просто зарити. Който участвал в гонението им е станал виновен и ще бъде подведен под отговорност от Самият Господ. *„Твоите умрели ще оживеят? Моите мъртви...“* — от цитираните думи става ясно, че тези хора са собственост на Бога. На душите в петия печат е било казано, че трябва да почакаат още малко, докато техните братя и съслужители също ще умрат като мъченици.

И пророк Езекиил пише за това в 37:1-10: *„...и ще оживеете, и ще познаете, че Аз съм Господ... Ела, дух, от четирите ветрове и духни върху тези **убити**, за да оживеят“* (ст. 6 и 9). Това все още предстои и се отнася до тези, които ще бъдат убити по време на преследването в долината.

Втората част (ст. 11-14) вече е в миналото. Отново става въпрос за отваряне на гробове.

„Така казва Господ Иеова: Ето, люде Мои, Аз ще отворя гробовете ви, и като ви изведа из гробовете ви ще ви заведе в Израилевата земя.

И като туря духа Си във вас, ще оживеете; и ще ви поставя във вашата земя; и ще познаете, че Аз Господ изговорих това и го извърших, казва Господ“ (ст. 12+14).

Това според Мат. 27:52-53 се е случило при възкресението на нашия Господ, и се е отнасяло до всички избрани светии от Стария завет:

*„...**гробовете** се разтвориха и **много** тела на починалите светии бяха възкресени,*

които, като излязоха **от гробовете** след Неговото възкресение, влязоха в светия град, и се явиха на мнозина“.

Според Откр. 20:4 мъчениците от Голямата скръб не са **убитите**, които са излезли от гробовете, а които са оживяли за да участват в мирното Хилядолетно царство.

В края на тази глава още веднъж е подчертано сключването на завет с Израел. В десетата глава нали Ангелът на завета слязъл долу. Също тук на небето се появява видимо ковчега на завета:

„И отвори се Божият храм, който е на небето, и видя се в храма ковчега на Божия завет; и настанаха светкавици и гласове, гръмове и трус и силен град“ (11:19).

ГЛАВА 12

Жена, облечена със слънцето.

Христос и Неговите.

Сатана – огненочервения змей,

и неговите последователи

Дванадесетата глава е била тълкувана по различни начини от библейските учители. Техните мнения за значението на жената, описана в нея, варират: едните я отнасят до Израел, другите — до Мария, а някои — до Църквата.

И тук е необходимо да обърнем внимание на всичките детайли. Ако всеки един от тях не пасва лесно в цялостната картина, значи нещо не е правилно. Досегашните тълкувания не дават задоволително обяснение. Във въведението ни се казва:

„И голямо знамение се яви на небето: жена, облечена със слънцето, с луната под нозете ѝ и на главата ѝ - корона от дванадесет звезди.

Тя беше бременна и викаше от родилни болки, като се мъчеше да роди“ (ст. 1-2).

Който си мисли, че тук се говори за Мария и Исус, той трябва да вземе предвид, че Йоан на остров Патмос е видял бъдещето, а не миналото. Останалите споменати събития също не са се сбъднали по времето на Мария и Исус. Мария не е избягала в пустинята, а Исус не е бил грабнат след раждането Си. Възнесъл се на небесата чак след извършеното от Него изкупление, след възкресяването Си. За Него никога не се е използвал термина „грабване“ както за Енох и Илия, а „възнесение на небето“, затова се появил терминът "Възнесение Христово".

В Стария завет Израел като народ на Завета многократно е означаван като жена (Ерем. 3:6,11, Осия 2:4 и др.). Бог използва естествени и разбираеми примери. Той говори за годежи и вярност (Осия 2:22), за съпрузи и съпруги (Исая 62:4). В Исая 54:5-10 Господ казва относно Израел:

„Защото твоят съпруг е Творецът ти, ГОСПОД на Войнствата е Името Му. И Изкупителят ти е Светият Израилев, Той ще се нарече Бог на цялата земя.

Защото ГОСПОД те повика като жена оставена и наскърбена духом, и като жена на младостта, когато е отхвърлена, казва твоят Бог....“

В Новия завет се говори за Невястата и Младоженеца (Йоан 3:29 и др.), и за сватбената трапеза (Мат. 25 гл. и др.). *Жената*, която видял Йоан, може да бъде единствено новозаветната Църква, чието начало, разбира се е в Израел, Йерусалим, на иудейска почва. Отношението на Бог към Неговия народ като към „жена“ показва любовта, която Той изпитва към нея в единство с Църквата Си (Ефес. 5:29-32). Исус е положил семето на Словото Си в утробата на Своята Църква за да доведе чрез новораждане синове и дъщери на Бога.

Слънцето, с което е облечена Църквата посочва на самия Спасител, който е Слънцето на правдата, и в продължение на времето на Новия завет Той я покрива със светлина и топлина.

Луната под краката ѝ е символ, че Църквата е стабилно основана върху Божието Слово от Стария завет. Както луната отразява слънчевата светлина, така и Старият завет в светлината на новозаветното изпълнение отразява всичкото пророческо Слово, върху което е поставена Църквата (Ефес. 2:20-22).

Короната от дванадесет звезди означава, че новозаветната Църква е увенчана с учението на дванадесетте апостоли. Седемте звезди в ръцете на възкръсналия Господ са били седемте ангели на църквите от седемте времеви периода на Църквата (Откр. 1:20). Дванадесетте звезди в нейната корона показват, че Църквата е удостоена да носи царския Божествен ред на Учението на дванадесетте апостоли (Деян. 2:42). Според свидетелството на Светото Писание, Църквата на Исус Христос накрая ще се завърне към първоначалното учение и практика на апостолите и Той при второто си Пришествие ще намери Църква, пребъдваща в тях.

За жената е казано, че е бременна и че има родилни болки. Има духовно значение този съвсем естествен образ на жена, която е приела семе за да роди нов живот. Мария била избрана като девица да приеме Божието семе за да роди Божия Син, тоест Словото станало плът. Тя се нарича жена в Битие 3:15 и в Йоан 2:4. По същия начин Църквата, която е чиста девица (2Коринт. 11:2), се е превърнала в жена, когато е приела семето на Божието Слово. Тя ражда мъжествен син – множество победители. Мъжествен означава „духовно зрял, пълнолетен“. Божественият план с Църквата наближава завършването си, но в последната фаза той протича успоредно със събирането на Израел (Втор. 30:1-5). Когато Бог призовал Израел да напусне Египет е използвал термина „първороден син“: „Така говори Иеова: Израил ми е син, първородният ми; и казвам ти: Пусни сина Ми да Ми послужи...“ (Иzx. 4:22-23).

В Исаия 66:7-9 намираме описание на двукратен процес: „Преди да се замъчи, тя роди; Преди да дойдат болките ѝ, освободи се и роди мъжко“. В този стих става дума за мъжествения син, а в следващия стих – за духовното раждане на Израел: „Кой е чул толкова неща? Кой е видял такива неща? Ще се роди ли една земя в един ден? Ще се роди ли един народ отведнъж? Но сионската дъщеря щом се замъчи, роди синовете си“.

В този библейски пасаж откриваме и двете събития: раждането на мъжествения син и раждането на страна в един ден (ст. 7-8). Събирането на евреите отнема десетилетия, повикването на 144 000 – три години и половина, но откровението на Месията се случва в един единствен ден. На същото място и по същото време те ще вдигнат поглед към Онзи, Когото разпнаха, и така ще получат живот от Бога (Осия 6:1-3).

Точно преди Грабването когато мъжествения син е достигнал „пълнолетно мъжество, в мярката на ръста на Христовата пълнота“ (Ефес. 4:13), седмоглавият змей застанал пред Църквата „за да изяде детето ѝ, щом роди“ (Откр. 12:4). Сатана, стария змей, бил изхвърлен от небесата (Йоан 12:31, Лука 10:18), и той направи престола си земята, като свое главно седалище

(Откр. 13:1-2). Тук става въпрос за престола на Божия противник, главния враг на Израел и на Църквата на Исус Христос.

За жената е казано: *„И тя роди мъжко дете, което има да управлява всичките народи с желязна тояга; и нейното чадо бе грабнато и занесено при Бога, дори при Неговия престол“* (12:5). Израел няма да бъде грабнат, тяхното обръщане към Христос, Месията, ще се случи след Грабването.

Изумително е с каква точност Светият Дух е продиктувал Словото. Мъжественият син е предназначен да управлява всички народи, но преди това ще бъде грабнат. Точният ред на събитията е: първо Грабването и сватбената трапеза на небето, а след това управлението с Христос на земята. Трябва да се има предвид, че обещанието *да управляват народи* е дадено на победителите. То се отнася не само до Спасителя, а и до спасените, които са призвани да управляват заедно с Него.

„А на този, който победи и който пази Моите дела докрай, ще дам власт над нациите; "и ще ги паса с желязна тояга..." (Откр. 2:26-27).

Ключът към правилното разбиране на това обещание от 12 глава е в цитирания пасаж. След грабването на мъжествения син, църквата-жена избягва в пустинята за три години и половина: *„И жената побягна в пустинята, гдето имаше място, приготвено от Бога, за да я хранят там хиляда двеста и шестдесет дни“* (Откр. 12:6).

Както в евангелията, където Той изпълнявал Своето пророческо служение като Човешки Син, така и в цялото Откровение срещаме нашия Господ да говори чрез притчи. По Негово желание значението, скрито в тях, не е за всички, а само за тези, които са предназначени за това. Господ е казал на учениците Си:

„Защото на вас е дадено да знаете тайните на небесното царство, а на тях не е дадено“ (Мат. 13:11).

„Всичко това Исус каза на множеството с притчи, и без притчи не им говореше, за да се изпълни реченото чрез пророка, който казва: "Ще отворя устата Си в притчи; ще изкажа скритото още от създанието на света“ (Мат. 13:34-35).

Окончателното сваляне

на змея от небето на земята.
Неговият бой срещу Михаил
и поражението му

В момента на грабването Христос като Спасител ще вземе в небесната слава Своите спасени, които са достигнали до съвършенството. Сатана, обвинителя на братята, до тогава все още има достъп до небето, но след това окончателно ще бъде свален на земята заедно със привържениците си:

„И стана война на небесата: Излязоха Михаил и неговите ангели да воюват против змея; и змеят воюва заедно със своите ангели;

обаче, те не надвиха, нито се намери вече място за тях на небето.

И свален биде големият змей, оная старовременна змия която се нарича дявол и сатана, който мами цялата вселена; свален биде на земята, свалени бидоха и ангелите му заедно с него“ (ст. 7-9).

Тук е достойно за внимание, че срещу сатана и неговите привърженици воюва княза на ангелите Михаил заедно с Божиите ангели. Исус Христос е възтържествувал над сатана веднъж и завинаги на Голгота (Колос. 2:15), и втори път вече няма да се занимава с него. Той идва да вземе Своите първенци, преобразени по Негов образ, среща се с тях във въздуха и ги взема горе на сватбената трапеза на Агнето. По време на Грабването сатана, клеветника на братята, във въздуха ще въстане за последно. След това Михаил, княза на ангелите, ще хване победения враг и ще го свали долу заедно с всичките му привърженици.

В цялото Свето Писание няма друго място, където толкова ясно и с толкова детайли да са описани връзките, колкото тук. Въпреки, че в този момент все още не е започнало Царството, а започва чак след сватбената трапеза, както вече е казано в друг контекст, но то се прогласява с голяма радост:

„И чух силен глас на небесата, който казваше: Сега дойде спасението, силата и царството на нашия Бог и властта на Неговия Христос; защото се свали клеветникът на нашите братя, който ги клевети денем и нощем пред нашия Бог“ (стих 10).

За победителите първо се говори в единствено число като за „мъжествен син“, а след това е казано в множествено число: „И **те** го победиха с кръвта на Агнето и със словото на своето свидетелство; и не възлюбиха живота си до

смърт“ (стих 11). Живата вяра на тези, които наистина я притежават е пълнота на победата в самия себе си, чак до преодоляването на смъртта (1 Йоан. 5). Има хора на земята, които правилно са разбрали Словото на нашия Господ и го изживяли. Истински вярващите умряха с Христос, техният живот заедно с Него е скрит в Бога (Колос. 3:3). Който иска да запази живота си ще го изгуби, а който обаче го изгуби за Него, ще го намери. Затова едно от обещанията към победителите гласи: *„Бъди верен до смърт, и аз ще ти дам венеца на живота“* (Откр. 2:10).

В момента, в който множеството на победители се издигат нагоре за да заемат местата си на небето, ще бъде отстранен Светия Дух в мъжествения син, Който сега все още задържа „безаконника“. Тогава ще може открито да се яви синът на погибелта (2Сол. 2).

„Затова веселете се, небеса, и вие, които живеете в тях! Но горко на земята и морето, защото дяволът слезе при вас много разярен, понеже знае, че му остава малко време“ (Откр. 12:12).

През този ограничен период от време яростта на сатана ще се насочи срещу жената чрез неговата световна антихристова организация, след като мъжественият син е роден, *„грабнат и занесен при Бога, дори при Неговия престол“*. „Мъжествен“ означава, че тази група е достигнала мярката на ръста на Христовата пълнота (Ефес. 4:13). Множеството на победителите – Невястата - ще бъде родена от Църквата, която е приела като жена семето на Божието Слово и след това тя (Невястата) ще бъде грабната на сватбената трапеза. Има само едно грабване на съвършените праведници, които посрещат Младоженеца като Невяста, и ще седят заедно с Него на сватбената трапеза. Както „Невястата“, така и „мъжественият син“ не е отделна личност, а е общество от всички избрани. Всички те са „Тялото на Господа“, което се състои от множество членове (1Корин. 12:12-30).

Яростта на сатана след окончателното му сваляне от небето ще бъде голяма, защото той *„знае, че му остава малко време“*. Тук става въпрос за твърдо даден период от време: между Грабването и началото на Хилядолетното царство.

Първото нападение е било върху мъжествения син [Църквата-Невяста – бел. на прев.], а второто ще бъде насочено срещу жената [останалата Църквата – бел. на прев.]:

„И като видя змеят, че биде свален на земята, той почна да преследва жената, която бе родила мъжкото дете.“

*И дадох се на жената двете крила на голям орел, за да отлети на мястото си в пустинята, там гдето я хранят за **време и времена и половин време**, скрита от лицето на змея“ (ст. 13-14)*

Цялостната картина е ясна: през първите три години и половина след Грабването Църквата, която е родила Невястата, ще бъде пазена и хранена.

Терминът „пустиня“ във връзка с материалното „снабдяване“ са известни на всички читатели на Библията още от времето на Мойсей и извеждането на Израел от Египет, за което пише в Неемия 9:21: *„И Ти ги храни четиридесет години в пустинята и нищо не им липсваше - дрехите им не се износиха и краката им не отекоха“.*

За Израел Господ е казал: *„Намерих Израил като грозде в пустиня, видях бащите ви като първозрелите на смокинята в началото ѝ...“*(Осия 9:10, Ерем. 2:1-3). *„А научете притчата от смоковницата...“* (Мат. 24:32). Така говорил Той имайки предвид Израел, който после ще бъде призван в пустинята: *„Затова, ето, Аз ще я привлека и ще я заведа в пустинята, и ще говоря на сърцето ѝ“* (Осия 2:14).

За Бог всичко е възможно. Този, Който е извел от Египет цял народ – 600 000 мъже, без да се броят жените и децата (Иzx. 12:37), и ги е хранил четиридесет години. Той все още е същият и според написаното ще храни три години и половина останалата Църква. Крилата на големия орел посочват на самия Бог, Който носи Своите Си. Във връзка с Израел за Него е писано:

„Както орлица раздвижва орлетата в гнездото си, кръжи над пилетата си, разпростира крилата си и ги вдига, за да ги подеме на крилата си,

така Господ сам го водеше, и нямаше с него чужд бог.

Издигна го на високите места на земята, и го нахрани с плода на нивите; произведенията на нивите; и го кърми с мед от скалите и с елей от кремъчен камък,

с краве масло и с овче мляко, с тлъстина от агнета и от васански овни и от козли, с най-хубавата пшеница. И ти пи вино - кръвта гроздето“ (Втор. 32:11-14).

Псалмистът споменава също за крилата: *„Защото на Теб се уповава душата ми и в сянката на Твоите криле ще намеря убежище, докато преминат бедствията“* (Пс. 57:1). *„С перата Си ще те покрива; И под крилата Му ще прибягнеш...“* (Пс. 91:4). Самият Господ се обръща към Своите Си: *„А на вас,*

които се боите от името Ми, ще изгрее Слънцето на правдата с изцеление в крилата си...“ (Мал. 4:2).

Разбираемо, че сатана продължава да насочва яростта си срещу жената и семето ѝ:

„И змеят изпусна след жената из устата си вода като река, за да направи да я завлече реката.

Но земята помогна на жената, защото земята отвори устата си та погълна реката, която змеят беше изпуснал из устата си“ (ст. 15-16).

Според това Слово земната власт ще се намеси и ще сложи край на преследването на Църквата, което идва от религиозна страна.

След това старият змей с ярост ще се обърне срещу тези от израелския народ, които са повярвали благодарение на служението на двамата свидетели, траещо три години и половина. Те са подпечатани и принадлежат към същото Божие семе и имат свидетелството за Исус.

„Тогавя змеят се разгневи срещу жената и отиде да воюва против останалите от нейното потомство, които пазят Божиите заповеди и държат свидетелството за Исус“ (стих 17).

От описанието „...които пазят Божиите заповеди и държат свидетелството за Исус“ става ясно, че тази трета група — „останалите от нейното потомство“ — може да бъде единствено Израел, а не множеството от народите. Само за израелския народ се говори във връзка с Божиите заповеди и Божия закон. Църквата от народите е в Христос и чрез вяра достига праведността (Рим. 10:4). Той, Който ни е дал закона не е дошъл за да го премахне, но подчинил Себе Си на действащите изисквания и поема вината за всички престъпления пред закона, понесе смърт, която е заплатата за греха (Рим. 6:23). Както вече беше изявено в спасителния план, има само три групи: мъжествения син, жената и Израел, срещу които сатаната воюва, редувайки ги.

ГЛАВА 13

Виденията на Даниил във връзка с Откровението

От тринадесета до деветнадесета глава откриваме символи, които се намират и в книгата на Даниил и се отнасят до пророческото течение на времето. За да бъде по-разбираемо нека първо накратко да разгледаме какво му е било показано.

Той е видял четири последователни световни царства, изобразени с помощта на четири различни метала под формата на голяма статуя (гл. 2). Също така му е било дадено тълкуване за образа, който видял. И до ден днешен остава непроменено, че именно всевишният Бог разкрива тайните на Своите слуги и пророци.

„Тайната, която царят изисква, не могат да изявят на царя нито мъдреци, нито гадатели, нито книжници, нито гледачи. Но има Бог на небесата, който открива тайни...“ (2:27-28).

В седма глава пророк Даниил видял развитието на световните царства чак до края на сегашната цивилизация, изобразени чрез символи на животни. Той е наблюдавал как четирите небесни вятъра раздвижили морето, от което после са излезли животни. Според пророческия символичен език тук става въпрос за морето на народите, което се раздвижва във всички посоки и от което излизат последователно тези четири различни световни империи. Мнозинството от държавите използват като знаци за гербовете си изображения на животни както са били показани на пророка.

„Тези четири големи звяра, каза той, са четирима царе, които ще се издигнат от земята...“

Той каза така: Четвъртият звярът ще бъде четвъртото царство на света, което ще се различава от всичките царства...“ (Дан. 7:17,23).

Според Даниил втора и седма глава можем да проследим историческото развитие. Царствата описани в 2:31-43 и 7:1-7 са идентични. Първото световно царство е било изобразено чрез лъва, който имал две крила като на орел. Това означава, че мощта на това царство се е издигнала от земята и е разгромила всички други царства наоколо. Двете крила са символ на обединението на царствата Асирия и Вавилония. Всяко царство е символизирано от водача си, поради което животното стои на два крака като човек. Това първо „животно-царство“ от 7:4 съответства на златната глава от 2:38.

Втората империя беше изобразена чрез мечка, която енергично хапе (Дан. 7:5). Това била Мидийско-Персийската империя, която е разгромила Асирийско-Вавилонската. Тогавашният владетел е показан с три ребра между зъбите, завладял трите най-важни държави по онова време — Вавилон, Лидия и Египет.

Тази втора световна държава съответства на сребърната гръд в статуята от глава 2:39.

Третото животно е леопардът с четири крила и четири глави символизира Александър Велики. Той разгромил Мидийско-Персийската империя и разширил владенията си във всички посоки. Четирите глави посочват, че гръцката империя ще се раздели на четири части. Третото царство от 6 стих съответства на медта в статуята от 2 глава, стих 39.

За четвъртата световна империя, която съществува до края, ще говорим по-подробно.

„След това, като погледнах в нощните видения, ето четвъртия звяр, страшен и ужасен, и много як; той имаше големи железни зъби, с които поглъщаше и сломяваше, като стъпкваше останалото с краката си; той се различаваше от всички зверове, които бяха преди него, и имаше десет рога“ (7:7).

Този текст съответства на желязото и глината в статуята от 2:40-43. В стих 8 първоначално незабележимия рог изстрелва и чупи три други. Той има човешки очи и говори високомерно. Този рог ще богохулства и ще преследва светиите на Всевишния, докато Господ извърши съд (7:20-25).

Четирите последователни световни империи са символизиращи в статуята посредством метали: злато, сребро, мед и желязо. Двата крака принадлежат на цялото тяло, посочвайки заключителната фаза на Изтока и Запада. Десетте пръста на краката са част от двете стъпала, така че накрая Източна и Западна Европа ще се обединят в Единна Европа. Стъпалата и пръстите, тоест „последната фаза“ са съставени от нехомогенна смес, а именно частично от желязо и отчасти от глина. Сега, в края на тази епоха се обединяват съвсем различни системи.

На пророка била показана *желязната* твърдост на западните индустриализирани страни, и като *глина* — ронливото състояние на източноевропейските държави. Въпреки това въз основа на видението те трябва да се обединят без да се смесват и да създадат единството, което беше предсказано в пророчеството. Последната политическа констелация не е хомогенна, а е смесица от несъвместими части, възникнала чрез преговори.

Според Божия план на тази последна световна власт ще дойде краят от един неочакван удар, защото тя ще участва в голямата битка срещу Израел. Даниил пише:

„Ти си гледал, докато се е откъснал камък, но не от ръце, който е ударил образа в краката му от желязо и глина и ги е разбил. Тогава едновременно желязото, глината, бронзът, среброто и златото са се разбили и са станали като прах от летните хармани; и вятърът ги е отнесъл и никакво място не се е намерило за тях. А камъкът, който е ударил образа, е станал голяма планина и е изпълнил цялата земя“ (2:34-35).

Този Камък е Христос. Той е наричан така на много библейски места (Исая 8:14, Зах. 3:9, Пс. 118:22, Мат. 21:42, 1Петр. 2:4 и др.)

„Защото е писано в Писанието: Ето, полагам в Сион крайгълен камък, избран, скъпоценен; и който вярва в Него, няма да се посрами“ (1Петр. 2:6).

„Всеки, който падне върху този камък, ще се смаже, а върху когото падне, ще го пръсне“ (Лука 20:18).

Според Захария 3:9 на този жив Камък има седем очи. Чрез числото седем се изразява цялата Му божественост. В книгата на пророк Даниил Го виждаме не като крайгълния Камък на Църквата, а като Камък, който ще се спусне за да разруши последното световно царство и враговете на Израел.

Планината, от която ще се отдели този Камък, е недосегаемото Божество, от Когото е излязъл Синът и при Когото ще се върне след завършването на спасителния план, за да изпълни Господната слава цялата земя и Бог да бъде всичко във всичко. Псалмистът възкликва: *„Ще повдигна очите си към хълмовете. Откъде ще дойде помощта ми?“* (Пс. 121:1). Той е Онзи, Който ще води последната битка срещу всички, които се надигнат срещу Израел и по този начин срещу Бог, и ще излезе Победоносен.

Както е съобщено в пророческото Слово, от тогава ще започне Божието царство на земята:

„И в дните на ония царе небесният Бог ще издигне царство, което до века няма да се разруши, и владичеството над което няма да премине към други люде; но то ще строши и довърши всички тия царства, а само то ще пребъде до века“ (Дан. 2:44).

Седмоглавият звяр

от морето на народите

В тринадесетата глава на Откровението вече не се споменават първите три царства, които видял Даниил, защото вече принадлежат към миналото. Тук става въпрос за последната световна сила — Римската империя, която е описана като животно със седем глави и десет рога. Забележително е, че този звяр, сатана, прилича на огнения змей със седемте глави и десетте рога (Откр. 12:3). Княза на този свят упражнява своето влияние на земята чрез властта в лицето на антихриста: „...и змеят даде нему силата си, престола си и голяма власт“ (стих 2). Става въпрос за световна власт, която произхожда от известния „престол“.

Когато се говори за седем глави и десет рога много библейски учители смятат, че става въпрос само за седем или десет държави. Те не обръщат внимание на факта, че звяра не се състои само от глави и рога. Не е от значение дали страните са седем, десет, дванадесет, двадесет или тридесет и пет, а че в „Съединените европейски щати“ ще има седем ръководещи глави и десет граничещи рога.

Забележително е, че във връзка с упражняването на властта от онзи „престол“ нито по време на раняването, нито по това на заздравяването се споменават другите шест глави. Тоест става въпрос за водеща държава от голяма важност, която е част от Римската империя и на която е била нанесена смъртоносна рана. „И видях една от главите му като че ли смъртно ранена; но смъртоносната му рана оздравя...“ (стих 3). Тук се говори само за една глава, която е била наранена, чиято смъртоносна рана, обаче, ще бъде изцелена. Нека да си припомним, че в миналото е имало само една единствена нация, която можела да носи титлата „Свещена Римска империя на германската нация“. Историята потвърждава, че в миналото е имало немско-римски императори и немско-римски папи. Германия е предопределена да бъде водещата глава на обединена Европа. Това е икономически най-силната и едновременно най-населената държава в Европейския съюз. Това обяснява, защо развитието след обединяването на Германия реализирането на римските договори е насочено към сърцето на Европа, на което е отредена специална роля. Това привилегировано положение бива подчертавано най-вече от сегашната световна сила — САЩ и съгласно пророчеството е изисквано. Германия има най-много съседни държави, местонахождението ѝ е най-централно и се намира в съседство с източноевропейски страни. Географски и политически е предопределена да свързва Източна и Западна Европа.

В тази връзка терминът „ранен от меча“ (стих 14) е много пояснителен. Това се е случило чрез меча на Духа, тоест чрез Божието Слово (Ефес. 6:17),

което е по-остро от всеки меч, остър и от двете страни (Евр. 4:12). Казано ни е, че целият свят ще бъде учуден от заздравяването на тази смъртоносна рана. По време на Реформацията мечът на Духа се размахал, тоест Божието Слово се проповядвало. Последвало нанасянето на почти смъртоносен удар върху владеещата единовластна държавна църква във водещата държава. Реформацията причинила религиозно разделяне. След втората световна война държавата изживяла второ, този път политическо разделяне. Европейският континент се разделил на Изток и Запад, както преди на протестанти и католици.

Кой би посмял да повярва или сериозно да очаква, че ще се сбъдне изискването на американския президент Роналд Рейгън по време на посещението му в Берлин през юни 1987-ма година? Стоейки пред Бранденбургската врата, която предстелявала разделянето на Изтока и Запада, той казал: „Mr. Gorbachev, open this gate, tear down this wall!“ („Господин Горбачов, отворете тази врата, съборете тази стена!“). Две години по-късно стана историческо събитие: стената падна и Бранденбургската врата се отвори. Също така са се изпълнили думите на Вили Бранд: „Слива се в едно онова, което е свързано помежду си“. Това се отнася както до Германия, така и до цяла Европа.

Обединението на Германия и свързаното с него обединение на Европа е осъществяване на библейското пророчество за последния период от време. Разделението отминало, смъртоносната рана оздравяла и всичко се съединява и расте заедно – политически и религиозно. Това, което принадлежало към Римската империя се обединява и пред очите ни отново се надига световна власт под формата на Европейски съюз. Целият свят се чуди и гледа възхитено колко бързо всичко се променя и се съединява чрез политиката и религията. Чрез победата на световния католицизъм над световния комунизъм библейското пророчество се сбъдна пред очите ни през 1989-та година. Всичко това се е случило за да може духовната световна власт на Рим да заеме водещото си място и да овладее последната политическа световна империя.

При тази особена *власт на звяра* не става въпрос само за сила, а и за човека, който я въплъщава и представлява (Дан. 7:17 и др.). Сегашният президент на обединена Европа, както и останалите президенти, канцлери, премиери и държавни глави имат ограничена власт и могат да бъдат заменени чрез избори. За разлика от това религиозният върховен лидер едновременно е и държавен глава, не може да бъде сменен или освободен от длъжност, той има световна власт. В библейското пророчество ясно е казано, че двете - религията и политиката - ще се обединят, но религиозната власт ще надделее (виж също 17 гл.). От всичките църкви единствено Римокатолическата църква има държавен характер. Изпратила е свои посланици в останалите страни и е приела техните. Ватикана е самостоятелна

държава в рамките на друга страна, поради което принадлежи към седемте, но е осмата (Откр. 17:11).

Политически Европа ще бъде под влиянието на религиозната глава, на която ще се подчинят всички останали християнски деноминации чрез икуменическото движение и която ще бъде призната от всички останали религии. Новият световен ред, за който мнозина говорят, ще стигне по-далеч отколкото ни е известно. Дори сега европейското право е над това на отделните държави. Решенията взети в Страсбург се налагат на всички държави-членки на Европейския съюз. Някои протестантски страни отказват да се присъединят, защото предчувстват накъде вървят нещата и кой прави политиката. Но както е писано и те ще се подчинят. Който не иска да се подчини ще трябва да поеме последствията, тъй като

*„Кой е като тоя звяр? И кой може да воюва против него? И даде му се да говори и с устата си горделиво и богохулно; даде му се още власт да действа **четиридесет и два** месеца“ (ст. 4-5).*

Кой е този „му“, комуто е била дадена власт, означен е за звяр, който широко отворил устата си?

„И отвори устата си да изрече хули против Бога, да хули името Му и скинията Му, та и ония, които живеят на небесата“ (стих 6).

От контекста става ясно какво се има предвид. Все пак в Йоан 14 Господ е обещал на Своите, че ще подготви място и ще Се завърне за да ги вземе. От момента на Грабването до началото на Хилядолетното царство победителите ще живеят на небесата.

Този „световен диктатор“, във който се обединява религиозната и политическата власт има безгранична гордост. Хората ще гледат към него като към Бог в човешки образ и цялата религиозна и политическа власт ще му принадлежи. Пророк Даниил е казал за него: *„Той ще говори думи против Всевишния, ще изтощава светиите на Всевишния, и ще замисли да промени времена и закони; и те ще бъдат предадени в ръката му до **време и времена и половина време**“ (7:25).* И Йоан, и пророк Даниил посочват периода на голямата скръб и преследване точно в три години и половина. Обаче, времетраенето на натиска, на който ще бъдат подложени библейските вярващи **преди** Грабването не е определено.

Когато говорим за такова преследване, повечето от съвремените хора реагират с недоверие. Някои даже не могат да повярват, че през хиляда години властване на Римската църква през Средновековието, милиони хора са умрели

като мъченици. Не бива да забравяме за времето на така наричани процеси срещу еретиците, за горене на клади, както и за Вартоломеевата нощ. Мнозина не разбират, че шест милиона евреи и стотици хиляди други хора са били убити по времето на третия райх със знанието или дори съдействието на църквата. Това се е случило през 20-ти век по най-жестокия начин.

*„И позволи му се да воюва против светиите и да ги **победи**; и даде му се власт над всяко племе и люде, език и народ“ (Откр. 3:7).*

Във връзка с това в десетия стих откриваме предупреждението:

„Ако някой откарва в плен, и той ще отиде в плен. Ако някой убива с меч, и той трябва да бъде убит с меч. Тук е нужно търпението и вярата на светиите“.

Този религиозен водач през последното време е известен с това, че той е само един човек, а позволява да го честват със слава и почест, които всъщност принадлежат единствено на Бог:

„И ще му се поклонят всички, които живеят на земята, всеки, чието име не е било записано от създанието на света в книгата на живота на закланото Агне“ (Откр. 13:8).

Другата негова характеристика е целибатът, както е споменал пророк Даниил: *„И няма да зачита Бога на бащите си, нито скъпоценното на жените, нито ще зачита какъвто и да било бог, а ще се възвеличи над всички. И вместо него ще почита бога на крепостите; бог, когото бащите му не са познавали, ще почита със злато и със сребро, и със скъпоценни камъни, и със скъпоценности...“* (Дан. 11:37-38), тоест ще води кръстоносни походи и цели войни. Целибатът е против установения от Бога ред в самото начало, и Павел го е означил като бесовско учение (1Тим. 4:1-4). Само истинските Божии деца – някои преди Грабването, други след него - ще се противопоставят на тази голяма религиозна измама и на самия измамник.

Целият свят, всички политици и хора с висок ранг, всички религиозни личности, всички конфесии и както е писано, всички онези, чиито имена не са записани от създанието на света в книгата на живота на закланото Агне ще го боготворят и ще му се поклонят. Още преди Реформацията и особено по време на Реформацията библейските учители и най-вече Мартин Лутер постоянно твърдели, че тази личност трябва да се търси в папството, където и може да бъде намерена (виж "Въведение към книгата на пророк Даниил" на М. Лутер).

По време на контрареформацията йезуитите отхвърлили тази мисъл и са издигнали заблудаващото твърдение, че антихриста трябва да бъде иудей. Дори протестантските приятели на Израел, евангелистите говорещи по радиото и проповедниците вярват на това до ден днешен. Другите пък го търсят в исляма. Това е огромна лъжа на духа на измамата, на която са повярвали онези, мислещи се за мъдри. Къде е написано това в Библията? Според 2 Солунци 2 гл., където е описан този мъж, Бог е предал на измама онези, които не са повярвали на истината на Божието Слово. Те са повярвали на лъжа и отиват на Божия съд.

Както Христос има много имена, които са според различните сфери на служението Му, така и Неговия противник има множество наименования. Христос е **Син Божий**, докато противника му е *синът на гибелта*. Христос е обещания **истински пророк**, докато този мъж е предсказания *лъжепророк*, и т.н. Апостол Павел го нарича *беззаконния*, който се противи и се превъзнася над всичко що се отнася до Бога или Богослужение, който дори ще седи в Божия храм и ще приема поклонение като Бог. Тъй като той се представя "наместник на Божия Син", то логично е да получава и прославяне. Той даже допуска да се обръщат към него с титлата *Светия Отец*, която принадлежи единствено на Бог. Това е изцяло против Светото Писание: „И никого на земята не наричайте свой отец, защото Един е вашият Отец – Небесният“ (Мат. 23:9). Що се отнася до поучението и всичко, което излиза от „неговия стол“, той претендира за непогрешимост подобно на Самия Бог и като Бог действа от своя престол. Представя се за *наместник на Христос*, обаче, Самият Христос е представител на Своите Си верни и не може да бъде представляван от някакъв наместник.

Апостол Йоан многократно нарича тази мистериозна личност *антихрист*, което означава, че този човек, който говори за Бог и Христос, всъщност действа против Бог и Христос. Той чрез светска власт гради собствената си църква успоредно с Църквата на Исус Христос и няма участие в Божието изкупление, което Бог извърши в Христос. Присвоява си опрощаване на греховете, в учението си и практиката си е съставил собствени догми и традиции, които са против Христовото Слово. В Откровението този мъж, който стои в противоречие с всички истински пророци е наречен „лъжепророк“ (19:20).

Звярът от земята

Втората част от тринадесетата глава на Откровението е още по-тайнствена от първата.

„И видях друг звяр, който излизаше от земята. И той имаше два рога, като агнешки, и говореше като змей. Той упражняваше цялата власт на първия звяр пред него и принуди земята и живеещите на нея да се поклонят на първия звяр, чиято смъртоносна рана бе оздравяла“ (ст. 11-12).

Тази втора власт излиза от земята, а не от морето на народите. В библейското пророчество многобройните европейски народи са сравнени с водите в морето (17:15). В случая на другия звяр става въпрос за властта на континента, където първоначално не е имало много народи и езици. Агнето тук е символ на християнска страна с уникалната си абсолютна религиозна свобода на земята. Двата рога представляват светската и религиозната власт. Тук става въпрос за втората светска суперсила, Съединените американски щати — в сравнение със „Съединените европейски щати“. Както ни е казано, ще настъпи момент, когато тази втора протестантски ориентирана сила-звяр ще започне да говори като римския змей и ще упражнява власт в духа на първия звяр.

Вторият звяр ще се погрижи да бъде почитан и признат от обитателите на земята първият звяр, чиято рана е заздравяла. Тя особено много ще се отличава с развитието на техническия напредък.

„И вършеше големи знамения, дори предизвика и огън да слиза от небето на земята пред човеците.

Той мамеше живеещите на земята чрез знаменията, които му беше позволено да извърши пред звяра, като казваше на живеещите на земята да направят образ на звяра, който беше ранен от меча и оздравя“ (ст. 13-14).

Относно религиозната сфера Павел пише за „властта на беззаконието“, че тя е противоположна на истинските чудеса и знамения, които са се случвали по време на служението на нашия Господ и апостолите, и продължават да се случват и до днес като потвърждение на Словото. Тази „власт на беззаконието“, обаче, е съпроводена от фалшиви чудеса и знамения:

„Тогова, чието идване се дължи на действието на сатана, съпроводено от всякаква сила, знамения, лъжливи чудеса

и с всичката измама на неправдата, между ония, които погиват, защото не приеха да обичат истината, за да се спасят“ (2Сол. 2:9-10).

Втората световна суперсила първоначално е била изцяло протестантска. Там са намерили убежище и нов дом онези хора, които били потискани и преследвани в европейските държави. Обединението на протестантите в "Световния съвет на църквите" е по подобие на римската световна църква. На него ще му бъде вдъхнат живот (стих 15), което означава, че ще получи право на съществуване и на глас. От доста време Световният съвет на църквите изразява мнението си относно войната в Залива, както на конгреса през февруари 1992 г. в Канбера, Австралия. От папата и неговите духовници малко или много се очакваше да се изразят по въпроса, но сега и Световният съвет също подаде гласът си и донесе слово.

„И му бе позволено да вложи дихание в образа на звяра, така че образът на звяра да проговори; също и да направи да бъдат избити онези, които не се покланят на образа на звяра“ (стих 15).

Истинските вярващи, които не се присъединяват нито към световната римокатолическа църква, нито към Световния съвет на църквите, ще бъдат преследвани.

Пророк Даниил ясно е обяснил, какво означава покланянето на образа на звяра, което се споменава в Откровение 13. По времето на Даниил това била статуя на мъж (2:32-33). Както пророка я видял, така и била направена, висока шестдесет лакътя и поставена във Вавилон (3:1). Тогава ставало въпрос за Вавилон в Месопотамия при реката Ефрат, на територията на днешен Ирак. Ще трябва да търсим последния Вавилон в световния център при река Тибър. Това съвсем ясно ни е изявено в пророческото слово.

Тогава по онова време направили видим образ на точно описаната власт на звяра и всичките народи, племена и езици са били извикани от най-високо ниво за да се поклонят тържествено на статуята, да я почитат и възхвалят.

„Тогава глашатай викаше със силен глас: Вам се заповядва, племена, народи и езици,

щото когато чуете звука на тръбата, на свирката, на арфата, на китарата, на псалтира, на гайдата и на всякакъв вид музика, да паднете та да се поклоните на златния образ, който цар Навуходносор е поставил;

а който не падне да се поклони, в същия час ще бъде хвърлен сред пламенната огнена пещ“ (Дан. 3:4-6).

Историята на тримата мъже в огнената пещ е всеизвестна. Те не можели да се подчинят на заповедта за поклонение на издигнатата статуя. Били са преследвани тези, които не паднали на колене пред нея, а донасяли поклонението си на един Бог, на Когото то принадлежи.

Верните поклонници на Бог имали смелостта да кажат на царя:

„Ако е така нашият Бог, Комуто ние служим, може да ни отърве от пламенната огнена пещ и от твоите ръце, царю, ще ни избави;

но ако не, пак да знаеш, царю, че на боговете ти няма да служим, и на златния образ, който си поставил няма да се кланяме“ (Дан. 3:17-18).

Тази история е записана за мотивация на всички вярващи, които преди самия край ще бъдат в подобно положение. Господ пребъдва със Своите и не ги напуска, те ще останат верни до смърт.

Шестократното описание разкрива тайната и на мистериозното число 666. Който си мисли, че говорещият образ, описан в Библията, е телевизията, изобщо не е разбрал същността на делото. Телевизора е неодушевен предмет, който не говори сам по себе си, а само разпространява картината и звука, които се появяват някъде другаде и биват записани.

- 1) Важно е да се знае, че тук не става въпрос за каква да е картина или снимка, а за *образа на звяра* (Откр. 13:15).
- 2) Това не е едно просто число, което мнозина разглеждат като код свързан с пълния контрол на „световен компютър“, а е *числото на звяра* (13:18).
- 3) Това не е едно просто име, а това е *името на звяра* (13:17);
- 4) също така това не е число на някакво име, а това е *числото на името на звяра* (15:2),
- 5) това не е някакъв си белег, а това е *белега на звяра* (16:2),
- 6) и това е *белега на името му* (14:11).

От тази шестократна комбинация, която винаги е свързана **със звяра** произтича правилното значение. Само който разбере, че **отправната точка** е една и съща всеки път, той вътрешно ще разбере тези частични тълкувания.

Още от първата глава на Библията се срещаме с термина „образ“ в различни ситуации, например: *„И Бог създаде човека по Своя образ...“* Образът на Бога е била видимата външност, под чиято форма невидимият Господ видимо явил Себе

Си. Христос е образ Божий, Който ни изяви Бог (2 Кор. 4:4). От друга страна антихриста като синът на гибелта (2 Сол. 2:3) е земен образ на падналия син на зората (Исая 14:12). Луцифер, противника под формата на син на зората, се издигнал на Небесата и искал да стане равен на Бог - същото го прави и този мъж на земята. Не бива да приемаме образа на звяра само като символ, напротив, трябва да го разглеждаме като нещо живо и съществуващо.

Тайнственият белег на звяра

Сега нека да се занимаем с белега на звяра:

„И принуждаваше всички, малки и големи, богати и сиромаси, свободни и роби, да им бъде сложен белег на десницата или на челата им“ (стих 16).

Със сигурност не става въпрос за някакъв външен отличителен знак като тези, които е трябвало да носят евреите през различните периоди. Божият печат, с който Господ отбелязва Своите Си, също не е видим. Също така 144 000 от дванадесетте израелски племена ще носят невидимия Божий печат на челата си. Божият печат не е спазването и празнуването на определен ден както мнозина си мислят и поучават. Бог наредил на Израел да пази седмия ден като знак на завета, а не като печат (Иzx. 31:12-17). Тези, които принадлежат към Църквата са опростени чрез вярата в Исус Христос и както Авраам получават Божия печат (Рим. 4:11, 2Корин. 1:22). Те са запечатани от Светия Дух за деня на изкуплението им (Ефес. 4:30), а не за някой определен ден от седмицата.

По времето на скръбта на хората ще им се наложи да приемат религиозната система и да ѝ се подчинят, защото в обратен случай няма да могат да купуват, нито да продават. *Челото* сочи към решение, което се взема в главата, тоест в разума. *Ръката* означава действие, което се реализира след взетото решение. Тези, които се присъединят към системата, потвърждават това свое решение с ръкописен подпис. Библейските вярващи ще страдат и ще бъдат преследвани от религиозната система. Например, ако някой търси работа и го попитат коя религия изповядва, в зависимост от отговора веднага може да бъде решено дали ще го приемат на работа или не.

Белегът е духовен по природа и е свързан с учението. Както от една страна истински вярващите приемат, разпространяват и изпълняват Божието учение, същото правят от друга страна и последователите на лъжливото учение на противника Му. Учението, вярата и убежденията не се приемат или отбелязват видимо на челото или ръката, а се носят в сърцето и се реализират чрез действия.

Запечатването с Духа се случва след като се приеме словото на истината (Ефес. 1:13); белязването с белега на антихриста - след като се приеме извратеното слово.

Следващият текст дава окончателна информация, че тук не става въпрос за външен отличителен знак. Разкрива ни се важният факт, че този белег съдържа **името на звяра и числото на името му:**

*„...за да не може никой да купува или да продава, освен оня, който носи за **белег името на звяра, или числото на неговото име.***

*Тук е нужно мъдрост; който е разумен, нека сметне **числото на звяра, защото е число на човек; а числото му е шестстотин шестдесет и шест**“ (ст. 17-18).*

Това е цялостното обяснение на загадъчния белег. Тук откриваме **трикратна комбинация**, в която отправната точка винаги е **звяра**. Общата му цифрова стойност е 666, което отговаря на титлата на един човек:

НАМЕСТНИК НА БОЖИЯ СИН

V I C A R I U S F I L I I D E I

$$5+1+100 + 1+5 + 1+50+1+1 + 500 + 1 = 666$$

[В латинските надписи буквата U се пише като V - бел. на прев.]

Белегът може да бъде земен, но също така и **духовен отличителен знак**. Все пак никой не очаква да види човек носещ името и числото на звяра като видим, отличителен знак. Павел е казал: „Аз нося на тялото си белезите на Исуса“ (Гал. 6:17). Разбира се, че не е носил раните на Разпнатия, а духовни белези. Ако ги беше носил на видно място, щеше да е за смях. Кое е белегът, духовната идентичност на тази религиозна институция? За да отговорим на този въпрос, трябва да се върнем там, където е започнало. **Ако знаем какво е предизвикало преследването по онова време, след създаването на римската държавна църква през 4-ти век, ще знаем също какво ще предизвика преследването в бъдеще.** Отличителния знак на тази църква-майка е измислената от нея **вяра в триединството**, която твърди, че Бог уж винаги се състои от три самостоятелни личности, които са еднакво вечни, всезнаещи и всемогъщи. Тази вяра в триединството, изисквана и прилагана чрез сила от държавата, била инструмент на натиск и предизвикала жестоко хилядолетно преследване на евреи, християни и мюсюлмани, които са вярвали по различен начин.

Следващите цитати са много показателни сами по себе си:

Източен Рим – 28.02.380 г. – ТРИЕДИННАТА ВЯРА Е ДЪРЖАВНА РЕЛИГИЯ. Теодосий I Велики, който беше издигнат за император на Изтока от императора на Западната римска империя Грациан след смъртта на Валент през 379 г., налага на всичките си подчинени народи християнската триединна вяра във форма формулирана на Никеийския събор през 325 година.

Константинопол – 1.05.381 г. – ТРИЕДИННАТА ВЯРА Е ЗАДЪЛЖИТЕЛНА ЗА ХРИСТИЯНИТЕ. „На втория екуменичен събор епископите са одобрили издадения през февруари едикт от император Теодосий I, в който той призовава всички римски поданници да приемат християнската триединна вяра, както е била формулирана на никейския събор през 325 година. Така вярата в триединството, чието съдържание е троицата на Бог Отец, Син и Светия Дух, се превърна в валидна изповед на вяра и била издигната до положение на религия, поддържана от държавата” (Б. Харенберг. „Хроника на човечеството”, стр. 212).

Белегът на звяра е свързан най-вече с доктрината за триединството, която е приета и защитавана повече от всеки друг символ на вяра от всички традиционни протестантски църкви. Както в католическата църква, така и в протестантските сега се кръстят с дясната ръка. Серийният убиец Константин уж е видял кръст на небето. По-късно в неговата държавна църква кръстенето се въвежда задължително за всички. С това тринитарско кръстене, по време на което се изрича „В името на Отца и Сина и Светия Дух“, римската църква е водила всичките си свирепи кръстоносни походи и погроми. Иудеите и онези, които са изповядвали други религии, били принуждавани да целунат разпятието или да умрат.

Църковната историография доказва, че преди Константин не е съществувало никакво учение за триединство, а имало само езически троици. Също така нямало практика на кръстенето с ръка. Имало само христорологични спорове. Библейските вярващи не носят разпятия и не се покръстват с ръка, а вярват в Божието спасително дело, което било извършено в Христос на Голготския кръст. Те са убедени, че Бог е бил в Христос и примирил света със Себе Си чрез изкупителната смърт на кръста. Павел и първите християните свидетелстват: „Съразпах се с Христа, и сега вече не аз живея, но Христос живее в мене“ (Гал. 2:20).

От църковната история също е известно, че през първите столетия след Христос нито римо-католическата, нито православната гръцка, нито някоя друга църква са съществували като организация. Единствено съществували са различни християнски течения, които са се обединили в една единна църква по времето на Константин и неговата империя (Imperium Romanum). На Никеийския събор (325

г.) не е имало нито папа, нито кардинали и други подобни, нито пък на събора в Константинопол (381 г.) и в Ефес (431 г.). Историята на папите започва с Лъв I през 441-ва година сл. Христа. В Никея се събрали представители на различните християнски течения и много са спорили. С помощта на държавата през IV-V векове се появила първата организирана християнска конфесия като държавна църква. В действителност тя не е била създадена от Христос и затова няма нищо общо с Него нито в учението, нито в практиките си.

Белегът на тази световна институция, отговорна за множество преследвания е представен чрез нейната глава като най-висш учителски авторитет. Ако някой се възпротиви на най-светата догма на римската църква, тоест срещу троицата, той жестоко обижда тази църква и в нейните очи той е еретик, син на смъртта. Вижте следния цитат написан в наши дни: „Тъй като Втория Ватикански събор в своя Декрет за екуменизма (номер 20) има на предвид единствено християните, които вярват в Триединството на Бог, трябва да се докаже доколко другите духовни общности, които отхвърлят триединната вяра, са християнски“ (Herder-Verlag, Lexikon der Sekten., стр. 151). Тук не може да има никаква свобода за различни мнения и никаква възможност за диалог. Решението е окончателно.

Както при възникването, така и сега при обединяването на католическата и протестантски конфесии, тази измислена догма за *триединството* е направена напълно задължителна за всички християни. Обединеното протестантство ще стане по-силно и с помощта на държавата ще опита да накара всички евангелски църкви, вярващи по друг начин, да приемат този белег:

„И принуждаваше всички, малки и големи, богати и сиромаси, свободни и роби, да им се тури белег на десницата или на челата им;

за да не може никой да купува или да продава, освен оня, който носи за белег името на зяра, или числото на неговото име“ (ст. 16-17).

Световния съвет на църквите е много недоволен, че все още съществуват отделни протестантски общества, които отказват да вземат участие в голямото обединение. Това са тези, които вярват в единствения истински вечен Бог, който за да ни спаси и изкупи Се откри в Исус Христос. Те ще отхвърлят антихриста, защото признават Христос като единствената Глава.

Тази догма белязва последователите си с лъжливо познаване на Бог и Христос. Затова в миналото тази институция е проливала повече кръв от която и да е друга група, преследвайки хора с различно мислене и различна вяра. По същия начин тези, които не приемат отличителния белег на тази църква-майка ще бъдат преследвани. Който, обаче, вярва в догмата за триединството и е покръстен

с тази формула, автоматично носи белега на звяра. Както е известно, римската църква твърди, че спасението е единствено в нея, и че единствено чрез нея и нейните тайнства човекът може да бъде благословен. Сановниците на тази църква извършват различни ритуали от раждането до смъртта на хората. А резултатът е такъв - нейните членове, които са получили и са взели участие във всичките ѝ тайнства би трябвало да отидат в измисленото чистилице. Това ли е спасение? Светото Писание казва нещо различно (Деян. 4:10-12).

Папската църква с измислената литургия, по време на която се приема светото причастие се проивопоставя срещу еднократната жертва на Христос, важаща вечно пред Бог. Там хлябът уж се трансформира в истинския Христос, обикаля се с него, хората се кланят и после го изяждат. Всички онези, които не могат да приемат такова антихристско учение са били проклетни чрез решението на събора. Така казва Господ в Своето Слово за Спасителя и за извършения подвиг на спасението:

„С тая воля ние сме осветени чрез принасянето на Исус Христовото тяло веднъж за винаги.

но Той, като принесе една жертва за греховете, седна за винаги отдясно на Бога,

Защото с един принос Той е усъвършенствувал за винаги ония, които се освещават“ (Евр. 10:10,12,14).

В спасителната история Бог е единственият Извършител чрез Исус Христос, нашият Господ. Светият Дух действа съответно с проповядването на Словото на истината за спасението. Църквата действа в свое собствено име чрез формулата „в името на Отца и Сина и Светия Дух“. Христовата Църква, обаче, действа в новозаветното име на **Господ Исус Христос**, в което се състои Божественото спасение за човечеството.

В седемнадесетата глава се използва термина „великий Вавилон, майка на блудниците“ във връзка с всички протестантски църкви, които ще се присъединят към църквата-майка. Там отново се споменава белега на челото:

„И на челото ѝ имаше написано това име: Тайна; великий Вавилон, майка на блудниците и на гнусотиите на земята.

И видях, че жената се беше опила от кръвта на светиите и от кръвта на Исусовите мъченици; и като я видях, зачудих се твърде много“ (ст. 5-6).

Протестантските църкви, които също са белязани с учението за триединството се завръщат към майчиния скут. Така отново ще бъде „Великият Вавилон“, опиянен от кръвта на мъчениците. Йоан видял това и се зачудил. Всички, които вярват в триединството и са членуват в съответните конфесии вече носят белега на звяра. А тези, които поради библейското убеждение не могат да се подчинят на тази догма, ще бъдат преследвани. **По същия начин и чрез същия белег, чрез който църквата е извършила първото гонение ще извърши и последното.**

Същността на измамата е в това, че извратеното толкова ще прилича на истинското, че почти е невъзможно да се види разликата и така ако е възможно да заблуди и избраните (Мат. 24:24). В Матей 7:21-24 Господ има предвид хора, които говорят за големи знамения и чудеса, с каквито са известни сегашните телевизионни евангелисти на триединството и харизматичните движения. Тези хора ще се опитат да се оправдаят, но Господ ще ги отхвърли като злосторници, които Той никога не е познавал. Истинското действие на Духа винаги е в съответствие с истинското учение на Божието Слово.

Тук трябва да се запитаме:

Защо Бог никога не е говорил за „триединството“ или за „светата троица“?

Защо нито един пророк никога не е споменал „триединния Бог“?

Защо нито един апостол не е говорил за „трите личности в Божеството“?

Защо в Библията не откриваме термините „Бог Син“ и „Бог Свети Дух“?

Защо по време на юдаизма и по времето на апостолите не е имало нито един дебат относно Божеството?

Защо по време на апостолите и в следапостолското време нито веднъж не се е кръщавало в триединната формула?

Защо всички апостоли разбиращи перфектно Матей 28:19 са кръщавали единствено в името на **Господ Исус Христос** чрез потапяне във вода (Деян. 2:38; 8:16; 10:48; 19:5; Римл. 6:3)?

Защото чрез прякото поучение от Възкръсналия и чрез откровението от Духа те са разбрали, че Исус от Назарет е „Емануил = Бог с нас“. Знаели, че заветното име на Новия завет е **Иешуа**, което означава **Яхве-Спасител**, точно така както „Емануил“ означава *Бог с нас*. Също така те знаели, че единственият истински Бог Се е открил като Отец, Син и Свети Дух. И че това се е случило заради нашето

спасение в новозаветното име на Завета, в което са кръстени всички синови и дъщери Божии в периода на Новия завет.

Било то думи, деяния или кръщение, и всичко, което е от Бог и по Негова воля, се извършва в Неговата Църква не чрез някаква магическа формула, нито чрез повтаряне на титли и наименования, а в името на **Господ Исус Христос** (Колос. 3:17). Всяко коляно се поклони не пред титли и формули, а пред светото заветно име на **Господ Исус Христос** (Филип. 2:9-11).

Още в Стария завет на върха Синай Бог е обещал във връзка с името Си: *„На всяко място, където ще правя да се помни Името Ми, ще идвам при теб и ще те благославям“* (Изх. 20:24).

По време на съобщаването за раждане на Спасителя ясно е било казано:

„...Тя ще роди Син, Когото ще наречеш Исус; защото Той е, Който ще спаси народа Си от греховете му. А всичко това стана, за да се сбъдне казаното от Господа чрез пророка: "Ето, девицата ще зачене и ще роди син; и ще го нарекат Емануил", което значи: Бог с нас“ (Мат. 1:21-23).

Всички служения, поставени от Бог в новозаветната Църква, се извършват под ръководството на Светия Дух с пълномощието на Божието Слово в името на Господ Исус Христос. А всички църковни служители извършват всеки ритуал използвайки формулата „в името на Отца и Сина и Светия Дух“ без да споменат самото Име, което по време на кръщението е от истинско значение. Нито един пророк или апостол не е повтарял сляпо такава формула. Затова не ни учудва, че в „християнския“ Запад същата формула се практикува в окултизма и спиритизма.

Слушайте всички вие, които считате че принадлежите към Божието стадо, но едновременно с това вярвате в догмата за триединството: Сега е моментът на истината, на вземане на решението, откриване на Христос и разкриването на антихриста, отделянето на светлината от тъмнината! Посланието на Бога към Неговия разпръснат народ звучи в последното повикване:

„Излезте изсред тях и отделете се, казва Господ, "И не се допирайте до нечисто; и Аз ще ви приема,

И ще ви бъда Отец, И вие ще Ми бъдете синове и дъщери, казва всемогъщият Господ“ (2Кор. 6:17-18; Откр.18:4).

Това е ТАКА КАЗВА ГОСПОД в този текст на Писанието и е напълно ясно. Само тези, които излязат от вавилонско-триединните граници, те могат в действителност да бъдат част от Христовото Тяло чрез кръщение и запечатване от

Светия Дух (1Корин. 12). Христос и антихриста взаимно се изключват. Тези два лагера не могат да се смесят, никой не може да остане неутрален. Едните са запечатани от Светия Дух, а другите са белязани от лъжливата система.

Който чуе тръбата на вечно валидното Евангелие, трябва да последва Божия зов. Сега е момента за вземане на решение: дали искаме да принадлежим към Христос или към антихриста, дали ще бъдем запечатани от Светия Дух в истината на Божието Слово или приемаме белега на звяра и продължаваме да живеем в заблуда? Пророците не познавали лъжливото учение за триединен Бог. Апостолите не са познавали кръщение във формула на троицата. Тази изцяло лъжлива религиозна система е отхвърлена от Бог.

Всичко е обобщено в един човек, който я възплъщава. Описанието и числото в титлата на този мъж са ни представени в Светото Писание. Относно това всички учители на Библията от времето на Реформацията са били на едно мнение. Няма възможност за друго тълкуване, при което всички отделни детайли така да съответстват едно към едно.

ГЛАВА 14

Агнето и 144 000 запечатани

„И видях, и, ето, Агнето стоеше на хълма Сион, и с Него сто и четиридесет и четири хиляди, които носеха Неговото име и името на Неговия Отец, написано на челата им“ (14:1).

Отново се споменава челото във връзка с носенето на име. В седма глава беше съобщено, че 144 000 от дванадесетте израелски племена са белязани с печат на челата си. Тук е допълнено, че печата е име. В четиринадесета глава виждаме запечатаните 144 000 на хълма Сион. Те са показани заедно с Агнето, което символизира тяхното изкупление. Те са приели изкуплението, извършено от Божието Агне на кръста на Голгота. Евреите ще носят име *Емануил-Иешуа*. *Емануил = Бог с нас* (Исая 7:14), *Иешуа = Яхве-Спасител*. След това ще се изпълни Исая 25:9:

„И в онзи ден ще кажат: Ето, това е нашият Бог, чакахме Го да ни спаси. Това е ГОСПОД, чакахме Го. Ще се радваме и ще се веселим в спасението Му“.

Хълмът Сион отново ще е от особено значение (Исая 2 и 4 гл.).

„И чух глас от небето като глас от много води и като глас от гръм; и гласът който чух, беше като глас на свирачи, които свиреха с арфите си.

*И пееха като че ли нова песен пред престола и пред четирите живи същества и старците; и **никой** не можеше да научи песента **освен сто и четиридесет и четирите хиляди**, които са били изкупени от земята“ (Откр. 14:2-3).*

Преди небесният и земният Йерусалим да се обединят, избраните Евреи ще научат нова песен, която после ще пеят всички онези, които са участвали в първото възкресение. Първородният плод на народите е Невястата, която на Небесата ще пее по време на сватбената трапеза. Тази песен се чува чак до земята и единствено 144 000, които са първородния плод на Израел, могат да я научат и да пеят заедно с нея. Невястата са избраните от всички народи и езици, а 144 000 са избраните от дванадесетте племена на Израел. Относно 144 000 е казано:

„Те са ония, които не са се осквернили с жени, защото са девственици; те са които следват Агнето, където и да отива; те са били изкупени измежду човеците за първи плодове на Бога и на Агнето.

И в устата им не се намери лъжа; те са непорочни“ (Откр. 14:4-5).

Както вече споменахме в дванадесета глава, църквата е символизирана от жена. Тези 144 000 са непорочни, тоест не са се осквернили от духовно блудство с някоя църква. Те не принадлежат към никоя църква: не са нито католици, нито евангелски лутерани, нито методисти, нито баптисти, нито нещо подобно. Те изобщо нямат възможност да се присъединят към някоя църква, защото чрез служението на двамата свидетели те са дошли директно при Христос и са запечатани с Божия печат на челата им. Непорочните се срещат с Агнеца, Който ги е изкупил и после те Го следват.

Относно тази група от Израел Господ е казал в Стария Завет:

„Но ще оставя сред теб смирен и беден народ, който ще се уповава на Името на ГОСПОДА.

Останалите от Израил няма да вършат беззаконие и няма да говорят лъжа и няма да се намери в устата им измамен език - защото ще пасат и ще лежат и никой няма да ги плаши. Пей, сионска дъще, извикай от радост, Израилю! Радвай се и се весели от все сърце, ерусалимска дъще!

ГОСПОД отмени присъдите ти, отвърна врага ти; Царят на Израил, ГОСПОД, е сред теб; няма вече да видиш зло“ (Соф. 3:12-15).

Вечно действащото Евангелие

и призивите на трите ангела

В Откр. 14:6-11 по специален начин вниманието ни е насочено към три неща, идващи директно от Небесата. Първо, вечно действащото Евангелие достоверно се проповядва на всички народи и езици. Във връзка с това звучи призив:

„Бойте се от Бога и Му въздайте слава, защото часът на Неговия съд настана; и поклонете се на Този, който е направил небето и земята, и морето, и водните извори!“

Второ, съобщава се за падането на великия Вавилон:

„Падна, падна великия Вавилон, който напои всичките народи от виното на своето разпалено блудствуване“.

Трето, хората се предупреждават да не се покланят на **звяра** и на **неговия образ**, да не приемат **белега му** на челото или ръката си, защото

„Ако някой се поклони на звяра и на неговия образ и приеме белег на челото си или на ръката си, той също ще пие от виното на Божията ярост, което е приготвено чисто в чашата на гнева Му, и ще бъде мъчен с огън и сяра пред светите ангели и пред Агнето“ (ст. 9-10).

Бог не реагира на нищо друго с такъв гняв, като приемането на антихристската система. Който в наши дни ще бъде намерен в тази система, дори и като член на църква с ученето на триединство, която принадлежи към екуменизма и Световния съвет на църквите, за такъв човек няма да има милост, а чака го единствено Божият гняв, огън и сяра.

Това ни показва колко е важно да знаем какво да се разбира под термините „звяр“, „образ на звяра“ и „белег“. Това ни става ясно от несравнимата заплаха. Всеки, който стане жертва на тази религиозна измама, изглеждаща толкова „християнски и набожно“, той приема белега на звяра и ще понесе последствията.

Бог е милостив, милосърден и много добър. Той дава прощение на греховете на всички, които Го помолят за това, и прощава всяка вина. Който, обаче, застане на страната на антихриста в този решаващ исторически момент, той омаловажава Христос и Го отхвърля. Той няма да прости на хората, които възхваляват антихриста, който само говори за прошка и мир, но не може да ги даде, - вместо да се обърнат към Него, към Спасителя, единственият, Който може да даде мир и прощение. Трябва да надникнем в същността на това религиозно оформено дело, и да разберем какви са непоправимите последици за всички, които са във връзка с антихриста.

Пророческото значение и разкриването на оставените символи е можело да бъде разкрито чак сега чрез истинско пророческо служение, когато дойде необходимостта. Никой евангелист или библейски учител до сега не е имал неограничен достъп до пророческата част. Бог прави всичко по Свой Си начин и на всеки от Неговите служители – евангелисти, библейски учители, пастири – дава съответна част от поръчението. Пророческата част, за която става въпрос сега, трябва да бъде оставена на пророк, защото **„Наистина Господ Йехова няма да направи нищо, без да открие Своето намерение на слугите Си, пророците“** (Амос 3:7). Словото винаги е било разкрито на пророците и Божиите слуги, също на апостолите и слугите на Христос, а тълкуванията винаги са идвали от книжниците и теолозите. В новозаветната Църква Бог също е установил учителско, пророческо и апостолско служение (1Корин. 12:28; Ефес. 4:11 и др.).

Страшната съдба на хора, въведени в заблуда, е описана по следния начин: *„И димът от тяхното мъчение ще се издига за вечни векове; и онези, които се покланят на **звяра** и **образа** му, няма да имат покой ни денем, ни нощем, нито който и да е друг, който приема **белега** на името му“* (14:11).

Веднага след това е казано, какво очаква тези, които останат верни на Господ в часът на изпитанието:

„Тук е нужно търпението на светиите, на тези, които пазят Божиите заповеди и вярата в Исус.“

И чух глас от небето, който казваше: Напиши: Блажени мъртвите, които отсега нататък умират в Господа. Да! - казва Духът - за да си починат от трудовете си, защото делата им ги следват“ (ст. 12-13).

Тук се събдва съобщеното във втората част на петия печат в 6 гл., стих 11.

Голямата жътва на житото в края на периода на благодатта

Във втората половина на тази глава са описани две различни жътви. Първата в стиховете 14-16 се отнася до блажените в Христос:

„И видях, и ето, бял облак и на облака седеше Един, Който приличаше на Човешкия Син и имаше на главата си златен венец, а в ръката си остър сърп.

И друг ангел излезе от храма и викаше със силен глас на този, който седеше на облака: Простри сърпа си и жъни, защото е настанал часът да жънеш, понеже земната жътва е презряла.

И така, Онзи, Който седеше на облака, хвърли сърпа си на земята; и земята беше пожъната“.

Човешкият Син на белия облак е Господ Исус Христос. Йоан Кръстител е казал относно жътвата: *„Ще събере житото Си в житницата, а плявата ще изгори в неугасим огън“* (Мат. 3:12, Лука 3:17). Ще събере **Своето** жито в **Своята** житница. В една от притчите Човешкия Син говори за Себе Си като за житно зърно, което е трябвало да падне и да умре, за да може да даде голяма реколта от същи семена. *„Истина, истина ви казвам: ако житното зърно не падне в земята и не умре, то си остава само; но ако умре, дава много плод“* (Йоан 12:24).

Семето, засадено от Бог, ще расте докато накрая не узрее изцяло. *„Земята от само себе си произвежда, първо стрък, после клас, след това пълно зърно в класа. А когато узрее плодът, начаса изпраца сърп, защото е настанала жътва“* (Марк 4:28-29).

Човешкият Син е посадил доброто семе. *„Сеячът на доброто семе е Човешкият Син; нивата е светът; доброто семе са синовете на царството; а плевелите - синовете на лукавия“* (Мат. 13:37-38).

Той е Онзи, който ще пусне сърпа и заедно с ангелите ще пожъне реколтата (Мат. 13:39), и ще грабне Своите Си при себе Си. Викът със силен глас е към Него: *„Простри сърпа си и жъни, защото е настанал часът да жънеш, понеже земната жътва е презряла“* (Откр. 14:15). По време на първото възкресение ще стане съвсем ясно, че избраната група на първородните наистина са напълно и изцяло преобразени в духа и образа на Божия Син (1Йоан. 3:2).

Жътва на земното лозе – изпълнението на Божия гняв

В стиховете 17-20 се говори за съвсем различна жътва, която ще сполети земното лозе.

„И друг ангел излезе от храма, който е на небето, като и той държеше остър сърп.

И още един ангел, който имаше власт над огъня, излезе от олтара и извика със силен глас на този, който държеше острия сърп, като каза: Прати острия си сърп и обери гроздовете на земното лозе, защото гроздето му е вече узряло.

И ангелът хвърли сърпа си на земята, обра земното лозе и хвърли набраното в големия ливн на Божията ярост.

И ливнът бе изтърпан вън от града и кръв потече от лина и стигна дори до юздите на конете на едно разстояние от хиляда и шестстотин стади“.

Който чете паралелните стихове, ще установи че в описаното събитие става въпрос за Божия гняв, който се отприщва по време на последната битка срещу враговете на Израел. Пророците в Стария завет и апостолите в Новия завет са говорили за това. Ключовите думи в тази жътва са „**ливн**“ и „**отмъщение**“.

Тази жътва не радва Господа. Тук става въпрос за човечеството, което е отхвърлило Бог и Му се противопоставило. Когато сравним с други библейски места става ясно, че преди началото на мирното Хилядолетно царство Бог ще се разплати с враждебното към Него човечество. Както гроздовете се изсипват в лина и се изстискват, също така в **лина на Божият гняв** ще бъдат хвърлени хора по онова време. **Богът на любовта, милостта и избавлението** тогава ще се превърне в **Бог на гнева и съденето**, Който ще каже: „*На Мене принадлежи възмездие и въздаяние*“ (Втор. 32:35).

В Исаия 63:2 Го питат:

*„Защо има червено по облеклото Ти и дрехите Ти са като на някой, който **търче ливн**?*

*Аз сам **изтърках лина** и никой от народите не беше с Мен. Да, стърках ги в гнева Си и ги смазах в яростта Си, и кръвта им изпърска дрехите Ми и омърсих цялото Си облекло,*

защото денят на **отмъщението** бе в сърцето Ми и годината Ми за изкупление настана.

Огледах се, но нямаше помощник и се изумих, че нямаше опора; тогава Моята ръка Ми донесе спасение и яростта Ми, тя Ме подкрепи.

И стъпках народите в гнева Си и ги опих с яростта Си, и излях кръвта им на земята“ (ст. 2-6).

„А ти им пророкувай всички тези неща и им кажи: ГОСПОД ще изреве отвисоко и ще нададе гласа Си от свялото Си обиталище; ще изреве силно против обиталището си; ще издаде вик като **търкачите на лив** против всичките жители на земята.

Екотът ще стигне и до край-земята, защото ГОСПОД има съд с народите; Той ще се съди с всяка плът, безбожните ще предаде на меч, заявява ГОСПОД“ (Ерем. 25:30-31).

И пророк Йоил е описал същият ден на отмъщението, в който Бог ще се разплати с безбожното човечество.

„Нека станат народите и да дойдат в Йосафатовата долина; защото там ще седна да съдя всичките околни народи.

Пускайте сърпа в жътвата, защото е узряла; елате, търчете, защото ливът е пълен и каците преливат; понеже нечестие то им е голямо“ (Йоил 3:12-13).

На различни места в Библията се споменават събития, които ще се сбъднат в деня на отмъщението, предсказани от пророк Исаия, гл. 61, стих 2, където на един дъх беше прогласена годината на благоволения Господне. Бог е искал да включи сътвореното човечество в Своя спасителен план и да му даде възможност да участва в Неговите намерения. Тъй като самият Той е вечен, то и Неговият план трябва да се простира отвъд времето – до вечността. Който умишлено, с бявен вътрешен бунт е застанал срещу Бога, Твореца, Господа и Спасителя, такъв няма да има място в завършения Божий спасителен план, когато между Бог и човечеството ще бъде възстановена пълна хармония. Затова примирението в Христос на Бога с човечеството е необходимо условието, което трябва да стане преди получаването на вечен живот с Него.

Заплаха от седемте чаши на гнева.

Множеството при стъкленото море

„И видях на небето друго знамение голямо и чудно: седем ангела, които държаха седем язви, които са последните, защото с тях се изчерпва Божият гняв“ (стих 1).

От тази заплаха става ясно, че с тези язви Божият гняв свършва. Това ще се случи в края на периода на Голямата скръб.

След това темата неочаквано се променя. Във втория стих е изобразено множеството от победители по време на Голямата скръб:

„Видях и нещо като стъклено море, размесено с огън, и тези, които бяха победили звяра и образа му, и числото на името му, стояха при стъкленото море, като държаха Божи арфи.

Те пееха песента на Божия слуга Моисей и песента на Агнеца, като казваха: Велики и чудесни са Твоите дела, Господи Боже Всемогъщи; праведни и истинни са Твоите пътища, Царю на вековете“ (ст. 2-3).

Както видяхме в Откровение 4, пред Божия престол се намира стъклено море. Невястата е **на престола** (3:21) докато идващите от скръбта са **пред престола** (7:9). Тогава неразумните девизи и повярвалите евреи ще се появят там заедно пред престола. Тогава Божият престол няма да е само на Небето, а вече ще бъде и на земята (Мат. 25:31). Този текст свидетелствува, че множеството при стъкленото море е победило звяра, неговия образ и числото на името му, и че се състои от две групи. По-късно, когато сатана бъде свален на земята, останалите неразумни девизи и Израел ще бъдат подложени много по-масивно на същото подтисничество, на което преди Грабването са били подложени истински вярващите, освен мъчениците. Тук са показани заедно онези, които са останали верни, докато в Откровение 20 се споменават мъчениците.

Песента, за която става въпрос, е пяна от двадесет и четерите старейшини още в пета глава. Тук я паят повярвалите от евреите и от народите, които са дошли от скръбта. Това означава, че се паят две песни: тази на Мойсей, Божия служител, и песента на Агнеца. Текстът е поставен под общ знаменател, тъй като това е същия Бог, Който е с израелския народ, и Който е включил народите в Своя спасителен план. Господ ще бъде възхваляван като всемогъщ Бог, а деянията Му – като великолепни. Неговата вярност и справедливост ще се потвърждават на всичките Му пътища. ТОЙ е Царя на народите.

Тъй като сега след Последния съд е настъпил момента на преминаване към мирното Хилядолетно царство, относно всичките народи е казано:

*„Кой няма да се бои от името Ти, Господи, и да го прослави? Защото само Ти си свят; понеже **всички земни племена ще дойдат и ще се поклонят пред Тебе**, защото бяха изявени Твоите праведни присъди“ (стих 4).*

Още старозаветните пророци са предсказали относно господстването на Царя: *„И от новолуние до новолуние, и от събота до събота, ще идва всяка плът да се покланя пред Мен, казва ГОСПОД“ (Исая 66:23).*

Опустошително наказание било обявено на народите, които ще воюват срещу Йерусалим. Въпреки това някои хора ще оцелеят: *„И ето язвата, с която ГОСПОД ще порази всичките народи, които са воювали против Ерусалим: Месата им ще се разложат, докато още стоят на краката си, очите им ще се разложат в ямите си и езикът им ще се разложи в устата им“ (Зах. 14:12+16).* Така виждаме, че широко разпространеното мнение, че ще загинат всички хора по време на съденето и пречистващия процес преди Хилядолетното царство, не е в съответствие със Светото Писание.

„В последните дни хълмът на дома ГОСПОДЕН ще се утвърди на върха на планините и ще се възвиси над хълмовете, и всичките народи ще се стичат на него.

И много народи ще отидат и ще кажат: Елате, да се изкачим на хълма ГОСПОДЕН, в дома на Якововия Бог! Той ще ни научи на пътищата Си, и ще ходим в пътеките Му. Защото от Сион ще излезе поучението и словото ГОСПОДНО - от Ерусалим“ (Исая 2:2-3).

„Така казва ГОСПОД на Войнствата: Още ще дойдат народи и жители на много градове.

И жителите на един град ще отидат в друг и ще кажат: Нека непременно да отидем да се помолим пред ГОСПОДА и да потърсим ГОСПОДА на Войнствата. Ще отида и аз.

И ще дойдат много племена и силни народи да потърсят ГОСПОДА на Войнствата в Ерусалим и да се помолят пред ГОСПОДА.

Така казва ГОСПОД на Войнствата: В онези дни десет мъже от всякакви езици на народите ще хванат, да, ще хванат полата на един мъж юдеин и ще кажат: Искаме да ходим с вас, защото чухме, че Бог е с вас“ (Зах. 8:20-23).

Преди това, обаче, ще се случи предсказаното от Йоан:

„И след това видях, че на небето се отвори храма на скинията на свидетелството;

и седемте ангела, които държаха седемте язви, излязоха от храма, облечени в чисти и светли ленени дрехи и препасани през гърдите със златни пояси.

И едно от четирите живи същества даде на седемте ангела седем златни чаши, пълни с гнева на Бога, Който живее до вечни векове.

И храмът се изпълни с дим от славата на Бога и от Неговата сила; и никой не можеше да влезе в храма, преди да се свършат седемте язви на седемте ангела“ (Откр. 15:5-8).

ГЛАВА 16

Седемте чаши на гнева:

Завършване на Божият гняв

Последните чаши на гнева, съобщени в глава 15, се изпълняват в шестнадесетата.

„И чух от храма силен глас, който казваше на седемте ангела: Идете и излейте на земята седемте чаши на Божия гняв“ (стих 1).

Чрез проповядването на Евангелието на Исус Христос в края на периода на благодатта човечеството ще получи последен шанс да приеме Божията любов, пълното опрощаване на греховете и вината и правото на спасение, чак до първото възкресение, когато отново ще се върнем в правото на синове и дъщери Божии. Който откаже предложената Божия милост ще трябва да понесе справедливия гняв на Бога.

Първата чаша ще сполети тези, които са приели белега на звяра и се кланят на образа му.

„И първият отиде та изля чашата си на земята; и появи се лоша и люта рана на ония човеци, които носеха белега на звяра и които се покланяха на неговия образ.

Вторият ангел изля чашата си в морето; и то стана кръв като на мъртвец, и всяка жива твар в морето умря.

Третият ангел изля чашата си в реките и във водните извори; и водата им стана кръв.

И чух ангела на водите да казва: Праведен си Ти, Пресвети, Който си, и Който си бил, загдето си отсъдил така;

понеже те проляха кръв на светии и на пророци, то и Ти си им дал да пият кръв. Те заслужават това.

И чух олтара да казва: Така, Господи Боже Всемогъщи, истинни и праведни са Твоите съдби.

Четвъртият ангел изля чашата си върху слънцето, на което се позволи да гори човеците с огън.

А като се опекоха човеците от голяма жега, похулиха името на Бога, Който има власт над тия язви, и не се покаяха да Му отдадат слава.

Петият ангел изля чашата си върху престола на звяра; и царството му потъмня, и човеците хапеха езиците си от болки,

и похулиха небесния Бог поради болките си и раните си, и не се покаяха за делата си“ (ст. 2-11).

По време на първите пет чаши на гнева на земята се случват страшни неща. Страницата ще се обърне – тогава не сатана ще преследва и измъчва вярващите, а Ангелите с чашите ще изливат гнева върху тези, които са служили на сатана и са били на негово разположение. Както става ясно от това описание всички, които са били част от религиозната му система и са се покланяли на образа му, ще усетят гнева — язвите са толкова непредставими, че изобщо не можем да ги коментираме. Сега, докато все още трае периода на благодатта, бихме искали на всички човешки и ангелски езици да зовем: „**Търсете ГОСПОДА, докато може да бъде намерен; призовавайте Го, докато е близо**“ (Исая 55:6).

После, обаче, ще бъде твърде късно и както е писано в Библията, няма да бъде възможно за човека да се обърне към Господ. Периода на благодатта ще е приключил и спасението ще стане невъзможно. Отчаяние и безнадеждност ще завладеят човечеството. Тогава всеки ще се намира там, където сам е пожелал да бъде. Точно сега всеки един от нас взема сам това решение и прави избор.

„Шестият ангел изля чашата си върху голямата река Ефрат; и пресъхна водата ѝ, за да се приготви пътят на царете, които идват от изток.

И видях да излизат от устата на змея и от устата на звяра, и от устата на лъжепророка три нечисти духа, подобни на жаби; защото те са духове на бесове, които, като вършат знамения,

отиват при царете на цялата земя, за да ги събират за войната във великия ден на всемогъщия Бог. И ги събраха на мястото, което на еврейски се нарича Армагедон“ (ст. 12-16).

Ключовата дума в този текст е „война“. Не става въпрос за някаква битка като военен конфликт между народите, а за последната голяма битка преди установяването на Хилядолетното царство. Описанието е еднозначно: войските на Изтока ще се задвижат. Изсъхналата река Ефрат показва в каква посока ще се движат. Други библейски места посочват, че северно от Израел ще се обединят войски.

„Така казва Господ Иеова: Ето, Аз съм против тебе, Гоге, княже на Рос, Мосох и Тувал!

Ще те обърна, ще туря кука на челюстите ти, и ще те извадя, с цялата ти войска, коне и конници, всички напълно въоръжени, едно голямо пълчище с щитове и щитчета, всички употребяващи ножове: персийци, етиопяни и ливийци с тях, всички с щитове и шлемове, Гомера и всичките му пълчища, дома на Тогарма, от най-далечните страни на север, и всичките му пълчища, и много народи с тебе.

...В оня ден, когато хората Ми Израил ще живеят в безопасност, ти няма ли да го знаеш? Ще дойдеш от мястото си, от най-далечните страни на север, ти и много племена с тебе, всички яздеци на коне, голямо множество и силна войска; и ще възлезеш против хората Ми Израил като облак покриващ земята. Това ще бъде в последните дни...“ (Езек. 38:3-16).

„Ще те обърна и примамя, и, като те възведа от най-далечните страни на север, ще те доведе върху Израилевите планини;

и ще избия лъка ти от лявата ти ръка и ще направя да паднат стрелите от дясната ти ръка.

Ще паднеш върху Израилевите планини, ти, и всичките ти пълчища, и племената, които са с тебе; и ще те предам да бъдеш изяден от хищни птици от всякакъв вид и от полските зверове“ (Езек. 39:2-4).

„Ден тъмен и мъглив, Ден облачен и мрачен, Бързащ като зората, която се разпростира върху планините; Идат люде много и силни, Подобни, на които не е имало от века, Нито подир тях ще има до годините на много поколения“ (Йоил 2:2).

След това наистина ще започне „свещената война“, която се споменава толкова често в ислямския свят.

„Прогласете това между народите, подгответе свещена война, вдигнете силните мъже; нека се приближат и се изкачат всичките воини!

Нека станат народите и се изкачат в Йосафатовата долина, защото там ще седя да съдя всичките околни народи“ (Йоил 3:9+12).

„Аз заповядах на осветените Си, повиках също и силните Си, за да изпълнят гнева Ми - онези, които се радват на Моето величие.

Глас на множество по планините като на голям народ! Метежен шум от царствата на събраните народи! ГОСПОД на Войнствата преглежда войска за бой.

Те идват от далечна земя, от небесните краища - ГОСПОД и оръдията на негодуването Му, за да погуби цялата земя“ (Исая 13:3-5).

„Защото е ден на отмъщение от ГОСПОДА, година на възмездия за делото на Сион“ (Исая 34:8).

Сатанинската триоца:

змей, звяр, лъжепророк

Сатанинската триоца, която се споменава в Откр. 16:13 към онзи момент оказва влияние върху цялата земя. Сатаната все още е княз на този свят и ще направи последен опит за страшно разрушение, нападайки израелския народ с

всичките си военни съюзници (Зах. 14:2). Тогава сатана, змеят, ще има огромна власт в политическата и религиозната сфера. Той ще се опита да завладее човечеството, което се е предало на негово разположение.

Сатанинската тройца – змеят (сатана), звяр (политически лидер) и лъжепророк (най-големия религиозен лидер) – се състои от три демонични духа, които дори правят някои чудеса – това са чудеса на лъжи и измама – с цел да си проправят път към земните управители. В този момент всички политически лидери и хора с висок пост ще са под директно влияние на сатана. Няма да има изключения. Независимо от настроението на населението в различните държави към израелския народ, правителствата им ще са принудени да действат заедно тъй като са подчинени на ООН.

В глава 16 стихове 17-21 между другото също е описан съда над Великия голям град Вавилон. Тук не става въпрос за древния град Вавилон на река Ефрат, чието име може да се преведе като „объркване“, и който от много време е в руини, а за символичния град Вавилон. Той подробно е описан в различни глави на Откровението.

„И седмият ангел изля чашата си върху въздуха; и из храма излезе силен глас от престола и каза: Сбъдна се.

И произлязоха светкавици и гласове и гръмове, и стана силен трясък, небивал откак съществуват човеци на земята, такъв трясък, толкова силен.

И великият град се раздели на три части, и градовете на народите паднаха; и Бог си спомни за великия Вавилон, да му даде чашата с виното от яростния Си гняв.

И всеки остров побягна и планините не се намериха.

И едър град, тежък около един талант, падаше от небето върху човеците; и човеците похулиха Бога поради язвата от града, защото язвата от него беше твърде голяма“.

Както става ясно от цялостното описание по онова време няма да стават единствено военни конфликти. Земята и морето също ще бъдат включени в страданията. Островите и планините ще променят местата си. Силно земетресение, каквото не е имало на земята, ще разтърси градовете на света и ще ги обърне в руини, а великият Вавилон ще сложи в пепел. От всички страни и на всички нива ще се осъществяват съдене и процес на пречистване. На никой не бихме пожелали да бъде на земята по онова време, но всички, които вярват в

Божието Слово нека да внимават и да се молят, за да бъдат достойни да избегнат всичко това и да се явят пред Човешкия Син.

„Но бдете всякога и се молете, за да бъдете намерени достойни да избегнете всичко това, което предстои да стане, и да застанете пред Човешкия Син“ (Лука 21:36).

ГЛАВА 17

Жената яздеца звяра

Седемнадесетата глава е точно толкова загадъчна, колкото и тринадесетата. В нея откриваме символи, които вече са ни известни, както и някои доста загадъчни символи. Тук ни е необходимо истинско откровение от Бог, за да разпознаем правилно и разберем, какво се крие под символичните описания. Отново ще разгледаме ключовите думи, които водят до разкриване на значението на тези символи.

Например, значението на първия стих се намира в петнадесетия. В предишните глави беше изявено какво символизира една жена в библейското пророчество. Също така самото Писание хвърля достатъчно светлина върху звяра със седем глави и десет рога, с жената яздеца звяра.

Преобладаващото мнозинство библейски учители са единомисленици, че тази „голяма блудница“ е Римската църква, която царува върху седемте хълма. От всички съществуващи църкви единствено Римската има своя собствена територия и е държава, която е изпратила свои посланици в останалите държави, както е типично между народите. По този начин държавата Ватикан разполага с дипломатически канали на връзка с правителствата на света. Римският папа е едновременно и държавен глава, поради което по време на държавни посещения бива посрещан с всички дипломатически почести. Всички останали църкви имат повече или по-малко влияние в някои страни или региони, но Католическата присъства по един или друг начин навсякъде по света. Това е написал провидеца в стиховете 1-2:

„И дойде един от седемте ангела, които държаха седемте чаши, и говори с мен, и каза: Ела, ще ти покажа съда над голямата блудница, която седи на много води,

с която блудстваха земните царе, и земните жители се опиха от виното на нейното блудстване“.

Няма друга църковна институция, която така да търси благоразположението на земните уравители и царе. През август 1994-та римският папа се обърна към 184 правителства преди "Международната конференция по народонаселението" през септември в Кайро и потърси подкрепата на ватиканското становище, дори и от екстремно ислямски държави.

Йоан видял, какво представлява в действителност тази институция:

„И така, той ме заведе в Духа в една пустиня. И видях жена, седяща на червен звяр, пълен с богохулни имена, който имаше седем глави и десет рога“ (Откр. 17:3).

В 12 глава ни беше показана вярната жена, която бе приела Божието семе, и роди съответното. А тук виждаме невярна жена, която е приела чуждо семе. Тя е наричана жена, тъй като е възприемана външно като църква и Божието име е в устата ѝ, но цялата ѝ система е пълна с богохулни имена.

Символа на тази жена яздеща звяра показва, че религиозната власт ще поеме контрол над светската. Светската институция е символизирана от тази невярна жена, която държи юздите в ръцете си, тоест управлява светската власт, върху която седи. В глава 13 вече се занимавахме с властта на звяра. Следващият стих би трябвало да бъде достатъчен:

„Жената бе облечена в багреница и червено и украсена със злато, със скъпоценни камъни и с бисери, и държеше в ръката си златна чаша, пълна с мръсотии и с нечистотиите от нейното блудствуване“.

Всеки, който е посетил съкровищницата на Ватикана, знае, за какво става дума.

В книгата на пророк Езекиил Бог много преди това е дал описание на тази система и най-вече онзи, който се смята за повече от човек: *„Така казва Господ Иеова: Понеже се е надигнало сърцето ти, и ти си рекъл: Аз съм бог, седя на Божието седалище сред моретата; а пък ти си човек, а не бог, ако и да си поставил сърцето си като, че е Божие сърце (виж също 2 Сол. 2 гл.); с мъдростта и разума си ти си придобил **богатство** за себе си, и придобил си **злато и сребро в съкровищниците си**; с голямата си мъдрост ти си придобил богатството си чрез търговията си, и сърцето ти се е надигнало поради богатството ти...“ (Езек. 28:2-5).* Всеки тамошен човек знае, че в съкровищницата на Ватикана е натрупано неизчислимо богатство и че Ватикана участва във всяка печеливша финансова сфера: банки, застраховки и в цялата икономиката.

След това в Откровение 17 е казано:

„И на челото ѝ имаше написано това име: Тайна; великий Вавилон, майка на блудниците и на гнусотиите на земята“ (стих 5).

Този надпис на челото също е невидим, тъй като иначе всеки би могъл да го види. Както необяснимата Божествена тайна **Бог е в Христос с Църквата** е неразбираема, така и тайната на **сатана в отпадналата църква** също е неразбираема и необяснима. Самият сатана е същество отпаднало от Бога, но не отричащо Бог – същото важи и за отстъпилата църква.

Духовното състояние на тази институция е било разкрито на пророк Еремия, който пише: *„В ръката Господня Вавилон е бил златна чаша, която опиваше целия свят; от виното му пиеха народите, затова те обезумяха“* (Ерем. 51:7). Цялото човечество станало духовно опиянено, въпреки обширните си познания и вече не може трезво с яснота да държи на духовното разбиране. Всичките извратени учения имат същото духовно състояние по причината на излишък на вино. Ето защо библейска ориентация може да получат само онези, които излизат от тази система.

Пророкът продължава: *„Внезапно Вавилон падна и се разруши; ридайте за него; вземете балсама за раната му - дано се изцели. Опитахме се да целим Вавилон, но не бе изцелен; оставете го и нека отидем всеки в страната си, защото присъдата му стигна до небето и се възвиси дори до облаците“* (Ерем. 51:8-9).

Реформаторите не успяха да изцелят този велик Вавилон. Всички те са били принудени да напуснат онези непоправими неща и да създадат собствени църкви. И сега изцелението му е невъзможно. Въпреки процеса на трансформацията, който продължава сам по себе си, тази институция си остава онова, което винаги е била – нещата не са се променили. Привидните отстъпки и корекции имат една единствена цел: да се елиминира негативното мислене на протестантите, така че нито един да не повдигне гласа си в предупреждение и да не застане против него. С тази цел след Втория ватикански събор в римската църква започва да се употребяват много протестантски изрази, но реално погледнато нищо не се променило.

Тази голяма институция е църква-майка, от която излязоха множество църкви, които в същност са нейни дъщери и сега се завръщат отново към майчиния скют. Техните учения са подобни или почти еднакви. Стъпка по стъпка се преодоляват онези точки, в които има разминаване. Тук катастрофалното е, че протестантските и независимите църкви не се стараят да сравняват ученията си

със Светото Писание и да имат приспособяване към него, но се сравняват помежду си и се приспособяват към някой.

Относно кръвта на милионите мъченици Йоан свидетелствува:

„И видях, че жената се беше опила от кръвта на светиите и от кръвта на Исусовите мъченици; и като я видях, зачудих се твърде много“ (стих 6).

Този стих се потвърждава от историографията, особено във връзка с хилядолетна автократия на тази държавна църква.

Стиховете 7 и 8 описват състоянието на светската и религиозната власт в последния период от време. Също така става въпрос за управителите и за звяра, който не идва нито от морето (13:1-10), нито от земята (13:11-18), а възлиза от бездната (11:7), и отива в погибел:

„Звярът, който си видял, беше, но го няма; обаче, скоро ще възлезе из бездната и ще отиде в погибел. И земните жители, всеки, чието име не е написано в книгата на живота от създаването на света, ще се зачудят, когато видят, че звярът беше и го няма, но пак ще дойде“ (стих 8).

В стих 9 ни е казано:

„Тук е нужен разум, който има мъдрост: седемте глави са седем хълма, на които седи жената“.

Градът на седемте хълма, наричан още „вечния град“ е световно известен. Мястото е географски означено. Седемте глави сочат седемте водещи западни индустриални държави, както и историческото им развитие. Само осмата е тайнствена, която всъщност принадлежи на седемте и е наричана звяр, тъй като упражнява светска власт.

„И звярът, който беше и го няма, той е осмият цар, който е от седемте, и отива в погибел“ (стих 11).

Този текст е шифрован, но едновременно е ясен. Става въпрос за много важна най-малка държава, която се намира в друга държава принадлежаща към обединена Европа. Във всички случаи източно-европейските управители в последния период ще дадат властта си на разположение на този владетел.

„И десетте рога, които си видял, са десет царе, които още не са получили царска власт, но за един час получават власт като царе заедно със звяра;

те са единомислени и предават на звяра своята сила и власт“ (ст. 12-13).

Както седемте глави сочат седемте водещи западни страни, така десетте рога посочват източно-европейските държави.

„Те ще воюват срещу Агнето и Агнето ще ги победи, защото е Господар на господарите и Цар на царете; също и тези, които са с Него, са призвани, избрани и верни“ (стих 14).

Във връзка с последната голяма битка източно-европейските държави, особено Русия ще видят себе си измамани от тази религиозна световна власт, и силно ще се разгневят на Римската църква:

„И десетте рога, които ти видя - те и звярът - ще намразят блудницата и ще я направят пуста и гола, и ще изядат месата ѝ, а нея ще изгорят с огън.

Защото Бог сложи в сърцата им да извършат Неговата воля, като действат единомислено и предадат царската си власт на звяра, докато се изпълнят Божиите думи“ (ст. 16-17).

Съюзничеството им ще трае само докато Божието Слово се сбъдне. Комунизмът няма напълно да изчезне от Русия. Източно-европейските държави ще си съдействат само докато не се изпълни библейското пророчество за последното време. Те са предназначени да разрушат така наречения „вечен“ град.

В последния стих на глава 17 отново има предупреждение за деянията на тази световна религиозно-светска институция:

„И жената, която си видял, е големият град, който царува над земните царе“.

На земята наистина съществува само един единствен град, който се намира на седем хълма, и който упражнява религиозна и политическа власт над религиозните и политическите водачи в целия свят.

ГЛАВА 18

Унищожението на великия Вавилон

В осемнадесетата глава още веднъж подробно са описани падението на Вавилон и неговото унищожение. Всеки би трябвало сам да прочете внимателно тази глава, за да види до каква степен достига Божия гняв.

„След това видях друг ангел, който слизаше от небето и имаше голяма власт; и земята бе осветена от неговата слава.

Той извика със силен глас: Падна, падна великият Вавилон и стана жилище на бесовете, свърталище на всякакъв нечист дух и свърталище на всякаква нечиста и омразна птица;

защото всички народи пиха от виното на нейното разпалено блудстване и земните царе блудстваха с нея, земните търговци се обогатиха от безмерния ѝ разкош“ (ст. 1-3).

В края на периода на благодатта от Небето звучи последен призив:

„Излезте от нея, люде Мои, за да не участвувате в греховете ѝ и да не споделяте язвите ѝ;

защото греховете ѝ стигнаха дори до небето, и Бог си спомни нейните неправди“.

Възможно е тези, които се предопределени за спасение, все още да са в нея и ще чуят този зов чак в последния момент преди Грабването. Тази последна вест ги призовава да излязат от нея.

По-нататък се съобщава, че в един ден ще нахлуят мор, скръб и глад, и ще падне огън върху нея.

„Колкото е прославляла себе си и е живяла разкошно, толкова мъки и печал ѝ дайте; защото казва в сърцето си: Седя като царица, не съм вдовица и печал никога няма да видя.

Затова в един ден ще дойдат напастите ѝ мор, печал и глад и тя ще изгори в огън; защото могъщ е Господ Бог, Който я съди.

И земните царе, които са блудствали и живели разкошно с нея, ще заплачат и заридаят за нея, когато видят дима от изгарянето ѝ.

Отдалеч ще стоят поради страх от мъките ѝ и ще казват: Горко, горко на тебе, велики граде Вавилоне, могъщи граде, понеже в един час дойде присъдата ти! (ст. 7-10).

Тъй като тук става въпрос за града, в който са били подписани Римските договори, и който се счита за кръстопът на световния пазар, неговото унищожение много ще засегне търговците.

„И земните търговци ще плачат и жалеят за нея, защото никой вече няма да купува стоките им,

стоки от злато и сребро, скъпоценни камъни и бисери, висон и пурпур, коприна и червен плат, и всякакво благоуханно дърво, и всякакви изделия от слонова кост, и всякакви изделия от скъпоценно дърво и от бронз, от желязо и от мрамор, и канела, аромати, тамян, миро и ливан, вино и маслинено масло, чисто брашно и пшеница, добитък и овце, коне, колесници и роби, и човешки души.

Плодовете, за които душата ти копнееше, изчезнаха от теб и всеки разкош и блясък си отиде от теб и няма вече да се намери.

Търговците на тези неща, които се обогатиха от нея, ще застанат надалеч от страх от мъките ѝ и ще плачат и ще жалеят,

като казват: Горко, горко, граде велики, облечен във висон, пурпур и червено и позлатен със злато, скъпоценни камъни и бисери!

Защото за един час беше опустошено такова голямо богатство!“ (ст. 11-17).

В седемнадесетата глава е описана отпадналата жена, която е била окичена със злато, скъпоценни камъни и бисери. Тук ни става ясно, че жестокото унищожение ще сполети целия велик град.

„ Горко, горко, на великия град, в който всички, които имаха кораби по морето, се обогатиха от нейното великолепие; защото за един час беше опустошена!“ (стих 19).

Пророкът казва на спасените, живеещи по онова време в Небесата:

„Веселете се заради нея, небеса и вие светици, апостоли и пророци, защото Бог изпълни присъдата над нея заради вас“ (стих 20).

В последните стихове ни е съобщено, че този велик град ще бъде хвърлен в морето като воденичен камък и вече няма да бъде намерен. Накрая чрез Свящото Си Слово Бог обвинява тази голяма световна политическо-религиозна институция, че е правила отрови и магии, чрез които е подвела всички народи.

„...твоите търговци бяха големците на земята, защото чрез твоите чародейства бяха измамени всичките народи.

И в нея беше намерена кръвта на пророците и на светиите, и на всичките убити на земята“ (ст. 3-24).

Никой човек не би посмял да изрази нещата толкова ясно, както ги изрекъл истинския Бог. Тази земя наистина е напоена с кръвта на мъчениците.

ГЛАВА 19

Ликуване на небесата

поради унищожението на Вавилон.

Сватбената вечеря на Агнето

Първата част от деветнадесетата глава описва сватбената вечеря на Агнето, но преди това се споменава за присъдата, чрез която Бог отмъсти за кръвта на слугите Си. На Небесата се разнася мощно ликуване на множеството спасени:

„След това чух нещо като силен глас от голямо множество на небето, който казваше: Алилуя! Спасението, славата и силата принадлежат на нашия Бог!

Защото Неговите присъди са истинни и праведни, понеже Той осъди великата блудница, която е покварила земята със своето блудство, и прати върху нея възмездие за кръвта на Своите слуги.

И те втори път казаха: Алилуя! И димът ѝ се издигна за вечни векове.

И двадесет и четиримата старейшини и четирите живи същества паднаха и се поклониха на Бога, който седи на престола, и казаха: Амин! Алилуя!

И от престола излезе глас, който казваше: Хвалете нашия Бог, всички Негови слуги, вие, които Му се боите, малки и големи!" (ст. 1-5).

Множеството от победители, които са на Небесата, избавени са от всяка земна скръб, те са променени и възвърнати в разцвета на младостта си (Йов 33:25). Там няма никакви грижи, никави нужди, няма смърт, и нищо, което напомня за грехове, болести и старост, а единствено там е съвършена слава и вечно щастие.

„А както е писано: "Каквото око не е видяло и ухо не е чуло, и на човешко сърце не е идвало, това е приготвил Бог за тези, които Го любя" (1 Корин. 2:9).

„И чух нещо като глас от огромно множество, като глас от много води и като глас от силни гръмове, които казваха: Алилуя! Защото Господ, нашият Бог, Всемогъщият, се възцари!

Нека се радваме и се веселим и нека Му отдадем слава, защото дойде сватбата на Агнето и Неговата жена се е приготвила.

И на нея се даде да се облече в блестящ и чист висон, защото висонът са праведните дела на светиите“ (ст. 6-8).

Грабнатата Невяста от земята се намира по времето на скръбта на сватбената вечеря със своя небесен Младоженец, по чиито образ и подобие е била преобразена. Множеството на първенците е Невястата на Агнето. Тя е напълно оправдана, осветена и облечена в искрящо бяла ленена дреха. Божията праведност ѝ била върната чрез Христос.

В Матей 25 гл. се говори за идването на Младоженеца и разумните девици, относно които е казано: „...и готовите влязоха с него на сватбата, и вратата се затвори“ (стих 10).

В Матей 22 гл. се обявява сватбената вечеря, на която всичките поканени по различно време си измислиха оправдания. Въпреки това, най-накрая залата се запълни изцяло. Ако приведем под общ знаменател различни стихове от Писанието, то разумни девици, Невяста и гости — това е същото множество от първенците. Тъй като техният престой на Небесата е в продължение на известен период — по време на сватбената вечеря — там изкупените са гости, а след това се завръщат с Господ за да владеят заедно с Него в Хилядолетното царство. Използването на различни наименования на тази група е с цел да бъде показана във връзка с различни неща. Като девици те са непорочни, като Невяста са едно

цяло с Младоженеца, като избрани гости седят на великата трапеза заедно с техния Господ (Мат. 8:11, Лука 13:29).

„И ми каза: Напиши: Блажени са тези, които са поканени на сватбената вечеря на Агнето. И ми каза: Тези са истинните Божи думи.

Тогава аз паднах пред краката му, за да му се поклоня, но той ми каза: Недей; аз съм служител заедно с теб и с братята ти, които имат Иисусовото свидетелство. Поклони се на Бога; защото Иисусовото свидетелство е духът на пророчеството“ (Откр. 19:9-10).

Духа на пророчеството е пребъдвал върху пророците, които са предизвестили пришествието на Спасителя. Исус Христос е в центъра на историята на спасението. Неговото свидетелство минава като червена нишка през цялото Свето Писание. Свидетелството за Исус е *духа на пророчеството*, то не е пророческа дарба. Мнозина имат дарби на Духа, но тук става въпрос за самото Божие свидетелство на Исус Христос, което е казал в Откр. 1:8: *„Аз съм Алфа и Омега, казва Господ Бог, Който е, и Който е бил, и Който иде, Всемогъщият“*. Никой не би могъл убедено да каже, че Исус е Господ, имайки на предвид Бог, освен ако това не му бъде дадено чрез откровение от Светия Дух. Всички, които ще бъдат с Господ по онова време, имат това Божие откровение, а чрез него и свидетелството на Исус Христос, както Духът го е разкрил на Йоан.

В последната битка решава Самият Господ

Във втората част на деветнадесета глава се описва как след сватбената вечеря Господ слиза долу с много корони на главата Си като великия Завоевател яздец на бял кон. Небесните войски Го следват за да участват в последната битка, когато народите ще бъдат смачкани в лина на гнева на всемогъщия Бог. Тогава ще се сбъдне предсказаното на много места в Стария и Новия завет. Несъмнено тук е описана последната битка преди началото на Хилядолетното царство в деня на Всемогъщия Бог.

„След това видях небето отворено, и ето, бял кон, и Онзи, който яздеше на него, се наричаше Верен и Истинен, и Той съди и воюва в справедливост.

Очите Му бяха като огнен пламък и на главата Му бяха много корони, и имаше написано едно име, което никой не знаеше освен Него.

И беше облечен в дреха, натопена в кръв; и Името Му е Божието Слово.

И небесните войски Го следваха на бели коне, облечени в бял и чист висон.

*От устата Му излизаше остър меч, с който да порази нациите; и Той ще ги пасе с желязна тояга и ще **стъпче лина на яростния гняв на Всемогъщия Бог.***

И на дрехата и на бедрото Му имаше написано име: Цар на царете и Господар на господарите“ (ст. 11-16).

По онова време не се говори за Божията любов и милост. Тогава човечеството ще е отхвърлило презрително Неговата любов и милост, чрез което е предизвикало Неговия гняв.

„После видях един ангел, стоящ в слънцето; и, извиквайки със силен глас, каза на всичките птици, които летят посред небето: Дойдете, събирайте се за великата Божия вечеря,

за да ядете месата на царе и месата на хилядници, месата на юнаци и месата на коне и на ония, които яздят на тях, дори месата на всичките човеци, свободни и роби, малки и големи“ (ст. 17-18).

Пророк Езекиил е видял тази последна битка, както царете и армиите, които участват в нея, и ги е описал по същия начин:

„ А ти, сине човешки, така казва Господ БОГ: Кажете на птиците от всякакъв вид и на всички полски зверове: Съберете се и елате! Струпайте се отвсякъде на жертвата, която жертвам за вас, голяма жертва върху израилевите планини, и яжте месо и пийте кръв!

Месата на силни мъже ще ядете и кръвта на земните първенци ще пиете - овни, агнета и козли, и юнци, всички угоени на Васан.

И ще ядете тлъстина до насита и ще пиете кръв до опиване от жертвата, която жертвах за вас.

И ще се наситите на трапезата Ми с коне и ездачи, със силни мъже и с всички воители, заявява Господ БОГ“ (39:17-20).

По това време двете главни отговорни личности — политическия лидер и религиозната глава — ще бъдат хванати и хвърлени живи в огненото езеро:

„И видях звяра и земните царе, и войските им, събрани да воюват против Яздеция на коня и против Неговото войнство.

И звярът беше хванат и с него и лъжепророкът, който беше вършил пред него знамения, с които измами онези, които бяха приели белега на звяра и които се покланяха на неговия образ. Те двамата бяха хвърлени живи в огненото езеро, което гори със сярата“ (Откр. 19:19-20).

В тази последна битка няма да има военнопленници и никой няма да избяга. Цялата армия, която идва от север под влиянието на сатана и отива към Израел, ще бъде унищожена.

„А останалите бяха избити с меча на Яздеция на коня, с меча, който излизаше от устата Му. И всичките птици се наситиха с месата им“ (стих 21).

„И Аз ще се съдя с него с мор и с кръв и ще наваля пороен дъжд и каменна градушка, огън и сярата върху него и върху полковете му, и върху многото народи, които са с него.

И ще се възвелича и ще се осветя, и ще се изявя пред очите на много народи; и те ще познаят, че Аз съм ГОСПОД“ (Езек. 38:22-23).

ГЛАВА 20

Връзването на сатана.

Първото възкресение завършва с мъчениците.

Хилядолетното царство на мира

В началото на двадесета глава ни е казано, какво ще се случи със сатана — източникът на всяко зло, враг и противник Божий. Той ще бъде вързан и хвърлен в бездната.

„И видях, че слизаше от небето един ангел, който държеше в ръката си ключа на бездната и една голяма верига.

Той улови змея, старовременната змия, която е дявол и сатана, и го върза за хиляда години,

и, като го хвърли в бездната, заключи и я запечата над него, за да не мами вече народите, преди да се свършат хилядата години, след което той трябва да бъде пуснат за малко време“.

Както видяхме в дванадесета глава, при Грабването на Църквата-Невяста сатана и неговите последователи ще бъдат свалени на земята. Тук е казано, че от земята ще бъде хвърлен в бездната. Пророк Исая ни информира, че войнството на високопоставените, тоест всички свръхестествени сили от страната на сатана, също ще бъдат наказани и затворени в тъмницата заедно със земните владетели, които са се противопоставили на Господ (Исая 24:21-23). Павел пише, че Бог е обезоръжил тези сили и ги изложил открито на показ, тържествувайки над тях чрез Христос (Кол. 2:15). Тъй като тези завладени вражески сили все още са във въздуха, Павел призовава вярващите да водят духовна битка, „защото нашата борба не е срещу кръв и плът, но срещу началствата, срещу властите, срещу духовните сили на нечестията в небесните места“ (Ефес. 6:12).

В четвъртия стих сме запознати с две много важни събития, които ще се случат точно преди началото на Хилядолетното царство: първо ще се състои съденето или съдопроизводството; второ ще възкръснат умрелите като мъченици по време на преследването.

„И видях престоли; и седнаха на тях, и им се даде да съдят. Видях и душите на онези, които бяха обезглавени заради Иисусовото свидетелство и заради Божието слово и които не се бяха поклонили на звяра, нито на неговия образ, и не бяха приели белега на челото си и на ръката си. И те оживяха и царуваха с Христос хиляда години“.

В този текст вече не се споменава Грабването и сватбената вечеря, тъй като събитията описани в Откровение 20 глава се случват след тези събития. Божието Слово е свършено и напълно точно във всеки един аспект. Тук за последно ни е пояснено, че мъчениците са останали верни по времето на скръбта, не са приели белега и не са се поклонили на образа.

Споменатото съдене тук в същност е едно предварително съдопроизводство преди установяването на Хилядолетното царство, а не е така наречения *страшен*

сѐд последен пред Белия престол, когато всички мъртви ще възкръснат и ще бъдат съдени.

Пророк Даниил пише паралелно с Откровение 20:4:

„Гледах, докато се положиха престоли и Старият по дни седна. Облеклото Му беше бяло като сняг и косата на главата Му - като чиста вълна, престолът Му - огнени пламъци и колелата Му - горящ огън.

Огнена река изтичаше и излизаше отпред Него, хиляди по хиляди Му служеха и десетки хиляди по десетки хиляди стояха пред Него. Съдът седна и се отвориха книги“ (Дан. 7:9-10).

Това, че е видял Бог като старец, не означава че Той е уморен дядо. ТОЙ е Дух, Неговите години нямат нито начало, нито край. Той като Съдия е представен като почтен беловлас Старец като най-висок авторитет. В миналото съдиите приемайки този образ са носели бели перуки. С този образ Господ Бог Се открива като Съдия, изразявайки Неговия авторитет и почетност.

Както в Откровението, така и в Даниил е напълно ясно, че това съдене ще се случи в края на тази последна епоха. Пророк Даниил описва детайли, принадлежащи към последния етап на настоящата цивилизация, а не след Хилядолетното царство.

„Тогава гледах заради гласа на големите думи, които рогът говореше; гледах, докато звярът беше убит и тялото му погубено и предадено на горящ огън.

*А колкото за другите зверове, тяхното владичество беше отнето и животът им се продължи до **време и година**.*

Гледах в нощните видения, и ето, с небесните облаци идваше един като Човешки Син и стигна до Стария по дни; и Го доведоха пред Него.

И на Него се даде владичество и слава, и царство, за да Му служат всички народи, племена и езици. Неговото владичество е вечно владичество, което няма да премине, и царството Му е царство, което няма да се разруши“ (7:11-14).

Исус Христос, Който се разкри като Човешки Син, после Сам ще поема властта и ще седне на престола на славата Си:

„А когато дойде Човешкият Син в славата Си и всички святи ангели с Него, тогава ще седне на славния Си престол.

И ще се съберат пред Него всички народи; и ще ги отлъчи един от друг, както овчарят отлъчва овцете от козите“ (Мат. 25:31-32).

В Данииел се отварят книги, но не и Книгата на живота. Там също четем за зверове, чиито живот е точно измерен до година и ден. Също така е написано, че Човешкият Син ще се яви пред почтенния Старец и поема **властта**, славата и **царството**, което ще съществува завинаги. Връзката на контекста от Данииел и Матей е напълно ясна. В Данииел 7 също така се споменават три години и половина преследване. След това ще настъпи края на царствата на този свят и ще се утвърди Небесното царство на земята.

*„Той ще говори думи против Всевишния, ще изтощава светиите на Всевишния, и ще замисли да промени времена и закони; и те ще бъдат предадени в ръката му до **време и времена и половина време**.*

Но когато съдилището ще заседава, ще му отнемат владичеството, за да го изтребят и погубят до край.

*А царството и владичеството, и величието на царствата, които са под цялото небе, ще се дадат на людетe, които са светиите на Всевишния, **Чистото царство е вечно царство** и на Когото всичките владичества ще служат и ще се покоряват“ (Дан. 7:25-27).*

Тези събития не се отнасят до Последния съд, тъй като след това настъпва ново начало на новата земя.

В този библейски пасаж също така не става дума за всеобщото възкресение или за окончателното погубване в огненото езеро, а за Човешкият Син, който ще съди справедливо и ще произнесе присъди, преди да установи Своего небесно царство на земята.

Същото се отнася и до Матей 25 гл., от стих 31 — не се отварят нито книги, нито Книгата на живота, както ще се случи по време на Последния съд. Тези два библейски пасажа грешно се смятат за описание на Последния съд пред Белия престол. От контекста става ясно, че това е напълно невъзможно. Друго доказателство за това е факта, че няма да бъдат съдени хора индивидуално, а **народите**, в зависимост от помощта им на *братята* евреи по време на преследването им. Това ще се случи преди началото на Царството. Затова тук говори Царят, а не Съдията:

*„Тогава **Царят** ще каже на тези, които са от дясната Му страна: Елате вие, благословени от Отца Ми, и наследете **царството**, приготвено за вас от създаването на света... А **Царят** в отговор ще им каже...“ (Мат. 25:34+40).*

Това царство е Хилядолетното царство, а не вечността (1Корин. 15:25).

Пророк Исая също описва това съдене:

„Бог ще съди между народите и ще отсъжда между много племена. И те ще изковат мечовете си на плугове и копията си - на сърпове. Народ против народ няма да вдигне меч и няма вече да се учат на война“ (Исая 2:4).

По време на това съдене дванадесетте апостоли ще седят със своя Господ и ще съдят дванадесетте израелски племена:

„А Исус им каза: Истина ви казвам, че във време на обновлението на всичко, когато Човешкият Син ще седне на славния Си престол, вие, които Ме последвахте, също ще седнете на дванадесетте престола да съдите дванадесетте Израелеви племена“ (Мат. 19:28).

Божиите мъже от нациите също ще съдят народите, преди да започнат да ги управляват: *„Или не знаете, че светиите ще съдят света? И ако вие ще съдите света, не сте ли достойни да съдите за най-малките неща?“ (1Корин. 6:2).* При Бога всичко се случва в определеното му време. Това, което принадлежи към сватбената вечеря, се случва по време на сватбената вечеря. Същото се отнася и до Хилядолетното царство и различните съдения.

Мъчениците от голямата скръб участват в първото възкресение и в царуването. Всички вярващи трябва да имат стремеж и готовност да останат верни до смърт, тъй като никой не знае към коя група принадлежи: дали е част от избраната Невястата или от останалата църква – верността на всеки ще бъде възнаградена.

На всички вярващи, които не принадлежат към избраните първенци и няма да бъдат грабнати и да участват в сватбената вечеря, обаче, са останали верни, е дадена надежда, че макар и да изпитат скръбта, след това ще участват в Хилядолетното царство (виж Откр. 7 гл., втора част).

Еврейските мъченици от петия печат трябвало да изчакат, докато и останалите ще бъдат убити като тях (Откр. 6:9-11). И в двата пасажа ключовата дума е „**душа**“: *„...душите на ония, които са били заклани за Божието слово“ –*

„...душите на ония, които бяха обезглавени поради свидетелствуването си за Исуса, и поради Божието слово...“ (Откр. 20:4). И при възкресението на Исус Христос и възкръсналите с Него, според Матей 27, и при идването на Христос заради Грабването (1Корин. 15; 1Сол. 4), също и при уствновяване на Царството Му – **всички възкръснали в периода от първото идване на Господ до началото на Хилядолетното царство принадлежат към „първото възкресение“**.

„Другите мъртви не оживяха, докато не се свършиха хилядата години. Това е първото възкресение.

Блажен и свят онзи, който участва в първото възкресение; над такива втората смърт няма да има сила; а те ще бъдат свещеници на Бога и на Христос и ще царуват с Него хиляда години“ (Откр. 20:5-6).

При началото на Хилядолетното царство е достигнато пълното число и първото възкресение е завършено.

В стиховете 7-9 е описано какво се случва през един съвсем кратък период от време в края на Хилядолетното царство:

„И когато се свършат хилядата години, Сатана ще бъде пуснат от тъмницата си

и ще излезе да мами народите по четирите краища на земята, Гог и Магог, да ги събере за войната, чийто брой е като морския пясък.

И те се разпростряха по цялата широчина на земята и обиколиха стана на светиите и възлюбения град; но огън падна от Бога от небето и ги погълна“.

Когато сатана отново излезе от бездната и бъде освободен, ще подтикне народите, които дотогава са живели мирно, да въстанат. Независимо, че са живели мирно в продължение на хиляда години, те не са придобили близка връзка с Бог, тъй като не са приели лично примирение в Христа и поради това са останали отделени от Него. След това, обаче, ще настъпи жесток край за сатана и всички, които са го слушали и са позволили да им повлияе.

„...огън падна от Бога от небето и ги погълна. И дяволът, който ги мамеше, бе хвърлен в езерото от огън и сяра, където са и звярът, и лъжепророкът; и ще бъдат мъчени денем и нощем до вечни векове“.

Звяра и лъжепророка вече са хвърлени в огненото езеро според 19 гл., стих 20.

Това странно "триединно съюзяване" – сатана, звяр, лъжепророк – после ще изчезне в огненото езеро заедно с тези, които са били под влиянието им. И във вечността никога вече няма да видим и да чуем за тях.

Второто възкресение и Страшния съд

В Откровение 20:11-15 е описан Последният съд. Този пасаж казва много и както множество други в Светото Писание не се нуждае от тълкуване:

„И видях един голям бял престол и Седящия на него, от Чието лице побягнаха земята и небето и не се намери място за тях.

Видях и мъртвите, големи и малки, да стоят пред престола; и се разгънаха едни книги; и се разгъна и друга книга, която е книгата на живота; и мъртвите бяха съдени според написаното в книгите - според делата си.

И морето предаде мъртвите, които бяха в него, и смъртта и адът предадоха мъртвите, които бяха в тях; и те бяха съдени - всеки според делата си.

И смъртта и адът бяха хвърлени в огненото езеро. Това е втората смърт.

И ако някой не се намери записан в книгата на живота, той беше хвърлен в огненото езеро“.

При Последния съд ще има и такива, чиито имена са записани в **книгата на живота**, тоест които по време на живота си са получили от Бога според милостта вечен живот, затова втората смърт не може да им навреди. Първата смърт е когато душата напусне тялото; втората смърт е когато духът напусне душата. Тогава ще се сбъдне: *„Душата, която е съгрешила, тя ще умре“* (Езек. 18:4). Грех не е единствено престъпването на Божиите заповеди или някакво лично задължаване пред Всемогъщия, тъй като всички съгрешиха и не заслужават да се прославят от Бога. Тук става въпрос за греха на неверието, за който е говорил нашият Господ: *„Затова ви казах, че ще умрете с греха си. Да, с греха си ще умрете, ако не повярвате, че АЗ СЪМ“* (Йоан 8:24). Неверието е причината за умирање в грехове.

Наградата за вяра в извършеното изкупление са съвършеното опрощение и вечния живот.

Бог Се е открил в Христос за наше спасение – единствено чрез вяра в Него можем да бъдем благженни.

„И свидетелството е това, че Бог ни е дал вечен живот и този живот е в Неговия Син.

Който има Сина, има живота; който няма Божия Син, няма живота“ (1Йоан. 5:11-12).

Всички хора, които някога са живели на земята, ще застанат пред Последния съд. Ще бъдат съдени въз основа на делата, които са извършили по време на живота си. Там ще бъдат както тези, които са повярвали в Христос, така и тези, които не са. Всички онези, чиито имена не са записани в книгата на живота, след това ще бъдат хвърлени в огненото езеро. Това е втората смърт, в която няма живот. Никога вече няма да ги видим. След това Бог ще постави ново начало заедно с децата Си на новата земя.

ГЛАВА 21

Прогласяването на новото небе и новата земя.

Великолепието на Новия Йерусалим.

Ужасната съдба на загубените

Първият стих от глава 21 всъщност принадлежи на края на двадесетата. Точно след Последния съд времето ще премине във вечността и ще се изпълни предсказаното в Словото:

„И видях ново небе и нова земя; защото първото небе и първата земя преминаха; и море нямаше вече“.

Бог е възвестил за новото небе и новата земя още чрез пророк Исаия: *„Понеже, ето, създавам ново небе и нова земя; и предишните неща няма да се спомнят, нито ще дойдат на ум“ (65:17).*

Апостол Петър се присъединява към това Слово и пише: *„Но ние според обещанието Му очакваме нови небеса и нова земя, в които обитава правда“ (2Петр. 3:13).*

Тук Йоан първо споменава обещаните ново небе и нова земя, но след това описва Новия Йерусалим, който ще се спусне от небето в началото на Хилядолетното царство, както и състоянието на земята по време на Царството. В гореспоменатия текст пророк Исая също говори за нови небе и земя, но веднага след това описва състоянието по време на Хилядолетното царство, конкретно в стихове 18-25. Описва се, че още ще се раждат деца, и че ако някой умре на сто години, ще бъде смятан за най-младия, ще се градят къщи и садят лозя. Тоест живота на обитателите на земята в Хилядолетното царство продължава, — единствено с разликата, че дявола ще бъде затворен. Затова вълкът и агнето ще могат да пасат заедно и т.н. (Исая 11:6; 65:25 и др.).

Тогава на новата земя ще са в сила не временните, а вечните Божии закони, които са описани в Исая. Всеки месец при новолуние и всяка седмица в събота всички ще застават пред лицето на Господа за поклонение. В новата земя вече няма да се случва написаното в 66:24: *„И като излязат те ще видят труповете на човеците, които са престъпили против Мене; защото техният червей няма да умре, нито ще угасне огънят им; и те ще бъдат гнусни на всяка твар“*. Господ се обосновава на този текст в Марк 9:48. В новата земя, обаче, няма да се издига стар пушек към новото небе.

Новият Йерусалим, който е описан в следния текст, не бива да бъде бъркан с новите небе и земя. Пророкът продължава да описва:

„Видях и светия град, новия Йерусалим, да слиза от небето от Бога, приготвен като невеста, украсена за мъжа си.

И чух силен глас от престола, който казваше: Ето, скинията на Бога е с човеците; Той ще обитава с тях; те ще бъдат Негов народ; и сам Бог ще бъде с тях - техен Бог.

Той ще обърше всяка сълза от очите им и смърт няма да има вече; нито ще има вече жалеене, нито плач, нито болка; защото предишното премина“ (21:2-4).

В този пасаж първо се споменава Новия Йерусалим, който е идентичен с Невястата. Трябва да имаме на предвид, че от една страна има Новият Йерусалим - местоживеене на Невястата, а от друга страна съществува и земният Йерусалим с хълма Сион - местоживеене на Израел. Всяко нещо е описано с точност, само трябва да обърнем внимание, коя група се има на предвид. Винаги когато се споменава Новия Йерусалим, се има на предвид Църквата-Невеста, а когато се говори за този Йерусалим — става въпрос за Израел. *„...пристъпихме до хълма Сион, до града на живия Бог, небесния Ерусалим, и при десетки хиляди ангели,*

при празнично събрание и при събранието на първородните, които са записани на небесата...” (Евр. 12:22-23).

До земния Йерусалим се отнася: „И на този хълм Той ще отмахне покривалото, което покрива всичките племена, и завесата, която е простряна върху всичките народи. Ще погълне смъртта навеки. И ще избърше Господ БОГ сълзите от всяко лице и ще отмахне позора на народа Си от цялата земя; защото ГОСПОД изговори това“ (Исая 25:7-8).

След сватбената вечеря Невястата е наричана жена на Агнето. Преди сватбата тя е Невяста, след нея – жена. Тези прости символи ни помагат да следим развитието на спасителния план. Веднага след Грабването на Църквата-Невяста тя ще заживее в Новия Йерусалим. Затова тя е идентична с Новия Йерусалим, точно както е Израел със земния Йерусалим.

Новият Йерусалим заедно с Невястата, която живее в него, ще се спусне от небето в началото на Хилядолетното царство и ще се рее над земния Йерусалим. И двете са валидни, тъй като Бог ще обитава и двата града. ТОЙ ще живее **над** тях, точно както ТОЙ ще живее **с тях**.

„Ето, скинията на Бога е с човеците; Той ще обитава с тях; те ще бъдат Негови люде; и сам Бог, техен Бог, ще бъде с тях“.

В Откровение 7:15 е написано:

*„...и Седящият на престола ще разпростре скинията Си **върху** тях“.*

И на пророк Исая е било разкрито в Духа:

*„И **над** всяко жилище на хълма Сион, и **над** събранията му Господ ще създаде облак и дим денем, а светлина от пламенен огън нощем, защото ще има покрив **над** цялата слава“ (4:5).*

Тогава всичко ще бъде така, както Бог е искал от самото начало. Всичко ще е в съответствие. За едните важи, че Той ще живее **над** тях, а за другите – че ще живее **с** тях. За Църквата-Невяста, която ще се намира в Новия Йерусалим, важи същото, както за тези в земния Йерусалим, тоест **над** тях, а за победителите – **с** тях. Всяко описание е в съответствие с връзката, с която е трябвало да бъде.

Сега Господ е със Своите си, в Духа е между тях, с тях и в тях. По време на Неговото царуване Той ще живее видимо **с** едните и **над** другите. След това славата Му ще изпълни целия кръг на земята. Той ще царува като Цар в целия свят заедно със Своите Си верни.

„И Седящият на престола каза: Ето, подновявам всичко. Каза: Напиши, защото тези думи са верни и истинни“ (Откр. 21:5).

Увереността в Божието Слово е един абсолютен, който е издигнат над всичко и едновременно е гаранция, че всичко ще бъде така, както е казал Бог. Благодарение на нея вярващия е издигнат над всяка несигурност и почива в Бог. Това не е някаква увереност в себе си, но е увереност идваща от Бог чрез Словото, която става част от всеки един вярващ в Него.

Говорещият и Действащият, Всемогъщият след това оповестява:

„Сбъднаха се. Аз съм Алфа и Омега, началото и краят. На жадния ще дам даром от извора на водата на живота“ (стих 6).

Началото на всяко нещо е в Него – всичко е започнало и ще бъде завършено в Него, тъй като всичко е било създадено за Него и чрез Него — за Негова слава.

„Който побеждава, ще наследи тия неща; Аз ще му бъда Бог, и той ще Ми бъде син“.

От този стих става ясно, че се говори за множеството от победители, на които бяха дадени обещания в писмата във втора и трета глава. След това те встъпват в правата си като Божии наследници — според Неговия завет. Те са истинските сънаследници на Исус Христос (Рим. 8:17).

В различни библейски пасажии са описани признаците и белезите, условията и характеристиките на синовете и дъщерите Божии, за които справедливо ще се сбъдне следното твърдение: *„и ще ви бъда Отец, и вие ще Ми бъдете синове и дъщери“, казва всемогъщият Господ“ (2Кор. 6:18).* *„Понеже, които се водят от Божия Дух, те са Божии синове“ (Рим. 8:14).*

Във стих 8 от двадесет и първа глава става дума за тези, които не са пожелали да станат част от Божия спасителен план. За разлика от спасените, на тези, които се противили на Бог, пренебрегвали спасението и Му се присмивали, е казано:

„А колкото за страхливите, невярващите, мръсните, убийците, блудниците, чародейците, идолопоклонниците и всичките лъжци, тяхната участ ще бъде в езерото, което гори с огън и жупел. Това е втората смърт“ (Откр. 21:8).

В този стих Бог се обръща не само към убийците, магьосниците, идолопоклонниците и лъжците, а към всички невярващи, към тези, които отказали

да вярват, че Бог Се е открил в Христос за тяхно спасение. Апостол Йоан ясно е описал какво правят с единия истински Бог онези, които не Му вярват:

„Който вярва в Божия Син, има свидетелството в себе си; който не вярва в Бога, Го е направил лъжец, защото не е повярвал на свидетелството, с което Бог е свидетелствал за Своя Син.

И свидетелството е това, че Бог ни е дал вечен живот и този живот е в Неговия Син. Който има Сина, има живота; който няма Божия Син, няма живота“ (1Йоан. 5:10-12).

Бог ще остане верен, въпреки че всеки човек е лъжлив (Рим. 3:4). Блажен е този, който Му вярва, защото в обратен случай би обвинявал в лъжа Него, Който е един и истински.

В същата глава Йоан пише за истински вярващите:

„Знаем също, че Божият Син е дошъл и ни е дал разум да познаем истинния Бог; и ние сме в истинния, т.е. в Неговия Син Исус Христос. Този е истинският Бог и вечен живот“ (1Йоан. 5:20).

Описанието на Новия Йерусалим

„Тогава дойде един от седемте ангела, които държаха седемте чаши, пълни със седемте последни язви, и ми говори, като каза: Ела, ще ти покажа невястата, жената на Агнето.

И ме отведе в Духа на една голяма и висока планина и ми показва светия град, Ерусалим, слизащ от небето от Бога,

и имаше славата на Бога, като блестеше, както блести някой много скъпоценен камък, като яспис, прозрачен като кристал.

Градът имаше голяма и висока стена с дванадесет порти и на портите - дванадесет ангела, и върху портите - написани имена, които са имената на дванадесетте племена на израилевите синове:

на изток - три порти, на север - три порти, на юг - три порти и на запад - три порти.

И градската стена имаше дванадесет основни камъка и на тях - имената на дванадесетте апостоли на Агнето“ (Откр. 21:9-14).

Тук става въпрос за Новия Йерусалим, който слиза „и имаше славата на Бога, като блестеше, както блести някой много скъпоценен камък, като яспис, прозрачен като кристал“. В него има дванадесет порти и дванадесет основни камъка. На тях откриваме изписани имената на дванадесетте апостола и на дванадесетте израелски племена, тоест имената на представителите на Стария и Новия завет, които са двадесет и четири старци. Бог има една единствена избрана Църква и тя се състои от всички вярващи по времето на Стария и Новия завет. Светиите от Стария завет, които са възкръснали с Христос (Мат. 27 гл.) са част от нея. Най-възвисената цел е първото възкресение. Това е имал на предвид Павел във Филипяни 3:10-11, когато изявил горещото си желание да участва в първото възкресение.

Вярващите в Стария завет са оповавали на идването на Месията, което щяло да им донесе изкупление. С тази вяра в Него те са починали. Вярващите в Новия завет вярват на Христос, Спасителя, който извършил всичко за всичките.

Светият град е описан от различни гледни точки:

„И този, който говореше с мене, имаше за мярка златна тръстикова пръчка, за да измери града, портите и стената му.

Градът беше квадратен, с дължина, равна на широчината му; и като измери града с тръстиковата пръчка, излезе дванадесет хиляди стади. Дължината, широчината и височината му са еднакви.

Измери и стената му, която излезе сто четиридесет и четири лакти; а това беше човешка мярка, употребена от ангела.

Стената му беше изградена от яспис, а самият град - от чисто злато, подобно на чисто стъкло.

Основните камъни на градските стени бяха украсени с всякакви скъпоценни камъни: първият основен камък беше яспис, вторият сапфир, третият халцедон, четвъртият смарагд,

петият сардоникс, шестият сард, седмият хризолит, осмият берил, деветият топаз, десетият хризопрас, единадесетият хиацинт, дванадесетият аметист.

И дванадесетте порти бяха дванадесет бисера; всяка порта беше от един бисер; и улицата на града беше от чисто злато, прозрачно като стъкло“ (21:15-21).

Новият Йерусалим се издига като пирамида от светлина в небето, от което се спуска. Казано ни е, че всичките му размери са еднакви: дължината, ширината и височината са 2 200 километра. Още Аврам е търсил този свещен град, който има вечни основи и чиито строител е Самият Бог (Евр. 11:10). Павел пише за „горния Ерусалим“, който е майка на всички нас (Гал. 4:26).

В стиховете 22 и 23 се описва Божия Агнец като отправната точка на спасителния план е:

„И храм не видях в него, защото неговият храм е Господ Бог Всемогъщият и Агнето.

И градът нямаше нужда от слънце, нито от луна да го осветява, защото Божията слава го осветяваше, и неговото светило е Агнето“.

Без значение дали разбираме тази голяма тайна или не, то е така. Бог е спасил човечеството, като Се е открил в Христос. Христос е явяването на Господ Бог в човешко тяло, в Него са светлината и живота, „защото в Него обитава телесно всичката пълнота на Божеството“ (Кол. 2:9). „Понеже Бог, Който е казал на светлината да изгрее из тъмнината, Той е, Който е огрял в сърцата ни, за да се просвети света с познаването на Божията слава в лицето Исус Христово“ (2Корин. 4:6).

„И народите ще ходят в неговата светлина и земните царе ще донасят в него своята слава.

Портите му няма да се затварят през деня, защото нощ няма да има там“ (21:24-25).

Един композитор е казал по повод на този стих: „Там не ще има нощ, там не ще има нощ, защото Исус грее като слънце...“ Денят и нощта ще се редуват по време на Хилядолетното царство на земята, но не и в Новия Небесен Йерусалим. Пророк Исаия е казал във връзка със земния Йерусалим: „И портите ти ще бъдат постоянно отворени, денем и нощем няма да се затварят, за да се внася в теб богатството на народите и докараните им царе“ (Исаия 60:11).

„Па езическите народи ще отдават в него слава и почит.

И в него няма да влезе нищо нечисто, нито онзи, който върши сквернота и който лъже, а само записаните в книгата на живота на Агнеца“ (Откр. 21:26-27).

„Нищо проклето не ще има вече; и престолът на Бога и на Агнето ще бъде в него...“ (Откр. 22:3).

Тук отново трябва да обърнем внимание на разликата между записаните в „книгата на живота“ и в „книгата на живота на Агнеца“. Имената на всички, които ще участват в първото възкресение, са записани в *книгата на живота на Агнеца*, без значение дали ще обитават земния или небесния Йерусалим. Тези имена не могат да бъдат зачеркнати или изтрети. Тъй като Бог е знаел всичко предварително, Той е можел да предопредели. Знаел е, кой ще вярва изцяло и ще Му се подчини. Имената на всички спасени, които получават вечен живот при второто възкресение са записани в *книгата на живота*. Това е причината *книгата на живота на Агнеца* да не се споменава по време на Последния съд.

Царете на преживелите народи, които Христос ще владее, ще намерят път към Него. Невярващите, осквернените, убийците и лъжците ще останат отвън. Фактът показва, че тъй като по онова време все още ще има такива хора, тук става въпрос за последното хилядолетие, а не за вечността.

ГЛАВА 22

Реката на живота и дърветата на живота.

Райското състояние по време

на Хилядолетното царство

В двадесет и втора глава земния Йерусалим отново ни е показан в различни връзки. Скинията на Бога, Божията обител ще бъде видима за хората. Бог ще изпълва небето и земята, стария и Новия Йерусалим със славата Си. *„Небето Ми е престол, И земята е Мое подножие...“ (Исая 66:1, Деян. 7:49).*

„След това, ангелът ми показа река с вода на живот, бистра като кристал, която извираше от престола на Бога и на Агнето и течеше всред улицата му.

*И от двете страни на реката имаше дърво на живот, което раждаше плод **дванадесет пъти**, като даваше плод **всеки месец**; и листата на дърветата бяха за изцеление на народите.*

Нищо проклето не ще има вече; и престолът на Бога и на Агнето ще бъде в него...“ (22:1-3).

Това отдавна е било описано от пророк Езекиил, който свидетелствува:

„Тогавя ме върна при вратата на дома; и, ето, вода извираше изпод прага на дома към изток; защото лицето на дома бе към изток; и водата слизаше изпод дясната страна на дома, при южната страна на олтара.

А когато се върнах, ето, при брега на реката твърде много дървета и от двете ѝ страни.

*А край реката, по бреговете ѝ от двете ѝ страни, ще растат всякакви видове дървета за храна, чиито листа няма да вехнат, нито плодът им да оскъдее; **всеки месец** ще раждат нов плод, по причина, че водата, която ги пои, изтича из светилището; и плодът им ще бъде за храна, а листът им за изцеление“ (Езек. 47:1,7,12).*

От тези описания става ясно, че тогава народите все още ще бъдат там. Ще съществуват както плодовете на дърветата за прехрана, така и листата за лекуване. Всичко ще бъде благословено. Разделяне на времето на дванадесет месеца потвърждава, че тук се говори за Хилядолетното царство.

Също трябва да обърнем внимание на всяка дума и да я виждаме във правилната връзка. В благословения град Йерусалим няма да има нищо прокълнато. След това пророк Исая описва цялостната ситуация на земята: *„Там няма да има вече младенец, който да живее само няколко дни, нито старец, който да не е изпълнил дните си; защото, който умира стогодишен, ще се смята за млад, а грешник, ако умре стогодишен, ще бъде считан за проклет“ (Исая 65:20).*

Народите останали на земята ще продължат да живеят нормално по време на Хилядолетното царство. Те ще строят и ще садят, ще ядат и ще пият, ще им се раждат деца и т.н. *„Няма да се трудят напразно и няма да раждат деца за внезапна гибел, защото те са род на благословените от ГОСПОДА и потомството им с тях“ (Исая 65:23).*

Относно спасените е казано:

*„...и **Неговите** слуги ще **Му** служат.*

*Те ще гледат лицето **Му**; и **Неговото** име ще бъде на челата им.*

Нощ не ще има вече; и не ще имат нужда от светене на светило или от слънчева светлина, защото Господ Бог ги осветява. И те ще царуват до вечни векове“ (22:3б-5).

Агнеца все още се описва редом до Бог, тъй като чак когато времето премине във вечността, тогава Божието откриване в Сина ще премине в Бога, от Когото е произлязъл, и ще бъде Бог всичко във всичко (1Корин. 15:28).

„Тогава ще бъде краят, когато Той предаде царството на Бога и Отца, когато унищожжи всяко началство и всяка власт, и сила,

защото Той трябва да царува, докато положи всички врагове под краката Си“ (1Корин. 15:24-25).

Описанието дори да е в множествено число, винаги преминава в единствено: „...и **Неговите** слуги ще **Му** служат. Те ще гледат лицето **Му**; и **Неговото** име ще бъде на челата им“. В Новия Йерусалим Агнеца е светлината за Невястата. Тук ни е казано, че Господ Бог дава светлината, и че изкупените ще царуват с Него през вечността.

Последното наставление към вярващите

В шестия стих ни е припомнена първата глава, в която Се представя Говорещия и Действащия:

*„Тия думи са верни и истинни; и Господ Бог на пророческите духове, прати ангела Си да покаже **на Неговите слуги** това, което трябва скоро да стане“.*

След като ни бяха показани всички Пришествия на Господ и събитията свързани с тях: сватбената вечеря, Хилядолетното царство, Последния съд пред белия Престол – в последната глава отново откриваме важното увещание:

„И ето, идвам скоро. Блажен онзи, който пази думите на пророчеството на тази книга“ (стих 7).

Това доказва, че обявените и описани събития се изпълняват не е според хронологичния ред на главите на книгата.

Седмият стих може да бъде сравнен с третия в първата глава.

Истинските блаженства от проповедта на планината и другите стихове при Второто идване на Христос ще бъдат напълно проявени в истинските вярващи, които са повярвали на пророчествата в тази книга и делата им са били в съответствие с това. Бог изисква да вярваме на Него според Неговото Слово и да очакваме да получим обещаното.

След това възвестяване думата взема пророка като свидетел, който е чул и видял, и по божественото поръчение е записал:

„Аз, Иоан, съм, който чух и видях, и когато чух и видях, паднах да се поклоня пред нозете на ангела, който ми беше показал това.

*Но той ми рече: Недей! Аз съм служител на тебе и на братята ти пророците и на тия, които пазят думите на тая книга. **Поклони се Богу**“.*

Можем да забележим, колко силно го е впечатлило това изживяване. Йоан е бил в присъствието на небесния пратеник, който от една страна е Ангел и едновременно с това е предан служител на братята и пророците. Както споменахме по-рано, думите „ангел“ и „пратеник“ означават едно и също в оригиналния текст. Без значение дали пратеникът е небесно или земно същество, изпратено от Бог с послание, славата принадлежи единствено на Бога и трябва да се покланяме само на Него.

Ангела, който е смъррил Йоан, е проговорил отново:

„Не запечатвай думите на написаното в тая книга пророчество; защото времето за изпълнението му е близо“.

В края на периода на благодатта, когато се чуе последния повик, всеки ще остане в състоянието, в което се намира:

„Който върши неправда, нека върши още неправда; и който е нечист, нека бъде още нечист; и праведният нека върши още правда; и светият нека още се освещава“ (стих 11).

Без значение дали е добър или зъл, спасен или изгубен, всеки ще остане в това състояние, което е избрал.

А оправданите, обаче, ще продължават да вършат праведни дела и да се освещават още повече, докато не бъдат изцяло осветени. След това Бог зове за последно:

„Ето, идвам скоро и Моята награда е с Мен, и ще отплатя на всекиго според делото му“ (стих 12).

По нататък отново се представя както в първите три глави и в 21:6: *„Аз съм Алфа и Омега, първият и последният, началото и краят“.*

Следват последния призив и обещанието:

„Блажени, които изперат дрехите си, за да имат право да дойдат при дървото на живота, и да влязат през портите на града.

А отвън са псетата, чародейците, блудниците, убийците, идолопоклонниците и всеки, който обича лъжата и лъже“ (ст. 14-15).

От това описание става ясно, че тук отново се говори за периода на Хилядолетното царство. На новата земя няма да има *„отвън стоящи лъжци, убийци и подобни“.*

Заклучителното слово на Исус

Накрая Господ, нашият Изкупител, поема отговорност за цялото Откровение:

„Аз, Исус, изпратих ангела Си да ви засвидетелства това за църквите. Аз съм коренът и потомъкът на Давид, светлата утринна звезда.

И Духът и невестата казват: Ела. И който чуе, нека каже: Ела. И който е жаден, нека дойде. Който иска, нека вземе даром водата на живота.

*Аз свидетелствам на всеки, който слуша думите на пророчеството в тази книга: Ако някой **прибави** нещо към тях, Бог ще прибави върху него язвите, описани в тази книга,*

*и ако някой **отнеме** от думите на тази пророческа книга, Бог ще му отнеме дела от дървото на живота и от святия град, които са описани в тази книга.*

Онзи, Който свидетелства за това, казва: Наистина идвам скоро. Амин! Ела, Господи Исусе!“ (ст. 16-20)

Това сериозно слово е адресирано до всички, които са чули или прочели пророчествата в тази книга. Тези, чиито дела са в съответствие, не бива да се боят от нищо, напротив, сърцата им ще се изпълнят с радост, ако не са отнели или добавили думи към пророчествата на тази книга. И на земята има такива хора. Те са получили открито оригиналното Божие Слово, което станало животворящо за тях, също и свидетелството на Исус Христос. Скоро те ще бъдат изявените синове Божии.

„Онзи, Който свидетелства за това, казва: Наистина идвам скоро“.

Йоан отговаря: „Амин! Дойди, Господи Исусе!“

„Благодатта на Господа Исуса Христа да бъде със светите. Амин“.

ДОПЪЛНЕНИЕ

Седемдесетте Даниелови седмици и актуалните събития свързани с Израел в светлината на библейското пророчество

Настоящите събития в Средния Изток отново са привлекли вниманието на библейските учители към книгата на Даниил. Видението за седемдесетте седмици е особено подходящо за да разгледаме случващото се в епицентъра на световните събития в съответствие с библейските пророчества. За да разберем как тези събития ще се развият в бъдеще, е необходимо да имаме на предвид както случилото се в миналото, така и случващото се в настоящето. Книгата на Даниил е Апокалипсисът на Стария завет, в която е разкрито всичко свързано с Израел чак до края на тази цивилизация.

По онова време пророк Даниил е бил пленник във Вавилон заедно с народа си. Търсейки в написаното от пророк Еремия (25:11, 29:10) за да разбере края на тяхното седемдесетгодишно пленничество (Дан. 9:2), той се е молил на Бог от все сърце и се е застъпвал за Израел. След дълго покаяние и молене той получава отговор от Бог. Този отговор, обаче, не се отнася до пленничеството, а по-скоро до бъдещите събития свързани с Израел, чак до идването на Месията и до самия край на последния период от време.

„Когато ти започна да се молиш, излезе слово и аз дойдох да ти кажа, защото ти си възлюбен; затова обърни внимание на словото и разбери видението.

Седемдесет седмици са определени за народа ти и за светия ти град...“ (Дан. 9:23-24).

Две години по-късно пленничеството приключва когато евреите получават разрешение от персийския цар Кир да построят отново храма в Йерусалим (Ездр. 1:1-3). **Градът** и стените биват издигнати стотина години по-късно от Неемия. Според думите на ангел Гавриил това е белязало началото на „седемдесетте седмици от години“. Известни са ни седмиците от седем дни, но в пророчеството Бог използва израза „*седмици от години*“.

Тези „*седмици от години*“ са общо седемдесет на брой. Както виждаме в следния текст, целта е шесторна:

1. „...за **свършване на престъплението**,
2. и за **слагане на край на греховете**,
3. и за **правене умилоствивение за беззаконието**,
4. и за **въвеждане на вечна правда**,
5. и за **запечатване на видение и пророчество**,
6. и да се **помаже Пресветият**“.

„И така, знай и разбери: От излизането на словото да се възстанови и съгради Ерусалим до Помазаника, Княза, ще бъдат седем седмици и шестдесет и две седмици; и ще бъде възстановен и съграден, с улици и окоп, и то в размирни времена.

И след шестдесет и две седмици Помазаникът ще бъде отмахнат и няма да има нищо. И народът на идващия княз ще разруши града и светилището; и краят му ще бъде чрез наводнение; и до края: война, определени опустошения.

И той ще потвърди завет с мнозина за една седмица, а в половината на седмицата ще прекрати жертвата и приноса; и на крилото на мерзостите идва един запусител, докато решеното унищожение се излее върху запусителя“ (Дан. 9:24-27).

Тези, които познават както пророческото писание, така и историята, убедително са потвърдили времето разделение: от декрета **Йерусалим** да бъде съграден отново (Неем. 2 гл.) и до Христос, Месията. Трите времеви мерки – **7, 62 и 1 седмица** – се отнасят до Израел. Времевият период на благодатта за народите (Пс. 118:24, Исая 49:8, 2Корин. 6:2, Евр. 4:7) е *между* шестдесет и деветата и седемдесетата седмици.

Учението, че Исус Христос е изпълнил първата половина от седемдесетата седмица, не е в съответствие с Библията. Тук трябва да се запитаме: „Какво казва Писанието по въпроса?“ Според Писанието има само три времеви мерки. В книгата на Даниил четем относно **7, 62 и 1 седмици**. Освен това Писанието свидетелствува, че **Помазаникът, Месията** ще бъде убит след шестдесет и две седмици, а не след шестдесет и две и половина. Така е рекъл Бог в Словото Си: **„И след шестдесет и две седмици Помазаникът ще бъде отмахнат...“** (стих 26).

В нито един пасаж не е написано, че трите години и половина Господно служение са били част от седемгодишен завет, който Той е нарушил по средата. В съответствие с правилата установени от Мойсей, мъжете в светилищата започвали да служат на Бог на тридесетгодишна възраст (Числ. 4:1-3). Според Лука 3:23 Той като Човешки Син е започнал служението Си точно на тридесет години.

Как един и същ стих би могъл да се отнася едновременно до Христос и до антихриста?! Кога и с кого се предполага че Христос е сключил завет, който след това е нарушил? Той не е сключил никакъв договор, който би могъл да наруши, нито с Рим, нито с Израел. Напротив, Той е установил Новия завет чрез кръвта на завета (Мат. 26:26-28 и др.) и Новият завет не е временен, а вечен. Помислете относно това! Не е ли богохулство да използваме един и същ стих както за Христос, така и за антихриста?

Господ също така не е премахнал различните жертвоприношения и приноси. Всичко в храма е продължило по старому до 70-та година след Христа. **Даниил 9:27 не се отнася до Христос, а до антихриста**. Даже и сто противоречащи цитата не биха могли да анулират един стих от Божието Слово. Всеки вярващ в Бога първо ще приеме Словото Му, и след това ще разбере правилно целия контекст. Не е от значение дали служението на Исус Христос е траело три или три години и половина, обаче, е важно да знаем, че цялото му служение спада към периода в края на шестдесет и втората седмица. Така е казал Господ в Словото Си.

Периода на благодатта за Израел са служението на двамата пророци, траещо три години и половина. *„А на двамата си свидетели ще дам да пророкуват*

хиляда двеста и шестдесет дни облечени във вретинища“ (Откр. 11:3). По време на тяхното служение храмът ще бъде изграден отново.

Евреите очакват техния Месия да дойде в храма, тъй като е писано: *„...И Господ, Когото търсите, Неочаквано ще дойде в храма Си, Да! Ангелът на завета, когото вие желаете; Ето, иде, казва Господ на Силите“* (Мал. 3:1). Според тяхното разбиране Месията е специален човек, княз (Езек. 46 гл.) от племето на Давид (2Царе 7 гл. и др.). Поради това те ще бъдат измамани от противника, който при специални обстоятелства се явява публично като княз със скиптър. Евреите знаят, че относно Месията е обещано, че Той ще владее със скиптъра Си от хълма Сион, където се намира храмът в Йерусалим. *„ГОСПОД ще простре от Сион скиптъра на силата Ти: Владей сред враговете Си!“* (Пс. 110:2).

Библията ясно свидетелствува, че Месията има както божествен, така и човешки произход. В Матей 1 гл. и Лука 3 гл. се споменава човешкия Му произход: *„родословието на Исуса Христа, син на Давида...“* В Йоан 1 гл. ни е описан божествения Му произход. Словото, което беше самия Бог, стана човек. В Стария завет са описани и двата произхода, а в Новия са изпълнени и потвърдени. В Римляни 1:3 четем относно Исус Христос, нашия Господ: *„...Който по плът се роди от Давидовото потомство“*. Според Римляни 9:5 Неговият земен произход е от бащите, а божествения е от Бог: *„...и от които се роди по плът Христос, Който е над всички Бог, благословен до века. Амин“*. В 1Корин. 15:47 ни е казано, че по божествен произход Христос е *„човек от небето“*. Библейският пасаж в Малахия Го нарича *Ангел на завета*. Това се потвърждава и в Откровение 10 (виж също Деяния 7:38).

В Неемия и Даниил не става дума за построяването на храма, а по-скоро за възстановяването на Йерусалим със стени и улици. Този декрет е бил издаден през 445-та година преди Христа от Артаксеркс. Оттогава до смъртта на Месията е трябвало да изминат 7 седмици, което се равнява на 49 години, и 62 седмици, тоест 434 години. Общо стават 483 години. Ако имаме на предвид, че в библейското пророчество годината има 360 дни, наистина излиза годината, в която нашия Господ е бил разпнат. Става ясно, че 7-те и 62-те седмици — общо 69 — вече са изпълнени. Началото на последната „седмица от години“ спада примерно към грабването на Църквата-Невяста. От тогава започва ново духовно начало за Израел.

Първият владетел завладял Израел е Навуходоносор. С него започват четирите езически царства (Даниил 2 гл. и 7 гл.). Както първият световен владетел е получил животинско сърце, така ще бъде и с последния: *„Нека се измени човешкото му сърце, и нека му се даде животинско сърце; и така нека минат*

над него **седем времена**“ (Дан. 4:16). Тези **седем времена**, тоест **седем години**, се повтарят още три пъти в тази глава и се отнасят до периода, през който първият владетел е бил звяр. Същото важи и за последния световен владетел през последните седем години, тоест седемдесетата седмица, когато сатана бъде свален (Откр. 12:9) и го обсеби, владетелят ще се държи като звяр, тъй като сатана ще му даде престола си (Откр. 13:2). През първите три години и половина той няма да притежава абсолютна светска власт, тъй като по това време двамата пророка ще служат с авторитета на Словото, даден им от Бог (Откр. 11 гл.). През последните три години и половина той ще покаже сатанинската си природа по време на голямата скръб и преследване.

Според свидетелството на Писанието остава **една седмица от години**: три години и половина благодат за Израел и три години и половина голяма скръб, което прави общо седем години. Тези последни седем години ще започнат след като Църквата-Невеста от народите бъде грабната и Рим, по-точно държавата Ватикан ще сключи всеобхватен "мирен договор" с Израел, ООП и съседните арабски страни: „И (антихриста) ще постави завет с мнозина в **една седмица**, а в **половината на седмицата** ще престане жертвата и приношението; и върху крилото на мерзостите ще е запустителят, и **до свършването на времето** ще се даде определение върху запустялото“ (Дан. 9:27).

Както свидетелствува този библейски пасаж, мирния договор ще бъде сключен с **мнозина**. Според оригиналния текст тази дума би трябвало да се преведе "с някои", както например на френски е преведено с дума "plusieurs": "Il fera une solide alliance avec plusieurs pour une semaine...", тоест става дума за седемгодишен договор между един и няколко партньори. Това няма да бъде като обикновените споразумения между нациите, а по-скоро ще се отнася единствено до Йерусалим. Дипломатическите отношения винаги се установяват между две държави. В това мирно споразумение, обаче **няколко** страни и религии ще бъдат включени: Израел, ООП, Йордания и останалите съседни арабски държави. Библейските учители са пропуснали този аспект и не са го имали на предвид, те са виждали единствено Рим и Израел. Всъщност аспекта е най-важния, тъй като е необходим за правилното разбиране и определяне на сегашното време за сбъждане на пророчеството за последния период.

В Даниил 9 пише не само за „народа ти“, но и за „светия ти град“. В Израел, особено в Йерусалим, има места, които са свещени едновременно за евреите, християните и мюсюлманите. Дипломатическите отношения установени между Израел и Ватикана през 1994-та година бяха необходими за улесняването на следващите преговори относно Йерусалим. Договорът споменат в Даниил 9:27 е споразумение между **един** и **няколко** правителства. Той не е двустранен, а

многогранен. Това ясно е изобразено чрез множественото число в текста. В това знание на Писанието е ключа — откровение — за правилното разбиране на преговорите, които се водят в момента в Средния Изток и държавата Ватикан.

Обменът на посланици с Израел доказва, че Ватикана си е една обикновена държава, тук обаче не става дума за предсказаното сключване на договор. Подобни отношения между държавите в света се практикуват от повечето страни и за тях няма времево ограничение. Седемгодишният договор няма нищо общо с дипломатически посланици и основаването на посолства, но в него ще бъдат посочени правата и задълженията за трите световни религии, обитаващи Йерусалим.

До сега Йерусалим беше единствено столица на Израел, и на никой друг народ. За двете други световни религии — християнството и исляма — градът беше досега с подчинено значение. Сега те насочват усилията си в много странна посока към Йерусалим. Изглежда сякаш са забравили техните места за поклонение Мека и Медина, Лурд и Фатима, и са се съсредоточили изцяло върху столицата на Израел — Йерусалим.

На този свят има един единствен човек, когото уважават както евреи, така и мюсюлмани — това е папата, който е признат от всички религии и е зачитан като централна фигура. Също така той е в невероятно добри отношения с ООП и арабския свят. Поради това Ватикана ще има важна роля в преговорите с арабите да издейства от тях разрешение за строителството на храма и така ще влезе в споразумението с тях за Израел. Той ще използва дипломатични методи, ще говори за човешките права и за равноправността на трите монотеични религии и т.н. Всичко това ще се случи за да бъде изпълнено Писанието.

След постигнатото споразумението "Йерусалимския договор" тогавашният папа ще отиде в Йерусалим с цялото си величие в изградения храм, според предсказаното преди около 2 000 години: „...така че той като Бог да седне в Божия храм, като представя себе си за Бог“ (2Сол. 2:4).

Бог стана човек в Сина и взе образ на слуга. "Човекът на беззаконието" като "синът на погибелта" се издига до Бог, претендирайки за непогрешимост и приемащ прославяне. В началото иудеите ще бъдат измамени от фалшивия "Месия", чиято помощ са получили при сключването на договора относно Йерусалим. До този момент булото на Мойсей ще бъде върху тях. След това фалшивия "Месия" със скиптъра в ръката си ще предложи на еврейския народ и своята версия на християнството, а именно католическата. Тогава избухва "бомбата със закъснител" и Господ Се разкрива пред Неговите като *Ангел на завета* (Откр. 10), Който ще умъртви противника с дъха на устата Си (Исая 11:4;

2Сол. 2:8). Договорът ще бъде прекъснат и двамата пророци, духовните лидери на Израел, ще бъдат убити. Тогава ще настъпи краят на първата половина от последната седмица и ще започнат три години и половина на изпитание и преследване (Дан. 7:25, Откр. 13:5б).

Относно този период в Даниил 12 възниква въпроса, кога ще приключат тези удивителни събития. В седмия стих Ангела се кълне и определя, че до момента остават три години и половина. Подобно събитие откриваме в Откр. 10:5-6. Там се казва, че няма вече да има бавене. Отговорът в Даниил 12 е следния: *„И чух мъжа, облечен в лен, който беше над водата на реката, когато издигна десницата си и левицата си към небето и се закле в Онзи, който живее вечно, че това ще бъде след време, времена и половин време, и когато свърши разбиването на силата на светия народ, всичко това ще се изпълни“* (стих 7).

В последния период Бог е много конкретен в Словото Си, до определяне точно на дните. Служението на двамата пророка ще продължи 1260 дни (Откр. 11:3), което е точно **три години и половина**. През това време храмът ще бъде издигнат отново. След това е "половин време". След построяването и измерването на храма ни е казано, че светия град ще бъде потъпкван от езичници точно 42 месеца. Това са точно **три години и половина**, както е казано в Откр. 11:2: *„...но двора, който е извън храма, остави, и недей го измерва, защото той е даден на народите, които ще тъпчат светия град **четиридесет и два месеца**“*. *„...и Йерусалим ще бъде тъпкан от народите, докато се изпълнят времената на езичниците“* (Лука 21:24б).

Вторият период ще бъде удължен два пъти: *„И от времето, когато се премахне постоянната жертва и се постави мерзостта, която докарва запустение, са **хиляда и двеста и деветдесет дни**“* (Дан. 12:11). Виждаме, че тук са добавени 30 дни, за да се завърши определеното унищожение на издигнатата мерзост на запустението. След това се споменават 1335 дни. Очевидно допълнителните 45 дни са необходими за последните събития, например съденето на народите (Исая 2:4, Мих. 4:3, Мат. 25:32, Откр. 11:18, Откр. 20:4 и др.). Чак след това може да започне Хилядолетното царство. Нали всичко ще трябва да бъде възвърнато в превъзходно състояние. Цялото творение очаква момента, когато ще бъде избавено от робството на тление, от което страда и въздиша (Рим. 8:19-21).

Във връзка с последния срок от време ни е казано: *„Блажен, който изтърпи и стигне до **хиляда и триста и тридесет и петте дни**“* (Дан. 12:12). През този последен етап всичко ще бъде обновено и подготвено за Божието Царство на земята. Блажени са тези, които издържат до самия край, тъй като живеещите по онова време ще отидат директно в Хилядолетното царство. Тогава

цялото творение ще бъде поставено в райско състояние. Според свидетелството на Светото Писание преди Хилядолетното Царство няма да настъпи край на света с цялостно унищожение и изгаряне на всички хора, както някои грешно смятат; а ще има пречистващ процес с огън и едно величествено ново начало, на което ще се зарадва цялото творение. По време на Хилядолетното царство на земята ще цари мир; вълкът ще живее с агнето, кравата и мечката ще пасат заедно (Исая 11:6-9 и т.н.), тъй като през този период сатана е вързан и се намира в бездната (Откр. 20).

Относно религиозното и политическото развитие през последния период Божият служител Уилям Бранхам каза в проповедта на 19-ти март 1962-ра година в Тифтън, Джорджия, САЩ, в края на студената война, само няколко месеца след издигането на Берлинската стена, когато танковете на западния и източния блок застанаха едни срещу други: **„Имаше дъжд от наставление. Имаше национален поучителен дъжд; комунизма беше посят във всичките нации. Рим се възроди. Знаете ли, какво ще се случи? Ако върнат... източната част на Берлин, това ще постави... Римската империя точно както е била по времето на Исус Христос. Със сигурност това ще се случи, точно така“**.

Световният комунизъм вече не съществува, затова той вече не е заплаха за римо-католическата църква. Напротив, сега тя даже набира сила в бившите комунистически държави. Всеки запознат с темата може да опише ролята на Ватикана в падането на комунизма. Студената война приключи, Берлинската стена изчезна. След почти 50 години последните руски войници напуснаха германската територия на 31-ви август 1994 г. Германия е обединена, Европа също се обединява. Същевременно световният католицизъм набира сила пред очите ни и заедно с него и Римската империя.

На 25-ти март 1957 са подписани римските договори. Така беше положена основата на Европейската икономическа общност. Тези договори не биха могли да бъдат сключени в никой друг град на света. Световната политика се извършва в столицата на света. Става въпрос за Римската империя, която ще съществува до самия край като последна световна империя. По времето на Исус Христос Израел е бил под римска власт. От 63-та година пр. Хр. израелските територии са били част от Римската империя. Царството на Макавеите е било завладяно. По времето на раждането на Исус Христос римският император Август извършил преброяване на всички живеещи в Римската империя, към която принадлежала и Юдея (Лука 2:1-5). Павел е бил евреин, но се е родил като римски гражданин (Деян. 22:25-29). Римският генерал Тит, който обсади Йерусалим и го унищожил през 70-та година след Христа е княза (Дан. 9:26), чрез когото се извърши наказателния съд върху евреите (Мат. 24:15-22, Марк 13:14-20, Лука 21:20-24).

Колкото и да е странно, но от 1964-та година Израел спада под Европейския съюз чрез специален статус.

Живеещите в страните, принадлежащи към Европейския съюз могат да забележат, че на първия ред в паспортите им не се посочва конкретната държава, а пише "Европейски съюз". Европейското право вече се прилага преди националното. Държавните съдилища са длъжни да изпратят оспорваните си присъди за одобрение до Европейският съд в Люксембург. Европейският съвет, Европейската централна банка, единадесетте най-важни институции вече са заели своето място. Европейският съюз е едновременно и основа на световното правителство, което властва заедно с духовната столица Рим. Овладяването на всички народи ще бъде постигнато чрез политическата власт на Рим, а преследването на библейски вярващите християни и евреи ще бъде осъществено чрез религиозната власт на Рим.

Преговорите между държавата Ватикана, Израел, ООП и арабските държави продължават да се водят въпреки множеството трудности и неочаквани обрати. Ватикана подписва договор с Израел на 30-ти декември 1993 г., и само ден по-късно — на 31-ви декември 1993 г. — същата ватиканска делегация започва преговори с ООП. Можем да предположим, че прогнозираните есхатологични събития са неизбежни и ще идват в бърза последователност. Отново и отново ни информират относно целта и значението на „мира и безопасността“ в този регион, относно „историческите“ събития, „историческите“ споразумения, даже относно „историческото“ ръкостискане на 21-ви септември 1993-та между папата Йоан Павел II и главния равин на Йерусалим Меир Лау в Кастел Гандолфо, както и за ръкостискането между Арафат и Рабин във Вашингтон.

Според споразумението подписано на 13-ти септември 1993-та във Вашингтон преговорите относно статуса на Йерусалим трябва да започнат в рамките на три години и да приключат няколко години по-късно. Известният американски политик, еврейният Хенри Кисинджър, роден близо до Норимберг, Германия, каза веднага след подписването на споразумението: "Peres walked into a trap", тоест „Перес влезе в капана“. Според Битие 38:29 думата „перес“ означава "разлом" и според Дан. 5:28 означава „да разделя“, тоест Перес разделя собствената си земя. От 120-те депутата на Кнесета на Израел, 61 гласуваха в подкрепа на споразумението. Един единствен глас реши бъдещето на Израел!

От библейска гледна точка границите на Обещаната земя трябва да са там, където ги е определил Бог. Двете племена на рувимците и на гадците и половината от Манасиевото племе са заемали територии на изток от реката Йордан (Ис. Нав. 1:12-15 и др.). Израел е трябвало да получи още територии, а не

да се отказва от тях, ако иска географски да възстанови Божественото нареждане. Със сигурност това се случи чрез Божествена намеса!

Не Ивицата Газа, Йерихон, Западния бряг или Голанските възвишения, а Йерусалим ще бъде „тежък камък за всички племена; всички, които се натоварят с него, ще се смажат“ (Зах. 12:2-3). Чрез споразумението между Ивицата Газа и Йерихон околните народи са доближени до входната врата на Йерусалим. Сега всичките нации в ООН са на страната на Арафат, тоест против Израел. През 1974-та същият този човек представи плана си по следния начин: „Първо трябва да заемем стратегически позиции в Газа и Йерихон, за да можем после да завземем Йерусалим. Защото който владее Йерусалим, владее целия Израел“. Шест дена след подписването на споразумението във Вашингтон на 19-ти септември 1993-та, Арафат повтори плана си в присъствието на 19 министри от Лигата на арабските държави в Кайро. Той прочете старата и добре позната теза от конституцията на ООП завършваща с думите: „Нашата цел е разрушението на Израел“. Арафат участва във всяка една от войните, започвайки с първата през 1948-ма година и всеки път се опитват, както те самите казват, да „хвърлят Израел в морето“.

Мотото на ООП е: първо Газа и Западния бряг, после Йерусалим и целия Израел. Затова Арафат е принтирал на герба си целия Израел от Ейлат на брега на Червеното море до Йерусалим, Тел Авив и Хайфа. Според неговите разбирания това е територията на Палестина, която, обаче, никога не е имала такива граници. Името Палестина произхожда от гръцко-римския термин „Palaistine“ и се отнасяло единствено до територията на филистимците. Става въпрос единствено за днешната Ивица Газа. Арабските държави, които заедно са 640 пъти по-големи от Израел, биха могли на териториите си спокойно да поемат своите „братя по вяра и оръжие“ – палестинците.

Светото Писание не казва, че политическите и религиозни преговори ще донесат истински мир. То ни информира какво ще се случи в действителност: има мирни преговори, отстъпване на територии и всякакви компромиси, докато стигнат до подписването на договора за "мир и безопасност" в региона. Всичко това се случва, за да се изпълни предсказаното в Писанието. Въпреки това остава предупреждението: „**Когато казват: Мир и безопасност; тогава ще дойде върху тях внезапна погубел както болките върху бременна жена; и няма да избегнат**“ (1Сол. 5:3).

На 29-ти септември 1938-ма след подписването на Мюнхенското споразумение с Хитлер британският премиер Чембърлейн обявява: “Peace in our days”, тоест „Мир в наши дни“. Само няколко седмици по-късно на 9-ти ноември 1938 г. синагогите в Хитлеристка Германия пламват. През онази нощ 91 евреи са

убити от нацистите, повече от 26 000 са отведени в концентрационни лагер, и безброй еврейски магазини са разрушени. На 13-ти септември 1993-та лозунгът във Вашингтон бе подобен: "Peace in our time", тоест „Мир в нашето време“. Въпреки че израелският премиер Рабин подчерта важността на мира, особено повтаряйки думите от Екл. 3:8: „*Време за обичане и време за мразене; време за война и време за мир*“, Израел и Йерусалим все още ги очакват трудни времена, тъй като Бог е казал така в Светото Писание.

Периода на благодатта към народите ще продължи, докато Бог не се обърне отново с милостта Си към Израел. Във връзка с Израел и Църквата за този период от време се използва пророческия израз „*последните дни*“ (Деян. 2:17, Евр. 1:2 и др.).

Във втората си проповед след Петдесетница Петър споменава обещанието, дадено във Втор. 18:15-18 и показва, че Исус Христос, Месията, е пророкът, за който Мойсей е предсказал.

„*И всяка душа, която не послуша този Пророк, ще бъде изтребена от народа*“. И всичките пророци от Самуил „*са известили за тези дни*“ (Деян. 3:23-24). Тези **последни два дни** бавно, но сигурно вървят към края си.

Пророкът Осия също говори относно тези последни дни във връзка с разпръсването на Израел. „*Елате, да се върнем при Господа; защото Той разкъса и Той ще ни изцели, порази и ще превърже раната ни. След два дни ще ни съживи, на третия ден ще ни въздигне; и ще живеем пред Него*“ (6:1-2). Двата дни споменати в този текст са изминалите две хиляди години, през които Израел е бил разпръснат. Сега, в края на тези дни, тяхното събиране е факт, за който говорят множество библейски пасажии и на които нашето поколение стана свидетел.

Събирането след двата дни не означава, че Бог вече ги е съживил. Това ще се случи чак когато приемат Месията, в Който е вечният живот, тъй като Бог Се е явил единствено в Исус Христос, носейки спасение на човечеството. Относно Израел Осия казва: „*на третия ден ще ни въздигне...*“, което означава, че те ще получат вечен живот от Бог след времената на езичниците, тоест по времето на милостта към Израел, което спада към началото на Господния ден. „*Защото, ако тяхното отхвърляне значи примирение на света, какво ще бъде приемането им, ако не оживяване от мъртвите?*“ (Рим. 11:15).

Дотогава те все още ще са обгърнати от тъмнина и булото на Мойсей ще е върху тях, въпреки тяхното събиране и национално съществуване. Затова Павел пише до коринтяните: „*А и до днес, при прочитането на Мойсей, покривало лежи*

на сърцето им, но когато Израел се обърне към Господа, покривалото ще се снемe“ (2Корин. 3:15-16).

Божественият спасителен план се изпълнява така, както е бил съставен още преди началото на времето. Сега преживяваме сбъждане на библейското пророчество за последните дни. Във всеки един момент периода на благодатта за народите ще приключи, съвършеността на Църквата-Невеста ще се постигне и тя ще бъде грабната. След това Бог ще даде ново духовно начало на Израел, заветът с антихриста ще бъде сключен и храмът ще бъде издигнат отново.

Следният пример показва доколко евреите са убедени, че обещаното в Писанието ще се сбъдне скоро. Под ръководството на израелския министър на религията и главния равин вече са завършени 93 елемента от храма, които могат да бъдат видени в Йерусалим на ул. Мисгав Ладах 24. Следва изработването на светилника с височина 1,80 метра според описанието в Изход 25:31-40, който трябва да бъде направен ръчно от парче злато тежащо поне 43 килограма. Изключението е ковчегът на завета, тъй като иудеите, които познават добре своето Писание, вярват, че за разлика от останалите елементи той не е бил отнесен от войниците, и че все още се намира под развалините на храма.

Вярващите иудеи се изразяват свободно и са убедени, че тези неща ще се случат в близкото бъдеще. Вярват, че с възраждането на Израел от май 1948 г., когато страната бе основана, Бог въвежда Своя народ в първоначалния ритъм на юбилейни години. Те вярват, че след 49 години ще има голяма юбилейна година (Лев. 25:8-12), както било установено за Израел още при Мойсей. Според тяхното летоброене това е трябвало да се случи през 1998-ма година. Ние знаем, че събитията не могат да бъдат предсказани с точност до определена година, но също така трябва да осъзнаем, че много скоро ще се сбъднат. Завръщането на Израел в Обещаната земя непременно трябва да води до изпълнението на всичко, което им е било предопределено. За Църквата-Невеста събитията в Израел са сигнал за подготовка. Преди Бог да прояви милост към Израел, Неговият спасителен план за Църквата от народите ще бъде завършен (Рим. 11:25-32). Седемдесетата седмица може да започне всеки момент, тоест много скоро небесния Младоженец ще Се завърне за да отведе у дома земната Невеста.

Понеже разбираме, виждаме и вярваме на всички тези неща, можем да повдигнем глави, знаейки (не предполагайки, а знаейки) поради сбъднатите се събития от библейското пророчество, че пришествието на нашия Господ много наближи (Мат. 24:33). Във връзка с това предстои изкупление на тялото ни и грабването на Църквата-Невеста.

Разбира се, никой не знае точния час и ден, а и това не е необходимо, но ние трябва да изработваме спасението си със страх, да останем трезви във всеки един аспект и да водим нормален живот. Всеки един от нас трябва да планира така, сякаш целият живот е пред нас. Който има намерение да построи къща, нека да го направи, който планира да усвои определен занаят или да започне определена работа, трябва да го прави. Който иска да сключи брак – нека да се ожени. Каквото и да правим трябва да останем трезви и чувствителни, тъй като не знаем точно в кой момент Господ ще дойде. Земните неща може да продължат постарому, но едновременно с това трябва да бъдем готови винаги и да бъдем намерени в Божията воля.

Състоянието, в което сега се намират отделните Божии деца и Църквата, няма да остане такова до края. Бог е обещал да направи велики неща сред Неговия народ. Той е обещал, че ще разтърси небето и земята (Евр. 12:26-28). Бог е обещал есенния дъжд (Йоил 2:23) и пролетния, който ще дойде по време на жътвата (Яков 5:7). В края на периода на благодатта Божият Дух ще действа както в самото начало и Неговите мощни потоци ще дойдат върху сухата земя (Исая 44:3). Ние можем да очакваме кратко, но могъщо движение на Светия Дух, което ще премине директно към възкресението, преобразяване на телата ни и грабването. Накрая ще има могъщо съживление вътре в Църквата-Невяста. За кратко време ще се случат необикновени неща, които ще удивят всички и ще укрепят вярата на истинските вяраващи. След това ще бъде оказан натиск върху истинските вяраващи и подготвените ще зоват: „*Ела по-скоро, Господи Исусе!*“

Накрая, Духът и Невястата ще кажат: "*Ела!*" Последното нещо, което звучи е: „*Амин! Ела, Господи Исусе!*“

Епилог

През повечето от четиридесете години, които съм прекарал проповядвайки и трудейки се на Господното лозе, много пъти съм изпитвал прекрасното водителство на Светия Дух. Докато писах по тези сложни и важни въпроси, обаче разбрах както никога преди значението на думите „*Духът издирва всичко...*“ и „*Духът на истината, ще ви упътва за всяка истина... и ще ви извести за идващите неща*“ и т.н. Отново и отново Божият Дух ми показваше взаимовръзки, които никога преди не бях виждал или знаел.

Завършвам този ръкопис с дълбока благодарност и осезаемо облекчение. Почувствах, сякаш Божият Дух в мен си отпочина и огромно бреме падна от плещите ми, след като изпълних повереното ми от Бог и сега мога да предам на Божия народ това важно завещание на Неговото разкрито пророческо Слово. Изработването на това изложение беше едно от най-големите поръчения и

предизвикателства, които ми бяха дадени в моето служене на Господ. Сега обаче имам чувството, че Бог гледа благосклонно на тази работа. Сега, в края на седмия период на Църквата, на Господ, Който е славната Глава на Църквата Си, Му беше благоугодно да разкрие целия Си план, както го е открил на апостолите и пророците. Това изложение е надлежно и вярно.

Ако някой ще ме порицае за строгост и липса на любов, той съди по-човешки. Със сигурност Бог би се радвал да види, както и аз, че всички духовни неща вървят по мед и масло, но за съжаление не е така. Умолявам всички да не насочват вниманието си на мен, който е само един инструмент и гласова тръба на Бог, а обръщайте се директно към Бог, тъй като единствено Той носи пълната отговорност за цялото съдържание на Словото Му. Пратеникът не може да направи нищо с посланието, той трябва само да го донесе. Самият Господ е заклеил определени неща, тъй като не изхождат от Него, поради това не могат и да устоят в Неговото присъствие. Кой би могъл да спори с Него? Божествената истина може да бъде остра и да нарани, но след това действа изцелително.

В книгата „Традиционното християнство“ описах фундаменталните истини относно проповядването на Евангелието, също и основните учения на Новозаветната Църква, пояснявайки историческия контекст и развитието на църковната история. В това изложение целта беше написания иносказателно текст на Откровението да се обясни на ясен библейски език. От самото начало принципът на нашия Господ остава валиден за символичната реч на притчите. В отговор на въпроса „защо?“ Той е казал на Своите ученици: „*Защото на вас е дадено да знаете тайните на небесното царство*“.

Всичко, излизащо от Бог, идва до нас чрез откровение от Светия Дух и ни се дава способността да разбираме Писанието, и да виждаме изпълнението му. Сега е времето за цялостно и крайно откриване на всички тайни, които са все още скрити в Словото.

През цялата църковна история, от ранното християнство чак до наши дни, никога при съживленията не е имало проникване в цялото Откровение на Исус Христос. Изкупителят бе *Камъкът за препъване* и *Канара на съблазън*, която библейските строители не можаха да поставят правилно. Те също така не можаха да разпознаят с яснота, кой е антихриста според написаното в Писанието. Относно него има две основни течения: едното смята, че той вече се е появил по времето на апостолите, а другото очаква той да се появи някой ден. Някои го търсят между евреите, други — в арабския свят, и т.н.

Йоан като любимият ученик на Исус пише съвсем ясно, че антихриста ще дойде, също така казва че вече е имало много антихристи (1Йоан. 2:18). И двете

твърдения са верни. Църквата на антихриста съществува от първото поколение християни едновременно с истинската Църква. В последния период, обаче, когато сатана обладае човека на греха, антихриста ще бъде не само „лъжепророкът“, а и „звярът“. Сега, в края на дните е от огромно значение да разкрием белезите на тази институция и водача ѝ. Поради това докато пишех, имах усещане как Светият Дух наблегна на тази тема и я просветли от всички посоки.

Относно начина, по който написах това изложение — усвоил съм принципа на апостол Павел „не дойдох с превъзходно говорене или мъдрост“ (1Кор. 2:1-5). Също така приех мотото на уважаемия реформатор и преводач на Библията, Мартин Лутер: „Граматиката не бива да владее откровението, а да му служи“.

Както Бог бди над Словото Си, нека също така да бди и над това изложение на Словото Му. Това кратко есе е посветено на нашия Господ и Изкупител Исус Христос. Нека Той благослови съдържанието и читателите му. На вечния верен Бог нека бъде славата сега и завинаги. „Дано Бог на нашия Господ Исус Христос, славният Отец, ви даде дух на мъдрост и на откровение, за да Го познаете“ (Ефес. 1:17). Амин!

Крефелд, декември 1994 г.

* * * * *

Седемдесетте Даниелови седмици

В Е Ч Н О С Т Т А	69 годишни седмици		Благодатта за народите				Последната седмица		Хилядо- летното Царство	В Е Ч Н О С Т Т А
	7 седмици	62 седмици	Пс. 2:8 Исая 49:6 Осия 2:1 Мат. 28:18-20 Марк 16:14-20 Деян. 13:47-48 Деян. 15:13-18 Рим. 11 и др.				3,5 години	3,5 години		
	Дан. 9:24-26	Р А З П Ъ В А Н Е Т О	Седемте периода на Църквата 				Следните места на Писанието се отнасят до: 1та половина 2та половина Служението на Големите двама пророци скръб	Дан. 9:2 / а Откр. 7:3-4 Откр. 11:3 Откр. 12:6 Откр. 12:14		

Библейско разпределение на времето

Схема "Библейското разпределение на времето" - голям формат

РАЗПРОСТРАНЯВА СЕ БЕЗПЛАТНО
Не се разрешава публикуването
на откъси от текста

Книги и дискове на български и други езици може да поръчате на e-mail: info@v-evangelie.info Изпращането до вас е напълно бесплатно, и не ви обвързва. Всички материали са безплатни!
Уеб страница на български език: <http://bg.v-evangelie.info>

Издател: мисионер Евалд Франк
Freie Volksmission e. V. (Свободна народна мисия)
Postfach 100707
D-47707 Krefeld
GERMANY
E-mail: E.Frank@freie-volksmission.de
Уеб страница на мисията: www.freie-volksmission.de